

Drept civil

1	Obligația persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii în considerarea Legii nr. 10/20001 de a proba că ea personal ori un antecesor al său pe care l-a moștenit avea calitatea de proprietar al imobilului preluat, dovadă care trebuie să fie neîndoiebnică, calitatea de persoană îndreptățită trebuind susținută de dovezile care se referă la ar. 23 și 24 din Legea nr. 10/2001, republicată	3
2	Hotărâre care să țină loc de act autentic. Analiza îndeplinirii condiției privind existența unui refuz nejustificat al părților de a încheia contractul promis direct în apel. Consecințe.....	13
3	Acțiune în revendicarea unei suprafețe de teren ce a format obiectul legilor fondului funciar. Dovada dreptului de proprietate.....	18
4	Acțiune în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic pentru terenul aferent unui restaurant, dobândit de reclamantă în urma unei licitații, organizată anterior expirării duratei contractului de concesiune în baza căruia reclamanta s-a aflat în posesia imobilului. Prescripție extinctivă. Interpretarea dispozițiilor art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958	23
5	Acțiune în revendicare cu privire la un teren ce a fost atribuit prin dare în plată în vederea construirii unei locuințe autorului pârâtei. Art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 și art. 8 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 42/1990	27

Litigii de muncă și asigurări sociale

1	Abatere disciplinară. Anularea deciziei de sancționare disciplinară în condițiile în care neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către salariat nu îi este imputabilă acestuia. Nepunerea la dispoziție a resurselor necesare salariatului pentru realizarea muncii se poate aprecia că este de natură să înlăture culpa acestuia.....	35
2	Angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului pentru prejudicii produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lui	46
3	Încetare de drept a contractului individual de muncă. Persoană reîncadrată în executarea sentinței primei instanțe. Îndreptățirea la concediul de odihnă pentru munca efectiv prestată până la soluționarea definitivă a litigiului, soluția fiind de respingere a contestației reclamantei	58
4	Plata indemnizației de concediu medical conform art. 36 alin. 1 din OUG nr. 158/2005	65
5	Incidența normei speciale reprezentate de art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011 în raport cu prevederile art. 252 alin. 5 din Codul Muncii, în cazul contestațiilor împotriva deciziilor de sancționare disciplinară a personalului didactic	78
6	Sarcina probei în acțiunea în răspundere patrimonială. Dovedirea de către angajator a existența faptei salariatului de încălcare a normelor legale sau contractuale și probarea vinovăției salariatului în producerea unui anumit rezultat dăunător, inclusiv legătura de cauzalitate între acestea	89
7	Art. 252 alin. (2) din Codul muncii. Sancțiunea nulității absolute a deciziei de sancționare disciplinară pentru neanalizarea și neprezentarea motivelor pentru care au fost înlăturate apărările salariatului sancționat disciplinar	100

Drept procesual civil

1	Acțiune în constatarea calității de unici moștenitori ai proprietății terenului a autorilor reclamantului și, respectiv, în constatarea lipsei acestei calități a autorilor pârâților, formulată ulterior soluționării definitive a altor litigii, determinate de aplicarea legilor fondului funciar. Autoritate de lucru judecat. Condiții.	110
2	Hotărâre de constatare a perimării. Limitele controlului legalității acestei hotărâri în recurs	117
3	Motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă. Cazul în care instanța „nu s-a pronunțat asupra lucrului cerut”, consecință a nesocotirii principiului disponibilității, în virtutea căruia reclamantul este acela care stabilește limitele judecății, prin obiectul cererii de chemare în judecată, respectiv pretenția concret formulată	119
4	Contestație în anulare. Art. 503 alin. (2) pct. 2 Cod procedură civilă. Eroare materială	122

Drept civil

1. Obligația persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii în considerarea Legii nr. 10/20001 de a proba că ea personal ori un antecesor al său pe care l-a moștenit avea calitatea de proprietar al imobilului preluat, dovadă care trebuie să fie neîndoieală, calitatea de persoană îndreptățită trebuind susținută de dovezile care se referă la ar. 23 și 24 din Legea nr. 10/2001, republicată.

Rezumat:

În ceea ce privește necesitatea dovedirii dreptului de proprietate asupra imobilului solicitat, se reține că nu se poate prezuma dreptul independent de vreun fapt vecin și conex și în lipsa oricărui temei de drept pentru reținerea acestei prezumții de proprietate în patrimoniul autorului său. Dreptul de proprietate asupra imobilului nu poate fi prezumat altfel decât în condițiile legii, adică trebuie să rezulte din acte de proprietate.

Legea nr. 10/2001 instituie un regim probatoriu distinct și neechivoc. Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 1 lit. a) din Lege, sunt îndreptățite la măsuri reparatorii prevăzute de lege persoanele fizice proprietari ai imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora. Prin Normele de punere în aplicare a Legii nr. 10/2001, respectiv pct. 23 din H.G. nr. 250/2007, legiuitorul român a explicat noțiunea de acte doveditoare. Potrivit dispozițiilor art. 1 lit. e) din Norme, sarcina probei proprietății, a deținerii legale a acesteia la momentul depozitării abuzive și a calității de persoană îndreptățită la restituire revine persoanei care pretinde dreptul, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. 1 lit. a) și ale art. 23 din lege.

Raportat la aceste dispoziții legale, reclamantele nu au depus la dosar nici un act doveditor al proprietății, al preluării, nici cele prin care să se facă dovada calității de persoană îndreptățită, respectiv al deținerii în proprietate la data preluării de către acestea sau autorul lor a imobilului revendicat. Or, dovada dreptului de proprietate se putea face prin prezentarea unor acte translativ de proprietate, care să ateste că autorii antecesorului lor au fost proprietari exclusivi sau a unor titluri care să ateste o cotă parte indiviză în mod neechivoc sau cu orice acte juridice care să ateste deținerea proprietății de către acesta sau autorii acestuia la data preluării abuzive. Mai mult, nu au făcut dovada calității de moștenitor în sensul prevăzut de legea specială, neindicând nici măcar autorul proprietar depozitat. Reclamantele nu au exhibit în dovedirea dreptului de proprietate al autorului lor nici un act de proprietate, acestea neputând indica nici măcar cu aproximație perioada în care s-a dobândit dreptul de proprietate și autorul care a dobândit acest drept.

Conform art. 9, 10 Cod pr.civ., se reține că procesul civil este guvernat de principiul disponibilității în sensul în care un proces civil nu poate fi pornit decât la cererea părții interesate care poate dispune de drepturile sale în orice mod permis de lege. Așadar, părțile sunt ținute de îndeplinirea actelor de procedură în condițiile, ordinea și termenele legale sau judecătorești, având obligația de a-și proba pretențiile și apărările. Obligația instituită de art. 10 Cod pr.civ. la nivel probator se regăsește și în cuprinsul art. 249 Cod pr.civ. unde legiuitorul, reglementând sarcina probei, apreciază că cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o și dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege. În acest context, reclamantele erau ținute de sarcina probei, dovedindu-și pretențiile cu înscrisuri care să constituie probe legale, pertinente, concludente și utile cauzei.

Față de prevederile legale, instanța de judecată nu are nici o obligație de a face demersuri în locul părții interesate pentru dovedirea pretențiilor acesteia. Rolul activ al judecătorului nu poate fi invocat in abstracto, în sensul că magistratul este obligat să facă demersurile în locul părților interesate, cu atât mai mult cu cât acestea nu au dovedit nici un

impediment obiectiv de obținere a acestor înscrisuri, în condițiile precizării elementelor sus menționate privind autorul deposedat și dovada calității de moștenitor după acesta.

(Decizia nr. 12 din 16.01.2019, dosar nr. 3002/40/2017)

Hotărârea:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani – Secția I civilă sub nr. .../40/2017 la data de 29.06.2017 reclamantii A. și B. în contradictoriu cu pârâta Unitatea Administrativ Teritorială C. prin primar și intervenienții D., E. și F., au solicitat să se constate calitatea reclamantelor de persoane îndreptățite la restituirea în natură pentru imobilul situat în C., str. M., nr. 10, compus din teren și construcție, să oblige pârâțul Municipiul C. prin primar, să emită dispoziția motivată prin care să soluționeze Notificarea în sensul restituirii în natură către reclamante a imobilului situat în C., str. M., nr. 10, compus din teren și construcție, evidențiat în raportul de expertiză topocadastrală efectuat în dosar, precum și obligarea pârâțului la plata cheltuielilor de judecată pe care le vor face cu acest proces.

În motivarea acțiunii au arătat reclamantele că au formulat în termen legal Notificarea prin care au solicitat Primăriei Municipiului C. în baza Legii nr. 10/2001 restituirea în natură a imobilului situat în C., str. M., nr. 10, compus din teren și construcție, Notificarea fiind înregistrată la registratura primăriei, primind număr de dosar, înscris pe care se obligă să-l transmită de urgență.

În continuare, au arătat că la dosarul de notificare au depus toate actele doveditoare solicitate de Legea nr. 10/2001 și de Comisia de aplicare a Legii nr. 10/2001 din cadrul Primăriei Municipiului C.: acte de proprietate, certificate de moștenitor, acte de stare civilă, situația juridică și locativă a imobilului, istoric de rol fiscal, planuri topografice etc. și că de la data depunerii notificării și până în prezent au trecut mai mulți ani, însă pârâțul nu și-a îndeplinit obligația legală de a soluționa notificarea și de a emite dispoziția de restituire.

În plus, au mai arătat reclamantele că pe parcursul acestei perioade au efectuat numeroase demersuri, respectiv au formulat numeroase cereri adresate Comisiei de aplicare a Legii nr. 10/2001 pentru a fi urgentată soluționarea notificării, s-au înscris în audiență, însă de fiecare dată li se răspundea că dosarul este în lucru sau li se cereau diverse acte în completare, o parte dintre acestea excedând cerințelor legale.

Au arătat că prevederile art. 33 din Legea nr. 10/2001 nu au determinat autoritatea să emită dispoziția respectivă și că nici apariția Legii nr. 165/2013 nu a determinat autoritatea locală să soluționeze cererea lor prin emiterea unei dispoziții de restituire, astfel că reclamantele au fost nevoite să promoveze prezenta acțiune, solicitând instanței atât obligarea pârâțului la emiterea dispoziției/deciziei, cât și stabilirea măsurilor reparatorii la care apreciază că sunt îndreptățite, precizând că nu pot fi obligate să se adreseze instanței de mai multe ori în realizarea aceluiași drept.

În continuare, au mai solicitat reclamantele să se constate că au calitatea de persoane îndreptățite la restituirea în natură, că la dosarul de notificare se află toate actele prevăzute de Legea nr. 10/2001 și, de asemenea, că sunt îndeplinite condițiile pentru restituirea în natură a imobilului, sens în care au solicitat admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În drept, au întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 1, art. 23, art. 25 și următoarele din Legea nr. 10/2001, pe dispozițiile art. 35 raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013 și pe Decizia de îndrumare a Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XX/2007.

În dovedire, reclamantele au solicitat admiterea probei cu înscrisuri, probei cu interogatoriul pârâțului și a probei cu expertiză topocadastrală pentru identificarea imobilului.

Pârâta UAT Municipiul C. prin primar, în termen legal, a formulat întâmpinare, invocând excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor, a arătat pârâta că pe rolul Tribunalului Botoșani a existat dosarul nr. .../40/2015, având același obiect ca și prezentul dosar, însă reclamanți au fost G., D. și H., care, în dovedirea calității de părți procesuale active au depus „Convenția” autenticată sub nr. .../10.12.2013 la Notariatul Public „X”, prin care se arată că sunt „dobânditorii tuturor drepturilor succesoriale ale defunctului I., cetățean român, decedat la data de ..., C.N.P. ..., cu ultimul domiciliu în”.

Având în vedere că nu a fost depus un certificat de moștenitor după defunctul I., care să lămurească cine are calitate de persoană îndreptățită, precum și având în vedere existența convenției arătate mai sus, pârâta solicită admiterea excepții lipsei calității procesuale active a reclamantelor așa cum au formulat-o.

În continuare, a arătat pârâta că la Primăria municipiului C. au fost înregistrate doar două notificări, comunicate, potrivit prevederilor art. 22 alin. 3 prin intermediul unui executor judecătoresc, formulate de către I., și anume notificarea nr. 1/10.05.2001, înregistrată la Primăria municipiului C. cu numărul 2/11.05.2001 și notificarea nr. 3/20.09.2001, înregistrată la Primăria municipiului C. cu numărul 4/20.09.2001.

Notificarea nr. 3 a fost transmisă Primăriei Comunei J., căreia îi era adresată, iar prin notificarea nr. 1, se solicită restituirea în natură a unui imobil situat în str. M. nr. 10, fără a fi depuse actele doveditoare ale proprietății, ale preluării, precum nici cele prin care se face dovada calității de persoană îndreptățită.

Cu adresele nr. .../2010 și nr. .../2011 s-a solicitat reprezentanților reclamanților, completarea dosarului cuprinzând notificarea cu privire la imobilul din str. M. nr. 10 cu înscrisurile arătate mai sus, însă nu s-a procedat la depunerea niciunui act de proprietate.

De asemenea, având în vedere că prin cererile ce au primit ca răspuns adresele arătate mai sus, se solicitau relații și despre alte notificări în afara celor două înregistrate la Primăria municipiului C., a solicitat reclamanților să facă dovada existenței și comunicării acestor alte notificări prin intermediul executorului judecătoresc, în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001, însă fără a se primi, nici de această dată, vreun răspuns.

În conformitate cu prevederile art. 22 alin. 5 din Legea nr. 10/2001 republicată, cu modificările și completările ulterioare, nerespectarea termenului care a fost cuprins în perioada 14 februarie 2001 - 14 februarie 2002 pentru depunerea notificării „atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent”.

Față de cele arătate mai sus, pârâta a solicitat respingerea acțiunii reclamanților ca inadmisibilă, în ceea ce privește imobilul din str. M., nr. 10, având în vedere lipsa notificării în termenul prevăzut de Legea nr. 10/2001.

În dovedire a depus înscrisuri, în copie: Notificarea nr. .../2001 transmisă Primăriei comunei J.; Notificarea nr. 1/2001 prin care se solicită restituirea în natură a imobilului din str. M. nr. 10; Răspunsul pârâtei nr. .../2010; Răspunsul pârâtei nr. .../2011; Răspunsul pârâtei nr. .../2013; Convenția autenticată sub nr. .../10.12.2013.

Pentru termenul din data de 22.09.2017 reclamantele A. și B. au formulat răspuns la întâmpinare prin care au solicitat respingerea excepțiilor procesuale invocate de pârât ca neîntemeiate, arătând că au calitate procesuală activă conform certificatului de calitate nr. .../2010 din 22.10.2010/BNPA Y. și conform declarațiilor de acceptare pur și simplă a succesiunii nr. .../20.12.2010 – A., și nr. .../20.12.2010 – B.

La data din 20.11.2017 au formulat cerere de intervenție în interes propriu numiții D., E. care au arătat că au cumpărat o cotă parte de moștenire după decujusul I., de la K. și L. în temeiul contractului de vânzare – cumpărare de drepturi succesoriale autenticat sub nr. .../06.11.2012 și că prin urmare solicită admiterea acțiunii în recunoașterea dreptului de proprietate asupra imobilului revendicat.

La aceeași dată a formulat cerere de intervenție F., care a arătat că a cumpărat cota de

2,5% din cota de $\frac{1}{2}$ din moștenirea deschisă după decujusul I., de la D. și E. în temeiul contractului de vânzare – cumpărare autentificat sub nr. ../16.11.2017 și prin urmare solicită admiterea acțiunii în recunoașterea dreptului de proprietate în favoarea sa.

Pârâtul Municipiul C. prin primar a depus întâmpinare, respectiv punct de vedere față de cererile de intervenție principale depuse de intervenientul F. și de D. și E. arătând în principal că având în vedere contractele de vânzare – cumpărare atașate la dosarul cauzei apreciază că cererile de intervenție formulate sunt admisibile în principiu.

Prin sentința civilă nr. 205 din 16 februarie 2018 Tribunalul Botoșani a respins excepția lipsei de calitate procesuală activă a reclamantelor A. și B., ca nefondată; a respins, ca nefondată, cererea principală formulată de reclamantele A. și B., în contradictoriu cu pârâta Unitatea Administrativ Teritorială C. prin Primar și intervenienții D., E. și F.; a respins, ca nefondate, cererile de intervenție formulate de D., E. și F..

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul Botoșani a reținut următoarele:

Referitor la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor A. și B., Tribunalul a constatat că nu este întemeiată în condițiile în care acestea au făcut dovada prin certificatul de calitate nr. ../22.12.2010/BNPA Y. că sunt moștenitoare decujusului I., cel care a înaintat notificările prevăzute de Legea nr. 10/2001, cu privire la imobilele revendicate.

Mai mult decât atât, acestea au dovedit prin declarațiile de acceptare pură și simplă a succesiunii nr. ../20.12.2010 și nr. ../20.12.2010 că sunt îndreptățite la restituirea dreptului de proprietate după defunctul lor soț și tată.

În ceea ce privește inexistența notificării, s-a observat că această susținere nu este fondată, la dosar fiind depusă notificarea formulată de autorul reclamantelor I. și înregistrată la Primăria municipiului C. sub nr. ../05.11.2001.

De asemenea, la dosar se mai regăsesc notificarea nr. 1/03.05.2001 înregistrată la Primăria municipiului C. cu număr de intrare ../11.05.2001 și notificarea prin executorul judecătoresc datată din 19.09.2001 cu dovada de comunicare din 24.09.2001 cu număr de intrare la Primăria municipiului C. ../24.09.2001.

S-a reținut că, deși instanța a solicitat reclamantelor pe tot parcursul judecății prezentarea actelor doveditoare ale proprietății în condițiile legii, această obligație nu a fost îndeplinită cu motivația că demersurile adresate instituțiilor deținătoare ale arhivelor au rămas fără rezultat.

Legea nr. 10/2001 impune atașarea la notificare a actelor doveditoare ale proprietății, care potrivit art. 22 indice 1 devenit art. 24 din Legea nr. 10/2001 republicată sunt atât înscrisurile care descriu construcția și orice alte înscrisuri necesare evaluării pretențiilor de restituire, cât și, în absența unor probe contrare, actul normativ sau de autoritate prin care s-a pus în executare măsura preluării abuzive.

Ori, nici reclamantele și nici intervenienții nu au făcut dovada proprietății autorului comun în condițiile legii în ceea ce privește imobilul în litigiu în modalitatea prevăzută de dispozițiile art. 23 și 24 din Legea nr. 10/2001 (acte de proprietate sau acte de trecere în proprietatea statului), nici în faza de soluționare administrativă a notificării și nici în instanță.

De altfel, inclusiv dispozițiile art. 194 lit. e) Cod procedură civilă impuneau reclamantilor obligația de a-și dovedi pretențiile deduse judecății atașând cererii de chemare în judecată înscrisurile doveditoare, conform art. 150 Cod procedură civilă care stabilește că „la fiecare exemplar al cererii se vor alătura copii de pe înscrisurile de care partea înțelege a se folosi în proces”.

Prin urmare, în măsura în care aceste probe nu sunt atașate se consideră potrivit procedurii civile că proba respectivă nu a fost propusă în condițiile legii, fiind incidente aceleași sancțiuni prevăzute de lege, ca și pentru ipoteza în care nu au fost deloc indicate.

În speță, instanța a dat dovadă de o mare disponibilitate solicitând și acordând termene

în vederea depunerii acestor dovezi, dat fiind și interesul suprem în aflarea adevărului și pronunțarea unei soluții temeinice, însă întrucât dovezile dreptului de proprietate nu au fost atașate cauzei, soluția a fost una de respingere a acțiunii, ca nefondată.

Astfel, a apreciat că reclamantele și intervenienții se află într-o substanțială insuficiență probatorie, neavând nicio relevanță actele autentice depuse la dosar, prin care se tranzacționează cotele abstracte dintr-o moștenire al cărui patrimoniu nu a fost dovedit, precum convenția dintre G. – D. – H., având ca obiect „valorificarea integrală a proprietății”, contractul de vânzare – cumpărare dintre F. – A. și N. autentificat sub nr. ../16.11.2017, contractul de vânzare – cumpărare dintre D. – E. în calitate de vânzători și F. în calitate de cumpărător autentificat sub nr. ../16.11.2017 precum și contractul de vânzare – cumpărare de drepturi succesoriale încheiat între K. – L., în calitate de vânzători și D. în calitate de cumpărător autentificat sub nr. 2158/02.11.2012, în ceea ce privește dreptul de proprietate în concret al autorului inițial al reclamantelor asupra bunului individual determinat solicitat în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, Tribunalul a constatat că în cauză se impune respingerea acțiunii ca nefondată, pentru faptul că în cauză nu s-a depus actele necesare care să facă dovada că dreptul de proprietate la momentul preluării abuzive aparținea autorului reclamantelor pentru a putea fundamenta acțiunea pe una din situațiile prevăzute în mod strict de art. 2 din Legea nr. 10/2001.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantele, solicitând admiterea apelului, anularea hotărârii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Botoșani, în vederea constatării calității lor de persoane îndreptățite la restituirea în natură a imobilului situat în mun. C., Str. M/ nr. 10, compus din teren și construcție; obligării pârâtului Municipiul C. prin primar, să emită dispoziția motivată prin care să soluționeze Notificarea în sensul restituirii în natură către ele a imobilului situat în mun. C., Str. M. nr. 10, compus din teren și construcție, evidențiat în raportul de expertiză topo cadastrală efectuat în dosar.

În motivare au arătat că autorul lor, I., decedat la data de 24.10.2010, a moștenit de la ascendenții săi numeroase proprietăți imobiliare, terenuri și case pe raza municipiului C., printre care și imobilul situat în mun. C., Str. M. nr. 10. Acestea au intrat în mod abuziv în posesie nelegală a statului român în perioada comunistă. Ele sunt moștenitoarele legale ale defunctului în calitate de soție supraviețuitoare și fiică.

Prin cererea de chemare în judecată au solicitat constatarea calității de persoane îndreptățite la restituirea în natură a imobilului situat în mun. C., Str. M. nr. 10, precum și obligarea pârâtei UAT C. să emită dispoziția motivată prin care să soluționeze notificarea în sensul restituirii în natură către ele a imobilului situat în mun. C., Str. M. nr. 10, compus din teren și construcție.

Autorul lor, I., a formulat în termen legal Notificarea nr. ../3.05.2001, înregistrată la Primăria mun. C., cu număr de intrare ../11.05.2001 și notificarea prin executorul judecătoresc din 19.09.2001, cu dovada de comunicare din 24.09.2001, cu număr de intrare la Primăria mun. C. ../24.09.2001, prin care acesta a solicitat Primăriei Municipiului C. în baza Legii nr. 10/2001 restituirea în natură a imobilului situat în mun. C., str. M. nr. 10, compus din teren și construcție.

Invocă nulitatea hotărârii de fond întrucât nu s-au pus în discuție și nu s-au administrat probele solicitate.

Prin cererea de probatorii formulată în fața instanței de fond au solicitat admiterea și administrarea probelor cu înscrisuri, proba testimonială cu doi martori și expertiză tehnică de identificare a imobilului.

Arată că pe parcursul procesului nu s-au pus în discuție probele solicitate, respectiv proba testimonială cu audiere a doi martori, precum și proba cu expertiză tehnică de identificare a imobilului.

Precizează că instanța de fond a respins cererea de chemare în judecată reținând că nu s-au prezentat actele doveditoare ale proprietății.

Arată faptul că au efectuat numeroase demersuri la autorități în vederea obținerii de înregistrări în dovedirea dreptului de proprietate al autorilor lor cu privire la imobil. Autoritățile locale, respectiv Arhivele Statului au refuzat eliberarea de documente, transmițându-le că acestea vor fi eliberate la cererea instanței de judecată. Cred că actele de proprietate se află în arhiva Primăriei Mun. C., dar aceasta refuză să le pună la dispoziție. Au identificat și inventariat cele 10 imobile. Toate sunt părăsite, degradate și în stare de autodemolare. Se așteaptă autodemolarea lor pentru ca apoi să se treacă la valorificarea terenurilor, toate centrale.

În arhiva Primăriei Mun. C. se află documente importante, cu atât mai mult cu cât acest organism, cât și Consiliul Popular al Județului, au repartizat aceste imobile confiscate de la ascendenții reclamantelor unor instituții publice, astfel: Direcția Sanitară; Casa Pionierilor; o grădiniță; firma „W”; Poliția rutieră; Liceul de băieți, apoi Liceul Mecanic și Școală profesională; fostul sediu de partid; actual sediu de partid; o facultate particulară.

Au solicitat să li se comunice acte de înregistrare de la Direcția Economică privind taxele și impozitele, de la furnizorii de utilități la care imobilele au fost racordate, respectiv compania de electricitate, serviciul de salubritate, societatea de apă, și altele asemenea, dar au fost întâmpinate extrem de rece, cu refuzuri categorice.

Nu este posibil ca 10 imobile, proprietatea ascendenților lor să nu fie evidențiate în actele vremii sau actuale. Susțin că este o acțiune concertată a unor persoane influente din C., care urmăresc să intre în posesia și proprietatea terenurilor, întrucât aceste case se autodemolează. Prin anii 50 se întâmplau astfel de acțiuni imorale și ilegale, dar, în prezent, consideră că instanța de judecată le poate sprijini prin trimiterea unor adrese către instituțiile ce dețin actele de proprietate, procesele-verbale de intrare în posesia ilegală a statului, evidențele financiar fiscale, evidențele contractelor privind serviciile de alimentare a imobilelor cu apă, electricitate, gaz metan etc.

Prevederile art. 33 din Legea nr. 10/2001 nu au determinat autoritatea să emită dispoziția respectivă. Nici apariția Legii nr. 165/2013 nu a determinat autoritatea locală să soluționeze cererea prin emiterea unei dispoziții de restituire.

Pentru aceste motive, au fost nevoite să promoveze cererea de chemare în judecată în fața Tribunalului Botoșani, solicitând instanței atât obligarea UAT C. la emiterea dispoziției/deciziei, cât și stabilirea măsurilor reparatorii la care sunt îndreptățite.

Solicită să se constate că au calitatea de persoane îndreptățite la restituirea în natură a imobilului din mun. C., Str. M. nr. 10, și că sunt îndeplinite condițiile pentru restituirea în natură a acestui imobil.

Solicită rejudecarea de Tribunalul Botoșani a cererii de chemare în judecată, întrucât aceasta a dispus formal asupra fondului cererii prin respingerea acțiunii ca neîntemeiată, existând lipsuri ale probatoriului, situație care ar putea fi calificată ca nefiind o reală cercetare a fondului, și care îndreptățesc instanța de apel să aprecieze că nu a existat o judecată a fondului.

În drept, au invocat dispozițiile art. 466 și urm., art. 480 alin. 3 Cod procedură civilă.

Prin întâmpinare, Unitatea Administrativ Teritorială C. a solicitat respingerea apelului ca nefondat și menținerea sentinței ca fiind legală și temeinică.

Analizând apelul, prin prisma motivelor invocate, Curtea constată următoarele:

Raportat la dispozițiile art. 1 din Legea nr. 10/2001, instanța reține că imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite se restituie în natură sau în echivalent, când restituirea în natură nu mai este posibilă, în condițiile prezentei legi, măsurile reparatorii prin echivalent constând în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite, sau măsuri compensatorii în condițiile legii privind unele măsuri pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv, în perioada regimului comunist în România.

Văzând dispozițiile art. 23 din Legea nr. 10/2001 se reține că notificările de restituire trebuie să fie însoțite de înscrisuri doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calității de asociat sau acționar al persoanei juridice, precum și, în cazul moștenitorilor, cele care atestă această calitate și, după caz, înscrisurile care descriu construcția demolată și orice alte înscrisuri necesare evaluării pretențiilor de restituire decurgând din prezenta lege.

Prin intermediul Normelor de punere în aplicare a Legii nr. 10/2001, aprobate prin H.G. nr. 250/2007, respectiv pct. 23, legiuitorul român a găsit de cuviință să explicitizeze noțiunea de acte doveditoare ca fiind orice acte juridice translativ de proprietate, care atestă deținerea proprietății de către o persoană fizică sau juridică (act de vânzare-cumpărare, tranzacție, donație, extras carte funciară, act sub semnătură privată încheiat înainte de Decretului nr. 221/1950 privitor la împărțeala sau înstrăinarea terenurilor cu sau fără construcțiuni și la interzicerea construirii fără autorizare și în măsura în care acesta se coroborează cu alte înscrisuri și altele asemenea). Orice acte juridice care atestă deținerea proprietății de către persoana îndreptățită sau ascendentul/testatorul acesteia la data preluării abuzive (extras carte funciară, istoric de rol fiscal, proces-verbal întocmit cu ocazia preluării, orice act emanând de la o autoritate din perioada respectivă, care atestă direct sau indirect faptul că bunul respectiv aparținea persoanei respective; pentru mediul rural - extras de pe registrul agricol); în cazul în care construcția a fost demolată, orice act juridic care descrie construcția demolată.

De asemenea, se mai vorbește de orice acte juridice sau susțineri care permit încadrarea preluării ca fiind abuzivă [cazurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din lege]; în cazul exproprierii prevăzute la art. 11 din lege, sunt suficiente prezentarea actului de expropriere și, după caz, prezentarea procesului-verbal încheiat cu această ocazie ori a acordului la expropriere.

În privința calității de moștenitor s-a prevăzut că actele juridice care atestă calitatea de moștenitor sunt certificatul de moștenitor sau de calitate de moștenitor, acte de stare civilă care atestă rudenția sau filiația cu titularul inițial al dreptului de proprietate, testament însoțit de certificat de moștenitor sau de calitate de moștenitor.

Conform art. 24 din lege raportat la art. 24.2 din Norme este posibil ca dreptul să fie prezumat în lipsa unor acte doveditoare, însă prezumția operează numai în absența unor probe contrare, fapt ce implică, pe de o parte, condiția obținerii de către solicitant a negațiilor referitoare la actele de proprietate, obținute ca urmare a cererilor adresate Arhivelor Naționale și primăriei în a cărei rază este situat imobilul revendicat, dublate de depunerea unei declarații olografe, prin care solicitantul declară pe propria răspundere că nu mai deține alte înscrisuri, și, pe de altă parte, coroborarea informațiilor furnizate de actele normative sau de autoritate, prin care s-a dispus sau, după caz, s-a pus în aplicare măsura preluării abuzive, cu celelalte informații aflate la dosarul de restituire.

În fapt, în cauză se reține că notificând-o pe pârâtă, s-a solicitat de autorul reclamantelor, I., restituirea în natură a imobilelor situate în C., str. M., nr. 10, compuse din teren și construcție.

Se reține că nici în procedura administrativă nici în fața instanței de judecată nu au fost făcute precizări privind proprietarul imobilului solicitat a fi restituit și nu au fost depuse documentele necesare, respectiv acte juridice de proprietate sau orice acte juridice care atestă deținerea proprietății de către persoana îndreptățită sau ascendentul/testatorul acesteia la data preluării abuzive și nu s-a făcut dovada privind calitatea de moștenitor.

Văzând materialul probator administrat în condiții de contradictorialitate în fața instanței de judecată, se reține că reclamantele au dovedit doar aspectul că sunt moștenitoarele lui I., în calitatea de fiică, respectiv soție supraviețuitoare, care este fiul lui N., decedată la data de .. (fiica lui O. și P.) și a lui Q., decedat la data de A fost depus și certificatul de deces după R., decedată la data de ..., iar S. ar fi conform arborelui genealogic depus la dosar, fiul lui T., frate cu U., ramură din care ar descinde I.

Or, la dosar s-a depus, astfel cum s-a arătat, un arbore genealogic, fără a fi dublat de actele de stare civilă corespunzătoare și de actele care să ateste calitatea de moștenitor și fără a se indica autorul pretins a fi depozitat de imobile solicitate, aspecte esențiale.

Reclamantele din prezenta cauză nu au înțeles nici în apel, însă, să suplinească aceste lipsuri. Astfel, în primul rând, reclamantele nu au precizat autorul depozitat și, în funcție de această precizare, se impunea să depună documentația necesară dovedirii calității de moștenitor.

Dovada calității de moștenitor prevăzută în enumerarea făcută art. 23 din Legea nr. 10/2001 raportat la pct. 23.1 lit. b din H.G. nr. 250/2007 incumbă reclamantelor. Actele de stare civilă - certificat de naștere, căsătorie, cărți de identitate - dovedesc relația de rudenie, iar actele de moștenire - testament și certificat de moștenitor sau de calitate - atestă îndreptățirea la a pretinde dreptul provenind de la autor, drept decurgând din calitatea de moștenitor acceptant. Certificatul de moștenitor cuprinde mențiuni cu privire la acceptarea sau renunțarea la moștenire, prin indicarea expresă a tuturor moștenitorilor acceptanți sau renunțători.

Pe parcursul judecății s-a depus de reclamante la instanța de fond un înscris din care ar rezulta că imobilul ar fi fost la nivelul anului 1950 proprietatea lui T. Astfel, înscrisul depus la dosar are doar titulatura „act de realizare”, având mențiunea „Proprietar T., str. M. nr. 10, Plasa C.”, iar dedesubt „București, 27 Oct. 1990”, iar fila a doua are mențiunea „Contract condițional de împrumut”. Or, conform arborelui genealogic depus la dosar de reclamante, T. apare ca fiind fiul lui .., cu moștenitori .., reclamantele ca moștenitoare ale lui I., provenind de pe ramura U., frate cu T. Acest aspect este confirmat de certificatul aflat la dosar.

Curtea reține că nu s-a probat împrejurarea că I. este moștenitor al lui T.

În acest sens, Curtea a constatat că nu au fost depuse la dosar nici măcar acte de stare civilă pentru dovedirea relației de rudenie cu defunctul T.

În ceea ce privește necesitatea dovedirii dreptului de proprietate asupra imobilului solicitat, se reține că nu se poate prezuma dreptul independent de vreun fapt vecin și conex și în lipsa oricărui temei de drept pentru reținerea acestei prezumții de proprietate în patrimoniul autorului său.

Dreptul de proprietate asupra imobilului nu poate fi prezumat altfel decât în condițiile legii, adică trebuie să rezulte din acte de proprietate.

Legea nr. 10/2001 instituie un regim probatoriu distinct și neechivoc.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, sunt

îndreptățite, în înțelesul prezentei legi, la măsuri reparatorii prevăzute de lege persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora.

Rezultă astfel că o condiție esențială pentru aplicarea dispozițiilor legii de reparație este aceea ca solicitantul să fi avut calitatea de proprietar al bunului preluat de stat.

Prin intermediul Normelor de punere în aplicare a Legii nr. 10/2001, aprobate prin H.G. nr. 250/2007, respectiv pct. 23 din H.G. nr. 250/2007, legiuitorul român a explicat noțiunea de acte doveditoare.

Potrivit dispozițiile art. 1 lit. e) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, aprobate prin H.G. nr. 250/2007, „sarcina probei proprietății, a deținerii legale a acesteia la momentul depozitării abuzive și a calității de persoană îndreptățită la restituire revine persoanei care pretinde dreptul, în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) și ale art. 23 din lege”.

Raportat la aceste dispoziții legale, apelantele-reclamante nu au depus la dosar nici un act doveditor al proprietății, al preluării, nici cele prin care să se facă dovada calității de persoană îndreptățită, respectiv al deținerii în proprietate la data preluării de către acestea sau autorul lor a imobilului revendicat. Or, în cauză, dovada dreptului de proprietate se putea face prin prezentarea unor acte translativ de proprietate, care să ateste că autorii lui I. au fost proprietari exclusivi sau a unor titluri care să ateste o cotă parte indiviză în mod neechivoc sau cu orice acte juridice care să ateste deținerea proprietății de către acesta sau autorii acestuia la data preluării abuzive. Mai mult, astfel cum s-a arătat, nu au făcut dovada calității de moștenitor în sensul prevăzut de legea specială, neindicând nici măcar autorul proprietar depozitat.

Jurnalul de ..., articol documentar care evidențiază existența proprietății „Casa ..” în C., Bd. M. nr. 64 nu face dovada proprietății.

Mai mult decât atât, nu poate fi validată nici ideea potrivit căreia în favoarea reclamantelor ar opera prezumția de proprietate instituită de dispozițiile art. 24 din Legea nr. 10/2001, nedovedindu-se preluarea imobilului în litigiu (în întâmpinare pârâta menționând că în arhivele instituției nu deține niciun act de preluare cu privire la acest imobil), legea instituind prezumția de proprietate în cazul în care există dovezi privind preluarea bunului de către stat, care în speță nu sunt.

De asemenea, instanța de apel are în vedere art. 24.2. din H.G. nr. 250/2007 privind Normele de aplicare a Legii nr. 10/2001 care dispune că aplicarea prevederilor art. 24 din lege operează numai în absența unor probe contrare, fapt ce implică, pe de o parte, condiția obținerii de către solicitant a negațiilor referitoare la actele de proprietate, obținute ca urmare a cererilor adresate Arhivelor Naționale și primăriei în a cărei rază este situat imobilul revendicat, dublate de depunerea unei declarații olografe, prin care solicitantul declară pe propria răspundere că nu mai deține alte înscrisuri, și, pe de altă parte, coroborarea informațiilor furnizate de actele normative sau de autoritate, prin care s-a dispus sau, după caz, s-a pus în aplicare măsura preluării abuzive, acte care, astfel cum s-a arătat, nu s-au indicat sau depus la dosar, cu celelalte informații aflate la dosarul de restituire.

În aceste condiții dovada obținerii negațiilor la care face trimitere art. 24.2. din H.G. nr. 250/2007 privind normele de aplicare a Legii nr. 10/2001 se impunea doar în condițiile în care existau dovezi privind preluarea bunului de către stat.

De altfel, demersurile făcute de reclamante către Arhivele Naționale – Serviciul Județean au eșuat în condițiile în care acestea nu au făcut dovada calității de persoană îndreptățită/succesor legal al persoanei îndreptățite (succesor/moștenitor al titularului actului respectiv, posesor sau moștenitor al unui drept de proprietate consemnat în actul solicitat).

Curtea reamintește că apelantele-reclamante nu au exhibat în dovedirea dreptului de proprietate al autorului lor nici un act de proprietate, acestea neputând indica nici măcar cu

aproximație perioada în care s-a dobândit dreptul de proprietate și autorul care a dobândit acest drept.

Conform dispozițiilor art. 9, 10 Cod procedură civilă, se reține că procesul civil este guvernat de principiul disponibilității în sensul în care un proces civil nu poate fi pornit decât la cererea părții interesate care poate dispune de drepturile sale în orice mod permis de lege.

Așadar, părțile sunt ținute de îndeplinirea actelor de procedură în condițiile, ordinea și termenele legale sau judecătorești, având obligația de a-și proba pretențiile și apărările.

Obligația instituită de art. 10 Cod procedură civilă la nivel probator se regăsește și în cuprinsul art. 249 Cod procedură civilă unde legiuitorul reglementând sarcina probei apreciază că cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o și dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

În acest context, apreciază instanța că reclamantele erau ținute de sarcina probei, dovedindu-și pretențiile cu înscrisuri care să constituie probe legale, pertinente, concludente și utile cauzei.

Față de prevederile legale, instanța de judecată nu are nici o obligație de a face demersuri în locul părții interesate pentru dovedirea pretențiilor acesteia.

Rolul activ al judecătorului nu poate fi invocat *in abstracto*, în sensul că magistratul este obligat să facă demersurile în locul părților interesate, cu atât mai mult cu cât acestea nu au dovedit nici un impediment obiectiv de obținere a acestor înscrisuri, în condițiile precizării elementelor sus menționate privind autorul depozitat și dovada calității de moștenitor după acesta.

Prin cererea de apel precizează reclamantele că autorul lor, I., decedat la data de 24.10.2010, a moștenit de la ascendenții săi numeroase proprietăți imobiliare, terenuri și case pe raza C., printre care și imobilul situat în mun. C., Str. M. nr. 10, fără a indica exact care este/sunt acest/acești autor/autori și cu depunerea, în consecință, a dovezii calității de moștenitor după acesta/aceștia și cea de proprietar a acestui/acestor autor/autori.

În acest context, cererea de probe din apel a fost respinsă ca neutilă cauzei. De altfel, cu privire la proba cu înscrisuri constând în relații de la Primăria municipiului C. privind actele de proprietate deținute de aceasta după confiscarea caselor, procesele verbale de confiscare a imobilelor se reține că pârâta a menționat că în arhivele instituției nu deține niciun act de preluare cu privire la acest imobil.

Celelalte probe, în lipsa oricărui act care să facă dovada proprietății sau a preluării abuzive a imobilului, nu pot fi acceptate.

Astfel cum s-a arătat deja, art. 23.1 din Normelor de punere în aplicare a Legii nr. 10/2001, aprobate prin H.G. nr. 250/2007, definește actele doveditoare ca fiind orice acte juridice translativ de proprietate, care atestă deținerea proprietății de către o persoană fizică sau juridică, orice acte juridice care atestă deținerea proprietății de către persoana îndreptățită sau ascendentul/testatorul acesteia la data preluării abuzive.

Așadar, prin acte doveditoare se înțeleg înscrisuri cu privire la imobilul revendicat care fac dovada proprietății și dovada preluării abuzive a acestuia, or proba testimonială, în lipsa oricărui act doveditor, definit potrivit prevederilor legale indicate mai sus, se impune a fi respinsă.

În ceea ce privește expertiza tehnică solicitată se impune a fi respinsă, în condițiile în care nu există înscrisuri care să ducă la o posibilă identificare a imobilului.

Potrivit dispozițiile art. 1 lit. e) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001, aprobate prin H.G. nr. 250/2007, sarcina probei proprietății, a deținerii legale a acesteia la momentul depozitării abuzive revine persoanei care pretinde dreptul, neputând fi transpusă această obligație în sarcina expertului, mai ales în condițiile în care nu s-a indicat cu certitudine cui a aparținut imobilul.

Referitor la pretinsa încălcare a dreptului la apărare al reclamantelor prin respingerea probei testimoniale și cu expertiză de specialitate Curtea constată că din încheierea de dezbateri de la 16.02.2018 a Tribunalului Botoșani reiese că prima instanță a respins aceste probe ca neutile cauzei în condițiile în care la dosarul cauzei nu au fost depuse înscrisuri doveditoare ale dreptului de proprietate cu privire la imobilul a cărui recunoaștere se solicită.

Deci, contrar susținerilor reclamantelor, s-au pus în discuție probele solicitate, respectiv proba testimonială cu audiere a doi martori, precum și proba cu expertiză tehnică de identificare a imobilului, instanța de fond respingându-le.

Curtea achiesează la poziția instanței de apel, apreciind justă măsura procesuală dispusă în contextul celor deja evidențiate, precum și a celor ce se vor arăta.

Astfel, avându-se în vedere cele reținute în motivarea în precedent, Curtea constată că, acela care pretinde că este persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are obligația de a proba că el personal ori un antecesor al său pe care l-a moștenit avea calitatea de proprietar al imobilului preluat, iar o asemenea dovadă trebuie să fie neîndoielnică, calitatea de persoană îndreptățită trebuind susținută de dovezile la care se referă art. 23 și 24 din Legea nr. 10/2001, republicată. Iar cazul de excepție referitor la prezumția relativă de proprietate pe care o instituie art. 24 din lege, astfel cum s-a arătat, nu este incident cauzei.

În cauza dedusă judecății, aplicând aceste reguli, în contextul sus prezentat, era necesar ca reclamantele să precizeze autorul deposedat și să facă dovada că au calitatea de moștenitoare a acestuia, urmată de dovada preluării abuzive.

Deci, concluzionând, o corectă aplicare a legii presupune cele sus evidențiate, care nu se dovedesc cu probele solicitate, context în care măsura dispusă de instanța de fond apare ca legală.

De altfel, respingerea probelor de către instanța de fond nu reprezintă o încălcare a dreptului de apărare, în condițiile în care potrivit dispozițiilor art. 258 alin. 1 coroborate cu cele ale art. 255 alin. 1 Cod procedură civilă, probele se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să ducă la soluționarea procesului, iar în considerarea celor reținute de instanța de fond, acest aspect nu era dat.

În consecință, pentru cele reținute, Curtea, în baza dispozițiilor art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge ca nefondat apelul.

2. Hotărâre care să țină loc de act autentic. Analiza îndeplinirii condiției privind existența unui refuz nejustificat al părților de a încheia contractul promis direct în apel. Consecințe.

Rezumat:

Învestit cu soluționarea apelului declarat de reclamanti, tribunalul a analizat, el însuși, îndeplinirea acestei condiții, reținând că în cauză nu s-a dovedit existența unui refuz nejustificat al părților de a încheia contractul în formă autentică, ci dimpotrivă, interogatoriile de la prima instanță și înscrisurile depuse în apel relevă faptul că aceștia sunt de acord cu acțiunea formulată de reclamanti.

Neîndeplinirea acestei condiții, esențiale pentru admiterea unei astfel de acțiuni, face de prisos analiza îndeplinirii celorlalte condiții, anterior redate.

Așadar, instanța de apel, reținând că în cauză nu a fost îndeplinită una din condițiile legale pentru admiterea acțiunii, a menținut soluția criticată, de respingere a acesteia, substituind motivarea primei instanțe, fără a mai analiza celelalte critici formulate de reclamanti.

Nu se poate aprecia că, procedând în acest mod, prin hotărârea atacată tribunalul ar fi încălcat sau aplicat greșit normele de drept material incidente în cauză, astfel cum prevăd dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod proc.civ., invocate ca și temei al recursului.

Cum s-a arătat mai sus și cum, de altfel, a reținut și instanța de apel în considerentele deciziei atacate, părțile unei promisiuni de vânzare nu au posibilitatea de a opta între a încheia contractul promis în formă autentică la notar sau a se adresa instanței de judecată, legea reglementând posibilitatea instanței doar de a suplini lipsa consimțământului unei părți, în situația în care se dovedește că aceasta refuză nejustificat să își îndeplinească obligația de a face asumată.

În ce privește a doua critică formulată de reclamanți, privind dovada refuzului nejustificat al părților de a încheia contractul promis de antecesorii lor, aceasta vizează netemeinicia, iar nu nelegalitatea hotărârii atacate, neputând fi încadrată în situațiile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 1- 8 Cod proc.civ.

Analiza existenței refuzului, respectiv a caracterului nejustificat al acestuia, ține de modul de apreciere a împrejurărilor de fapt și a probelor administrate în cauză, ce nu poate fi censurat de instanța de recurs.

(Dosar nr. 7991/314/2015, decizia nr. 82 din 20.02.2019)

Hotărârea:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava la data de 24 noiembrie 2015 sub numărul de dosar 7991/314/2015, reclamanții A. și B., în contradictoriu cu pârâții C., D., E., F., G., H., I., J., K., au solicitat instanței să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare asupra imobilului compus din suprafața de 2.476 mp cu casă și anexe gospodărești id. cu p.c 1152/ 10 de 214 mp, p.c. 1152/11 de 931 mp. și p.c. 1152/12 de 1.331 mp din CF 1520 a com. X., în valoare de 8.518 lei. S-a solicitat și intabularea în CF a dreptului astfel dobândit.

În motivare s-a arătat că imobilul menționat a aparținut familiei M. și N., din comuna X. La data de 20 septembrie 1975 a decedat numitul M., emițându-se certificatul de moștenitor nr. .../ 22 octombrie 1975, moștenitori fiind N., a doua soție, și fiicele O. și P., din prima căsătorie cu R. Casa și șura erau construite pe terenul de la CAP cu R., iar grajdul cu numita N. De asemenea, la data de 29.07.1976, reclamanții au cumpărat de la cele două fiice, prin soții lor, casa și anexele gospodărești cu suprafața de 600 mp teren, cu prețul de 27.000 lei, încheind un act privat și intrând în posesia imobilului.

Ulterior, la data de 02 aprilie 1983 a decedat și numita N., moștenită de cei doi copii din altă căsătorie, S. și T.

La data de 30.06.1994, reclamanții au cumpărat de la numiții U. și V. suprafața de 1.500 mp. livadă, situați în continuarea celor 600 mp cu casa și anexe, cu prețul de 600.000 lei, încheind tot un act sub semnătură privată, în prezența martorului Astfel, terenul și construcțiile cumpărate au fost trecute în rol și se află în posesia acestora.

La data de 22.03.1995 a fost emis titlul de proprietate nr. xxx după M. și N., pentru suprafața totală de 2,86 ha teren, pe numele celor două fiice (O. și P.), ale fiului Z. și ale nepoților de fiu, Q. și W., titlu ce cuprinde și terenul vândut reclamanților la pozițiile 3 și 6.

La data de 13.06.2002, V., prin actul privat intitulat act de donație, a confirmat că a vândut reclamanților casa și 600 mp, iar diferența de 300 mp din curte și de sub casă le-a cedat-o acestora. Așadar, suprafața totală dobândită prin cele trei convenții private este de 2.400 mp cu casă și anexe pentru care s-a plătit prețul cerut, imobil pe care-l folosesc reclamanții din 1976 și până în prezent.

Au mai precizat reclamanții că, deși le-a solicitat în nenumărate rânduri vânzătorilor să încheie actele la notariat, aceștia au refuzat motivând că nu au bani de cheltuit și timp de

pierdut, refuzând, în același timp, și încetarea stării de indiviziune create prin titlul nr. xxx/22.03.1995.

În drept, reclamanții și-au întemeiat cererea pe dispozițiile art. 1073 și 1077 din Codul civil 1864, art. 17, 20 din Decret Lege nr. 115/ 1938, art. 451 Cod procedură civilă.

Prin sentința civilă nr. 911 din 7 martie 2017, Judecătoria Suceava a respins, ca neîntemeiată, acțiunea.

Prin decizia nr. 547 din 8 mai 2018, Tribunalul Suceava– Secția I civilă a respins, ca nefondat, apelul declarat de către reclamanții A. și B. împotriva sentinței nr. 911 din data de 7 martie 2017 pronunțată de Judecătoria Suceava.

Împotriva deciziei nr. 547 din 8 mai 2018 a Tribunalului Suceava au declarat recurs reclamanții A. și B., solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și, în principal, admiterea apelului, modificarea sentinței și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, iar în subsidiar, admiterea recursului, casarea deciziei și trimiterea cauzei aceluiași tribunal pentru rejudecare. Nu au solicitat cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului, reclamanții au arătat că decizia este nelegală, instanța de apel analizând alt aspect decât cel avut în vedere de Judecătoria Suceava, fără a da răspuns motivelor de apel invocate. Astfel, Judecătoria Suceava a reținut că nu există acordul tuturor coproprietarilor pentru vânzarea unui bun din averea antecesorilor lor. Tribunalul Suceava nu a examinat acest aspect și a reținut nedovedirea refuzului nejustificat al părților de a se prezenta la încheierea actului la notar, fără a se referi și la Decizia nr. 12/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, invocată în apel, decizie prin care s-a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1073 și 1077 din Codul civil din 1864, art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/200 (...) art. 1279 alin. (3) teza I și art. 1669 alin. (1) din Noul Cod civil, în situația în care promitentul-vânzător a promis vânzarea întregului imobil, deși nu are calitatea de proprietar exclusiv al acestuia, promisiunea de vânzare nu poate fi executată în natură sub forma pronunțării unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare pentru întregul bun, în lipsa acordului celorlalți coproprietari”.

Imobilul vândut reclamanților la 29.07.1976 și 20.06.1994 face parte din averea familiei M. și N., reconstituită prin titlul de proprietate nr. xxx/1995 pe numele a patru descendenți, indicați în arborele genealogic, toți decedați. Moștenitorii lor au fost citați în cauză, 7 dintre ei confirmând vânzarea făcută de antecesorii lor, clauzele anticipatorii fiind îndeplinite prin plata prețului și predarea bunului vândut. Au mai arătat că acesta nu este singurul bun al familiei M. și N., titlul de proprietate cuprinzând suprafața totală de 2,86 ha teren, starea de indiviziune între cei 9 moștenitori nefiind, nici în prezent, lichidată, majoritatea lor fiind plecați din țară. Fiind vândut doar un bun din averea defuncțiilor M. și N., de către unii din succesori, primează dovedirea existenței acordului tuturor coindivizarilor pentru constatarea cumpărării bunului.

Au precizat că prin scrisorile trimise din Belgia de părții I. (moștenitor al lui Z.) și K. (moștenitorul lui T.) s-a făcut dovada existenței acestui acord al coproprietarilor pentru a se constata cumpărarea imobilului compus din casă, anexe și 2.476 mp teren pe care reclamanții susțin că îl stăpânesc, de altfel, din anul 1976 până în prezent, în configurația indicată în planul cadastral depus la dosar.

Or, au susținut recurenții, tribunalul nu a analizat acest aspect și, dintr-o formalitate excesivă, a făcut aplicarea doar a art. 5 alin. (2) al Titlului X din Legea nr. 247/2005, respingând acțiunea, deși din actele depuse rezultă imposibilitatea încheierii actului autentic datorită indiviziunii existente între părți și a faptului că sunt plecați din țară, iar instanța de fond nu și-a întemeiat sentința pe acest temei de drept.

Ca atare, având în vedere faptul că Tribunalul Suceava a dat eficiență altui temei decât cel reținut de judecătorie și invocat în apel, au solicitat admiterea recursului, casarea deciziei și, în principal, admiterea apelului, modificarea sentinței și admiterea acțiunii, așa cum a fost formulată, iar, în subsidiar admiterea recursului, casarea deciziei și trimiterea cauzei aceluiași tribunal pentru rejudecare.

În drept, au invocat dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod proc. civ.

Legal înștiințați prin procedura premergătoare termenului de judecată, părțile nu au depus la dosar întâmpinare.

Examinând decizia atacată prin prisma criticilor formulate de reclamanți, în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea constată neîntemeiat recursul.

Reclamanții au criticat hotărârea instanței de apel sub două aspecte: pe de o parte, au arătat că tribunalul nu a analizat motivele lor de apel, vizând acordul tuturor coproprietarilor pentru vânzarea unui bun din averea antecesorilor lor, cu referire la decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 12/8.06.2015, pronunțată în interesul legii, dând eficiență unui alt temei decât cel reținut de judecătorie, iar pe de altă parte, au arătat că au făcut dovada refuzului nejustificat al tuturor coproprietarilor de a încheia contractul promis, din actele depuse la dosar rezultând imposibilitatea încheierii actului din cauza stării de indiviziune existente între părți și a faptului că unii dintre ei sunt plecați din țară.

Prima critică poate fi încadrată în motivul de nelegalitate prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) Cod proc.civ., invocate de recurenți, vizând aplicarea în speță a deciziei nr. 12/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în interesul legii, și este nefondată.

Astfel, prin decizia sus-menționată, obligatorie pentru instanțe conform dispozițiilor art. 517 alin. (4) Cod proc.civ., s-a statuat că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil de la 1864, art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, art. 1.279 alin. (3) teza I și art. 1.669 alin. (1) din Codul civil, în situația în care promitentul-vânzător a promis vânzarea întregului imobil, deși nu are calitatea de proprietar exclusiv al acestuia, promisiunea de vânzare nu poate fi executată în natură sub forma pronunțării unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare pentru întregul bun, în lipsa acordului celorlalți coproprietari”.

În considerentele acestei decizii, instanța supremă a reținut, printre altele, că:

„Hotărârea pronunțată de o instanță de judecată este fundamental diferită de un contract încheiat între părți, îndeplinind funcții diferite, dar având fiecare un regim juridic specific.

Contractul reprezintă acordul de voință al părților, încheiat cu scopul de a produce efecte juridice, părțile având drepturi și obligații ce pot fi afectate de termene, sarcini și condiții, inclusiv de o condiție rezolutorie.

Or, în ceea ce privește o hotărâre judecătorească, aceasta reprezintă actul jurisdicțional de dispoziție al instanței, prin care judecătorul se dezinvestește de soluționarea litigiului concret ce i-a fost dedus judecătii. Hotărârea judecătorească se bucură de autoritate de lucru judecat, este executorie și tranșează definitiv litigiul dintre părți, răspunzând nevoii de securitate juridică, interzicând părților readucerea litigiului în fața instanței.

În acest context este de neconceput pronunțarea unei hotărâri a instanței sub condiție rezolutorie, pentru că ar însemna că litigiul dintre părți nu a fost tranșat, existând posibilitatea reluării sale la îndeplinirea condiției.

Pronunțând hotărârea, instanța nu încheie contractul în locul părților, ci verifică existența elementelor acestuia în înțelegerea acestora și, *numai în măsura în care acestea se regăsesc, iar refuzul uneia dintre părți era nejustificat, atunci instanța pronunță hotărârea care să suplinească această cerință.*

Hotărârea judecătorească pronunțată în acest caz asigură executarea silită a obligației de a face, legal asumată prin promisiunea de vânzare, și nu împrumută natura juridică a contractului de vânzare-cumpărare. Prin hotărârea pronunțată de instanță se valorifică dreptul creditorului (promitent-cumpărător) de a obține în natură executarea obligației de a încheia contractul apt să transmită dreptul de proprietate, asumată de debitor (promitent-vânzător), hotărârea judecătorească neputând fi confundată cu însuși contractul de vânzare, în sens de negotium”.

Așadar, instanța investită cu soluționarea unei acțiuni prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic de vânzare are a analiza îndeplinirea condițiilor ce decurg din dispozițiile art. 948, 969, 1073 și 1077 Cod civil (de la 1864, aplicabil în cauză), respectiv: existența unei promisiuni de vânzare care să satisfacă exigențele imperative ale art. 948 și 969 Cod civil; existența unui refuz nejustificat al părâtului de a încheia contractul promis; executarea obligațiilor proprii de către reclamant și îndeplinirea cerințelor esențiale ale vânzării; dovada dreptului de proprietate al promitentului vânzător asupra bunului promis; inexistența altor impedimente la vânzare.

Aceste condiții trebuie îndeplinite întocmai, prevederile art. 1073 și 1077 Cod civil fiind tangente celor ale art. 44 din Constituție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO.

Atributul dispoziției reprezintă cel mai important atribut al dreptului de proprietate, context în care o eventuală suplinire a consimțământului de către o autoritate judiciară, fără a fi necesar, și în considerarea oricăror altor motive decât cele permise de lege reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al părții pârâte. Ingerința se definește ca o imixtiune a unui organ statal în dreptul de proprietate al unei persoane în alte condiții decât cele expres prevăzute de lege, reținându-se, în același timp, că părțile nu pot deroga prin convenții particulare de la normele imperative, exprese sau de ordine publică.

Procedura judiciară reprezintă o procedură contencioasă, neputând a fi considerată sau confundată cu o procedură alternativă celei notariale, prevăzută de Legea nr. 36/1995.

Prevederile legale anterior menționate conferă instanței posibilitatea de a pronunța o hotărâre care să țină loc de contract autentic numai în situația în care părâtul refuză nejustificat să încheie contractul, nu și în alte situații și pentru alte impedimente, putative ori reale, generale ori temporare, asumate ori neasumate de către promitentul cumpărător.

Ceea ce interesează într-o astfel de cauză este refuzul de a încheia actul juridic în sensul de negotium, iar nu de instrumentum. Altfel spus, reclamantul trebuie să dovedească faptul că părâtul refuză să mai vândă, că s-a răzgândit, iar nu faptul că s-a aflat în imposibilitatea de a se prezenta în fața notarului.

În speță, prima instanță a analizat îndeplinirea condițiilor sus-menționate pentru vânzare cu referire la fiecare dintre înscrisurile sub semnătură privată evocate de reclamanti, reținând în final că, și în ipoteza în care s-ar constata îndeplinite aceste condiții, nu s-ar putea pronunța o hotărâre care să țină loc de act autentic de vânzare în lipsa acordului tuturor coproprietarilor – moștenitori legali ai promitenților-vânzători, în raport de cele statuate de Înalte Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 12/2015. Reținând că doar șapte dintre pârâți și-au exprimat acordul cu privire la admiterea acțiunii, iar doi dintre pârâți, aflați în Belgia, nu și-au exprimat un astfel de acord, prima instanță nu a mai analizat și condiția existenței unui refuz nejustificat al pârâților de a încheia contractul promis de autorii lor.

Investit cu soluționarea apelului declarat de reclamanti, tribunalul a analizat, el însuși, îndeplinirea acestei condiții, reținând că în cauză nu s-a dovedit existența unui refuz nejustificat al pârâților de a încheia contractul în formă autentică, ci dimpotrivă, interogatoriile de la prima instanță și înscrisurile depuse în apel relevă faptul că aceștia sunt de acord cu acțiunea formulată de reclamanti.

Neîndeplinirea acestei condiții, esențiale pentru admiterea unei astfel de acțiuni, face de prisos analiza îndeplinirii celorlalte condiții, anterior redate.

Așadar, instanța de apel, reținând că în cauză nu a fost îndeplinită una din condițiile legale pentru admiterea acțiunii, a menținut soluția criticată, de respingere a acesteia, substituind motivarea primei instanțe, fără a mai analiza celelalte critici formulate de reclamant.

Nu se poate aprecia că, procedând în acest mod, prin hotărârea atacată tribunalul ar fi încălcat sau aplicat greșit normele de drept material incidente în cauză, astfel cum prevăd dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod proc.civ., invocate ca și temei al recursului.

Cele statuate prin decizia nr. 12/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu referire la necesitatea existenței acordului tuturor coproprietarilor pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare, în situația în care promitentul vânzător a promis vânzarea întregului bun, deși nu are calitatea de proprietar exclusiv, nu exclud obligația instanței de a analiza îndeplinirea condiției sus-menționate.

Cum s-a arătat mai sus și cum, de altfel, a reținut și instanța de apel în considerentele deciziei atacate, părțile unei promisiuni de vânzare nu au posibilitatea de a opta între a încheia contractul promis în formă autentică la notar sau a se adresa instanței de judecată, legea reglementând posibilitatea instanței doar de a suplini lipsa consimțământului unei părți, în situația în care se dovedește că aceasta refuză nejustificat să își îndeplinească obligația de a face asumată.

În ce privește a doua critică formulată de reclamant, privind dovada refuzului nejustificat al părților de a încheia contractul promis de antecesorii lor, aceasta vizează netemeinicia, iar nu nelegalitatea hotărârii atacate, neputând fi încadrată în situațiile limitativ prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 1-8 Cod proc.civ.

Analiza existenței refuzului, respectiv a caracterului nejustificat al acestuia, ține de modul de apreciere a împrejurărilor de fapt și a probelor administrate în cauză, ce nu poate fi cenzurat de instanța de recurs.

Potrivit dispozițiilor art. 489 alin. (2) Cod proc.civ., sancțiunea nulității recursului intervine și în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488 Cod proc.civ.

Față de cele ce preced, constatând că nu sunt date în cauză motivele de recurs indicate de reclamant și nici motive de casare de ordine publică, Curtea, văzând și dispozițiile art. 496 Cod proc.civ., urmează a respinge recursul ca nefondat.

3. Acțiune în revendicarea unei suprafețe de teren ce a format obiectul legilor fondului funciar. Dovada dreptului de proprietate.

Rezumat:

În speță, reclamanta a investit instanța de judecată cu o acțiune în revendicare imobiliară a unei suprafețe de teren aflată sub incidența legilor fondului funciar. Prin urmare, dovada dreptului de proprietate se face, conform dispozițiilor cu caracter special ale Legii nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, cu titlul de proprietate, ca act final al procedurii de constituire/reconstituire prevăzută de acestea.

Potrivit dispozițiilor art. 563 Cod civil, „proprietarul unui bun are dreptul de a-l revendica de la posesor sau de la o altă persoană care îl deține fără drept”, iar dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă prevăd că „cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”.

Așadar, sarcina probei într-un astfel de litigiu îi revine reclamantului, care trebuie să facă dovada unui mod de dobândire a dreptului de proprietate, în speță, a reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenului revendicat. O astfel de dovadă presupune existența unui titlu de proprietate, înțeles ca act juridic, jurisdicțional sau administrativ, cu efect constitutiv, translativ sau declarativ, care generează o prezumție relativă în favoarea persoanei care îl invocă.

În ce privește adevărul de proprietate, doctrina și practica în materie sunt unanime în a aprecia că aceasta nu valorează titlu. Este real că în practica unor instanțe s-a admis că o astfel de adevăr, coroborată și cu alte probe – de regulă, procesul verbal de punere în posesie eliberat de comisia locală, ca act decisiv pentru individualizarea terenului acordat în urma procedurii de reconstituire – ar putea face dovada dreptului de proprietate, însă numai în măsura în care acesta nu este contestat, situație ce nu este dată în speță.

În ce privește procesul verbal de punere în posesie, în mod evident, acesta nu reprezintă titlu.

(Dosar nr. 5421/285/2015, decizia nr. 228 din 16.05.2019)

Hotărârea:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătorei Rădăuți sub nr. .../285/2015 la data de 18 noiembrie 2015, reclamanta A., în contradictoriu cu pârâții B. și C., a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să stabilească linia de hotar și să oblige pârâții să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie suprafața de 2100 mp teren arabil, identică cu parte din p.f. 4024/46 din C.F. 33373 (nr. CF vechi 3157) a comunei cadastrale D., situată la locul „X”, identificată în planul de situație reprezentând anexa nr.1 la raportul de expertiză tehnică judiciară anexat pe amplasamentul delimitat prin punctele de contur 1-2-3-4-1.

Prin sentința civilă nr.2931 din 11.11.2016 Judecătoria Rădăuți a admis acțiunea și a obligat pârâții să predea reclamantei în deplină proprietate și liniștită posesie suprafața de 2100 m.p. așa cum a fost identificată de expertul E. prin anexa nr. 1 și conform identificării expertului F., prin punctele de contur 1-2-3-4-1 de culoare albastră; a stabilit linia de hotar dintre proprietățile părților pe aliniamentul punctelor de contur 1-4 din raportul de expertiză al expertului E; pârâții au fost obligați să plătească reclamantei suma de 3819,15 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâții B. și C, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia nr. 1411 din 29 noiembrie 2017 Tribunalul Suceava a admis apelul și a schimbat în tot sentința civilă apelată, în sensul că a respins acțiunea ca nefondată; a obligat pe reclamanta A. să plătească pârâtului B. suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată de la fond; a obligat intimata-reclamantă A. să plătească apelanților-pârâți suma de 335 lei cu titlu de taxă judiciară de timbru aferentă soluționării apelului.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin.1 pct. 6, 7 și 8 Cod procedură civilă, solicitând casarea deciziei și rejudecarea procesului în fond, cu menținerea hotărârii primei instanțe și plata cheltuielilor de judecată.

În dezvoltarea motivelor, reclamanta a arătat că în mod greșit s-a admis apelul și pe fondul cauzei i s-a respins acțiunea motivat de faptul că nu deține un titlu de proprietate eliberat de Comisia județeană de stabilire a dreptului de proprietate, considerând instanța de apel că sentința civilă nr. 1573/15.04.2011 a Judecătorei Rădăuți, adevărul de proprietate nr. 3130/295/1991 eliberată de Comisia locală de fond funciar D., procesul verbal de punere în posesie și evidențele cadastrale vechi nu fac dovada dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu.

Contrar motivării instanței de apel, că nu ar fi făcut demersuri în vederea eliberării titlului de proprietate și a executării susmenționatei hotărâri, arată că în urma demersurilor făcute de ea s-a procedat la punerea ei în posesie conform procesului verbal de punere în posesie existent la dosarul cauzei. Punerea în posesie nu a fost urmată de emiterea titlului de proprietate din cauza refuzului intimaților din acest dosar de a prezenta titlul de proprietate 1014/1994 în original, în vederea anulării lui parțiale, astfel cum li s-a solicitat de către Comisia locală de fond funciar. Depune în acest sens sentința civilă nr. 1929/12 iunie 2014 pronunțată de către Judecătoria Rădăuți (având ca obiect obligarea la punerea în posesie și eliberarea titlului de proprietate) și Sentința civilă nr. 1750/14 iunie 2016 pronunțată de către Judecătoria Rădăuți (având ca obiect obligarea intimaților să predea, în vederea anulării parțiale, titlul de proprietate 1014/1994).

Față de împrejurarea că nu deține un titlu de proprietate stricto sensu, urma să se analizeze dreptul său de proprietate rezultat din probatoriul administrat în cauză, astfel cum pe bună dreptate a și procedat prima instanță. În mod greșit instanța de apel a considerat că hotărârea primei instanțe conține argumente contradictorii și a dat eficiență apărărilor pârâților apelanți.

Adeverința de proprietate și procesul verbal de punere în posesie fac dovada dreptului de proprietate până la eliberarea titlului de proprietate și pot fi opuse cu asemenea valoare într-o acțiune în revendicare în contra posesorului care nu are nici o dovadă de proprietate sau pot fi comparate în cazul în care atât reclamantul cât și pârâtul exhibă doar adeverința și procesul-verbal de punere în posesie asupra aceluiași teren. Pentru terenul în litigiu, ea deține adeverință de proprietate și proces verbal de punere în posesie, în timp ce intimații nu pot opune vreun titlu de proprietate, întrucât titlul de proprietate 1014/1994, de care se prevalau, a fost anulat definitiv și irevocabil.

În acest context, consideră că actele de proprietate pe care le opune pot fi comparate în prezenta acțiune în revendicare, motiv pentru care consideră că este dat motivul de casare reprezentat de pct.8, respectiv acela că "hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material".

Consideră, de asemenea, că s-a încălcat autoritatea de lucru judecat, motiv de casare prevăzut de pct. 7 al art. 488 din Noul Cod de proc. civilă. Astfel, prin sentința civilă nr. 1573/15.04.2011 pronunțată de Judecătoria Rădăuți, rămasă definitivă prin decizia Tribunalului Suceava nr. 472/2012 s-a stabilit cu putere de lucru judecat anularea parțială a titlului de proprietate nr. 1014/1994, s-a stabilit amplasamentul și identitatea terenului de 2100 mp reconstituit prin adeverința nr. 3130/295/1991 ca fiind parte din p.f. 4024/46 din CF 3157 D., ori prezumția puterii de lucru judecat are la bază regula că o hotărâre judecătorească irevocabilă nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre. Odată ce o hotărâre a fost dată și nu e reformată prin căile legale de atac, se prezumă că ea consacră adevăratele raporturi juridice ce există între părțile care au purtat procesul.

Suprafața de 21 ari teren arabil a aparținut cadastral tatălui său, G. conform evidențelor cadastrale de la dosar. Acesta a decedat pe data de 07.09.1952, terenul fiind predat la CAP de către bunica sa, H., care locuia și gospodărea împreună cu ei, fiind trecut în rolul ei agricol din perioada '59-'62. Astfel se explică de ce terenul tatălui său, G., precedat bunicii sale, H., figurează în registrul agricol al acesteia din urmă, fiind solicitat în baza Legii 18/1991 de către mama sa, I.

A dovedit prin amplul probatoriu administrat în cauză că terenul evidențiat în această adeverință este identic cu terenul ce figurează în evidențele cadastrale de la dosar pe numele tatălui său, G. O identificare cadastrală a terenului s-a efectuat atât în cadrul dosarului nr... al Judecătoriei Rădăuți prin expertiza efectuată de către expert E., precum și ulterior, de către expertul F., în cadrul prezentului dosar, care a confirmat identitatea de teren între cel

reconstituit prin adeverința 3031/295/1991 cu cel din evidențele cadastrale, pf nr. 4024/46 din CF 3157 D. Motivarea instanței de apel că terenul în litigiu nu ar fi fost identificat topocadastral nu este susținută de probatoriul administrat în cauză și denotă tocmai lipsa de imparțialitate a instanței în pronunțarea soluției date în apel.

Consideră că este dat și motivul de casare prevăzut la pct.6 alin. 1 al art. 488 din Noul Cod de procedură civilă, hotărârea cuprinzând motive contradictorii și străine de natura cauzei deoarece în loc să analizeze titlul de proprietate al intimaților (sau mai bine zis lipsa unui titlu de proprietate), instanța de apel analizează justețea hotărârii dată în dosar nr. ..., având ca obiect anularea certificatului de moștenitor nr. 489/07.09.2006, considerând că acest certificat de moștenitor justifică proprietatea și posesia intimaților asupra terenului, încercând astfel să le creeze o situație mai favorabilă.

Însă certificatul de moștenitor nu are natura juridică a unui act de proprietate, un astfel de act nu este dovada dreptului de proprietate asupra bunurilor înscrise ca făcând parte din moștenire și nici nu dă naștere unui astfel de drept în favoarea moștenitorilor înscrși în act. Certificatul de moștenitor face dovada doar a calității de moștenitor și a cotelor ce se cuvin moștenitorilor conform art. 88 din Legea nr. 36/1995.

Consideră că în mod greșit s-a admis apelul și i s-a respins acțiunea în revendicare, fără să se arate în concret care este titlul de proprietate valabil care justifică proprietatea și posesia pârâților intimați asupra acestui teren.

Instanța de control judiciar a considerat preferabil titlul de proprietate anulat definitiv (al intimaților) față de un titlu de proprietate a cărui emitere nu i se poate imputa.

Analizând dreptul său de proprietate se poate constata că: evidențele cadastrale vechi dovedesc faptul că terenul revendicat reprezintă fosta proprietate a autorului său, G.; adeverința de proprietate nr. 3130/295/1991 de care se prevalează, este eliberată anterior emiterii titlului de proprietate 1014/1994 - la momentul eliberării lui, terenul nu era liber, fiindu-i deja reconstituit ei; prin sentința civilă nr. 1573/15.04.2011 a Judecătorei Rădăuți, titlul de proprietate 1014/1994 de care se prevalează apelanții este anulat definitiv în limita suprafeței de 2100 mp, iar Comisia de fond funciar a pus-o în posesie cu pf. 4024/46 din CF 3157 D., conform procesului verbal de punere în posesie existent la dosarul cauzei.

Concluziile raportului de expertiză efectuat de către expertul E. nu se bazează doar pe denumirea toponimică a terenului, ci în special și mai ales pe identificarea cadastrală. Identificarea cadastrală a experților E. (prin anexa I) și F. confirmă identitatea de teren între suprafața de 2100 mp reconstituită prin adeverința de proprietate 3130/295/1991, parte din pf. 4024/46 din CF 3157 D. ce a aparținut cadastral autorului său, G., și care nu a aparținut niciodată autoarei pârâților intimați, astfel că în mod greșit se regăsea în titlul de proprietate 1014/1994. Instanța de apel în mod eronat a argumentat că terenul în litigiu nu ar fi fost identificat. Expertizele efectuate în dosarele susmenționate tocmai acest obiectiv l-au avut în principal, de a identifica topocadastral terenul raportat la istoricul parcelei rezultat din înscrisurile pe care părțile le opun în dovedirea dreptului de proprietate.

În consecință, titlul de proprietate pe care îl opun apelanții este un titlu anulat definitiv prin hotărâre judecătorească nereformată prin vreo cale extraordinară de atac. Punerea în posesie a autoarei apelaților, J., s-a făcut pe amplasamentul terenului de 2100 mp intravilan care nu reprezintă fosta sa proprietate și cadastral n-a aparținut niciodată autorilor lor. Pentru aceste motive consideră că intimații dețin terenul nejustificat de vreun titlu valabil.

Prin întâmpinare, intimații au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Examinând decizia atacată prin prisma criticilor formulate de reclamantă, în raport de lucrările dosarului, curtea constată neîntemeiat recursul, urmând a-l respinge pentru considerentele ce succed:

În speță, reclamanta a investit instanța de judecată cu o acțiune în revendicare imobiliară a unei suprafețe de teren aflată sub incidența legilor fondului funciar. Prin urmare, dovada dreptului de proprietate se face, conform dispozițiilor cu caracter special ale Legii nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, cu titlul de proprietate, ca act final al procedurii de constituire/reconstituire prevăzută de acestea.

Potrivit dispozițiilor art. 563 Cod civil, „proprietarul unui bun are dreptul de a-l revendica de la posesor sau de la o altă persoană care îl deține fără drept”, iar dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă prevăd că „cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”.

Așadar, sarcina probei într-un astfel de litigiu îi revine reclamantului, care trebuie să facă dovada unui mod de dobândire a dreptului de proprietate, în speță, a reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenului revendicat.

O astfel de dovadă presupune existența unui titlu de proprietate, înțeles ca act juridic, jurisdicțional sau administrativ, cu efect constitutiv, translativ sau declarativ, care generează o prezumție relativă în favoarea persoanei care îl invocă.

Astfel cum susține și prin motivele de recurs, reclamanta din prezenta cauză nu deține un titlu de proprietate emis în procedura specială reglementată de legile fondului funciar, însă apreciază că sentința civilă nr. 1573/15.04.2011 a Judecătorei Rădăuți, adeverința de proprietate și procesul verbal de punere în posesie fac dovada dreptului pretins, valorând titlu.

Cum corect a reținut instanța de apel prin decizia atacată, sentința menționată nu are un caracter recognitiv sau constitutiv al dreptului de proprietate al reclamantei, prin aceasta dispunându-se anularea titlului de proprietate al pârâților și obligarea Comisiei locale D. la punerea în posesie a reclamantei.

În ce privește adeverința de proprietate, doctrina și practica în materie sunt unanime în a aprecia că aceasta nu valorează titlu. Este real că în practica unor instanțe s-a admis că o astfel de adeverință, coroborată și cu alte probe – de regulă, procesul verbal de punere în posesie eliberat de comisia locală, ca act decisiv pentru individualizarea terenului acordat în urma procedurii de reconstituire – ar putea face dovada dreptului de proprietate, însă numai în măsura în care acesta nu este contestat, situație ce nu este dată în speță.

În ce privește procesul verbal de punere în posesie, în mod evident, acesta nu reprezintă titlu.

Așa fiind, Curtea constată că nu este dat în cauză motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, privind încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material incidente.

Nu este dat, de asemenea, în cauză nici motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 7 Cod procedură civilă, privind încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. 1573/15.04.2011 a Judecătorei Rădăuți. Cum s-a arătat anterior, prin această sentință nu s-a stabilit dreptul de proprietate al reclamantei, ci s-a anulat parțial titlul de proprietate al pârâților, iar Comisia locală de fond funciar a fost obligată la punerea în posesie a reclamantei cu suprafața de 2100 m.p. teren.

Potrivit dispozițiilor art. 430 alin. (2) și art. 431 alin. (2) Cod procedură civilă, „autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”; „oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”. Evident, între acest litigiu și cel ce a format obiectul dosarului nr. ... există legătură, însă „chestiunea litigioasă” în prezenta cauză o constituie, cum s-a arătat, lipsa titlului de proprietate al reclamantei.

Se impune a fi subliniat faptul că instanța de apel, deși a reținut că reclamanta nu prezintă un titlu de proprietate pentru dovada dreptului pretins asupra terenului revendicat, a

analizat totuși probele administrate la propunerea părților litigante și a stabilit situația de fapt, concluzionând că reclamanta, „... chiar dacă a obținut anularea parțială a titlului de proprietate al pârâților pentru suprafața de 2100 m.p., aceasta nu o îndreptățește, în condițiile actuale, să ridice pretenții asupra imobilului în cauză”.

Aprecierile instanței de apel asupra probelor administrate, respectiv stabilirea situației de fapt din cauză țin de netemeinicia, iar nu de nelegalitatea hotărârii atacate, neputând forma obiect de cercetare judecătorească în calea, extraordinară, de atac a recursului. Prin urmare, criticile recurente referitoare la aceste chestiuni nu vor fi analizate, neputând fi încadrate în vreunul dintre motivele de nelegalitate expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 1 – 8 Cod procedură civilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 489 alin. (2) Cod procedură civilă, sancțiunea care intervine în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488 este cea a anulării recursului.

Nu este dat în cauză nici motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod procedură civilă, invocate de reclamantă, potrivit cărora se poate cere casarea unei hotărâri atunci când aceasta „nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”.

În dezvoltarea acestei critici reclamanta a arătat că, în loc să analizeze titlul pârâților (respectiv, lipsa acestuia), instanța de apel s-a preocupat să analizeze justetea hotărârii din dosarul nr. ..., având ca obiect „anulare certificat de moștenitor”, fără a arăta, în concret, care este titlul de proprietate valabil care justifică proprietatea și posesia pârâților asupra terenului în litigiu.

Așadar, critica nu a fost dezvoltată cu referire la ipoteza, reglementată de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod procedură civilă, în care hotărârea cuprinde motive contradictorii.

În ce privește „motivele străine de natura cauzei”, dispozițiile anterior citate fac referire la ipoteza în care hotărârea atacată cuprinde „numai motive străine de natura cauzei”, care nu este dată în speță.

Cum s-a arătat, în raport de dispozițiile art. 563 Cod civil și art. 249 Cod procedură civilă, într-un astfel de litigiu sarcina probei dreptului de proprietate îi revine reclamantului, instanța procedând la analiza comparativă a titlurilor doar în ipoteza în care părțile din proces își opun astfel de titluri.

Față de cele ce preced, constatând că nu sunt date în cauză motivele invocate de reclamantă, văzând și dispozițiile art. 496 Cod procedură civilă, instanța urmează a respinge recursul ca nefondat.

4. Acțiune în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic pentru terenul aferent unui restaurant, dobândit de reclamantă în urma unei licitații, organizată anterior expirării duratei contractului de concesiune în baza căruia reclamanta s-a aflat în posesia imobilului. Prescripție extinctivă. Interpretarea dispozițiilor art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.

Rezumat:

Potrivit art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, „prescripția se întrerupe prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția”, iar dispozițiile art. 17 din același act normativ prevăd că „întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o. După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.” Din aceste dispoziții legale rezultă că, pentru a produce

efectul întreruptiv, *recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie trebuie să fie făcută de „cel în folosul căruia curge prescripția”*, adică de debitor și să fie neîndoieală.

Pentru că legea nu distinge, are efect întreruptiv atât *recunoașterea expresă*, cât și cea *tacită*. *Recunoașterea tacită* poate să rezulte din orice act sau fapt care presupune mărturisirea dreptului, precum plata unei părți din datorie, cererea unui termen pentru plata creanței etc.

În speță, problema - particulară - care se pune este determinată de faptul că la momentul încheierii procesului-verbal de licitație, 01.11.2007, ce constituie înscrisul constatator al antecontractului de vânzare-cumpărare, nu a avut loc o predare a posesiei bunului, deoarece acesta se afla deja în posesia reclamantei (aceasta fiind proprietara restaurantului de pe terenul în discuție).

Apelanta a înaintat contractul de concesiune care prevede la art. 2 „predarea respectiv primirea terenului concesionat din p-c. 1322, se va face începând cu data de 09.12.2005”, durata concesiunii fiind „de 5 ani cu începere de la data predării – primirii terenului”. În raport de durata acestui contract, ce a expirat la 09.12.2010, posesia exercitată de reclamantă ulterior acestei date are efect întreruptiv de prescripție, câtă vreme pârâta nu a contestat-o în vreun fel, echivalând cu o *recunoaștere tacită* a dreptului promitentei-cumpărătoare. Mai mult, la art. 12 al contractului de concesiune se prevede că acesta „își pierde valabilitatea și în cazul în care Consiliul local va hotărî scoaterea la vânzare a suprafeței concesionate cu respectarea dreptului de preempțiune al concesionarului.” Or, cum s-a arătat deja, scoaterea la vânzare a bunului concesionat a fost aprobată de Consiliul local al comunei prin hotărârea din 30.06.2007.

Prin urmare, susținerile apelantei privind faptul că posesia exercitată de promitenta-cumpărătoare ulterior procesului-verbal de licitație, 1.11.2007, nu ar fi putut întrerupe cursul prescripției întrucât exista un contract de concesiune ce nu fusese reziliat nu pot fi primite.

(Dosar nr. 1808/217/2017*, decizia nr. 283 din 26.06.2019)

Hotărârea:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Darabani sub nr. ../217/2017, la data de 13.11.2017, reclamanta A. S.P.R.L., prin asociați coordonatori, B. și C., în contradictoriu cu pârâta Comuna D., prin primar, a solicitat ca, în baza probatoriului ce va fi administrat, instanța să pronunțe o hotărâre care să țină loc de act de vânzare cumpărare pentru terenul în suprafață de 445 m.p. din p.c. 1322 din intravilanul comunei D., aflat sub spațiul comercial „Restaurant”, localizat în satul D., com. D.

Judecătoria Darabani, prin sentința civilă nr. 546 din 03 mai 2018, a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins astfel cererea formulată de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta A., solicitând admiterea acestuia și desființarea în totalitate a sentinței apelate, cu consecința respingerii excepției prescripției dreptului material la acțiune și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

Prin decizia civilă nr. 888 din 22 noiembrie 2018, Tribunalul Botoșani – Secția I civilă a admis apelul declarat de reclamantă, a anulat sentința sus-menționată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta UAT Comuna D., prin primar, invocând dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

În motivare, a arătat că prin decizia atacată Tribunalul Botoșani a reținut că nu este dată în cauză excepția prescripției dreptului material la acțiune și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe pentru evocarea fondului.

Pentru a se pronunța astfel instanța de apel a reținut că prima instanță nu a analizat dacă posesia exercitată de S.C. E. S.R.L. asupra spațiului comercial „Restaurant” situat în D., are aptitudinea de a fi calificată ca o recunoaștere tacită a datoriei în sensul art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.

A reținut Tribunalul că recunoașterea tacită rezultă din orice fapt sau act care presupune mărturisirea existenței dreptului a cărui acțiune se prescrie. În acest sens, în practica judiciară și doctrina de specialitate s-a reținut, în mod constant, că posesia exercitată asupra bunurilor succesoriale aflate în indiviziune de către moștenitorul care a plătit peste partea sa din datoriile și sarcinile succesiunii poate echivala cu o recunoaștere din partea celorlalți moștenitori, iar predarea bunului ce formează obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare echivalează cu o recunoaștere a dreptului acestuia de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

Cum S.C. E. S.R.L. a avut posesia spațiului comercial „Restaurant” situat în D., aspect necontestat de către pârâta intimată și care reiese și din contractul de vânzare - cumpărare nr. .../28.06.2005, prin care a dobândit spațiul comercial și în cuprinsul căruia se precizează că spațiul se află pe terenul proprietatea Primăriei, Tribunalul a constatat că în cauză a operat cauza de întrerupere a prescripției. A mai reținut Tribunalul că se observă că și anterior încheierii procesului - verbal din 01.11.2007 spațiul era deținut de SC E. S.R.L. în baza unui contract de concesiune, lucru menționat în cuprinsul procesului - verbal amintit.

Instanța de apel a dat o interpretare eronată a dispozițiilor legale privind recunoașterea tacită a dreptului în temeiul art. 16 lit. a din Decretul 167/1958, fapt ce constituie motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, pentru următoarele motive:

După cum însăși instanța de apel a reținut, posesia (în sensul de detenție precară) a SC E. S.R.L. asupra imobilului teren ce face obiectul derivat al antecontractului a început anterior încheierii procesului-verbal de licitație 01.11.2007, înscris constatator al antecontractului, fapt ce arată că nu a existat o predare a bunului la momentul sau ulterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare, posesia nefiind transmisă în temeiul și în virtutea încheierii contractului de vânzare-cumpărare, neputând fi interpretată ca o recunoaștere tacită a dreptului de a obține perfectarea contractului. Or, cum posesia a fost transmisă în temeiul contractului de concesiune nr. 2047/26.11.2004, contract ce nu a fost reziliat bilateral sau unilateral de către părți la momentul sau ulterior încheierii antecontractului de vânzare - cumpărare, posesia exercitată anterior încheierii antecontractului de vânzare - cumpărare constatat prin procesul - verbal de licitație din 01.11.2007 nu se poate constitui într-un act de recunoaștere a dreptului ca act de întrerupere a prescripției. A interpreta în sens contrar s-ar ajunge la o situație absurdă în care s-ar da unui fapt (posesie atestată încă din 2004, după cum reține Tribunalul) o calitate de act de întrerupere a unei prescripții ce nu a început să curgă din data de 01.11.2007.

Pe de altă parte, dacă s-ar reține apărările reclamantei apelante despre acceptarea prețului, parțial dovedit cu chitanța nr. ... din data de 29.05.2008, ca fiind un act de recunoaștere a dreptului, cu efect de întrerupere a prescripției, de la acesta dată ar curge un nou termen de prescripție în care creditorul ar fi putut obține obligarea, pe cale judecătorească, a debitorului la efectuare plății (obligatia de a face, de a perfecta contractul), instituția prescripției fiind eminamente o sancțiune de drept civil a creditorului pasiv, nediligent. Or, cum SC E. S.R.L. nu a efectuat niciun demers în vederea obținerii pe cale judecătorească a obligării debitorului Comuna D. de a încheia contractul de vânzare-cumpărare un timp foarte îndelungat, iar diligenta creditorului trebuie apreciată prin prisma diligentei necesare unei societăți comerciale, recurenta pârâtă a apreciat că în cauză operează pe deplin instituția prescripției, ca sancțiune de drept civil.

Intimata reclamantă A. SPRL a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Examinând decizia atacată prin prisma criticii formulate de pârâtă, care se încadrează în motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, în raport de lucrările dosarului, Curtea constată neîntemeiat recursul, urmând a-l respinge pentru considerentele ce succed:

Potrivit art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, „prescripția se întrerupe prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția”, iar dispozițiile art. 17 din același act normativ prevăd că „întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o. După întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.” Din aceste dispoziții legale rezultă că, pentru a produce efectul întreruptiv, recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie trebuie să fie făcută de „cel în folosul căruia curge prescripția”, adică de debitor și să fie neîndoieabilă.

Pentru că legea nu distinge, are efect întreruptiv atât recunoașterea expresă, cât și cea tacită. Recunoașterea tacită poate să rezulte din orice act sau fapt care presupune mărturisirea dreptului, precum plata unei părți din datorie, cererea unui termen pentru plata creanței etc.

În practica instanței supreme s-a decis că predarea bunului ce formează obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare în posesia celui ce urmează să îl cumpere echivalează cu o recunoaștere a dreptului acestuia de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare, care întrerupe prescripția, iar o nouă prescripție nu va începe să curgă atât timp cât bunul se află în posesia celui ce urmează să îl cumpere” (Tribunalul Suprem, Decizia civilă nr. 188/1981, C.D. 1981, p.65).

Tot astfel, ÎCCJ a reținut într-o decizie de speță, pronunțată într-un dosar având ca obiect validarea unei convenții de vânzare-cumpărare (decizia nr. 606/2018, Secția I Civilă), că întrucât „în cauză nu s-a constatat împrejurarea că promitentul-cumpărător a preluat posesia bunului imobil cu acordul promitentului-vânzător din momentul încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare, urmează a se reține faptul că, prin predarea posesiei bunului ce face obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare, promitentul-vânzător a săvârșit un act de recunoaștere tacită a obligațiilor asumate prin contract, echivalând cu recunoașterea dreptului promitentului – cumpărător, în sensul art. 16 lit. a din Decret, împrejurare care constituie o cauză de întrerupere a termenului de prescripție.

Întrucât, în această perioadă, promitentul-vânzător nu a contestat posesia promitentului cumpărător, rezultă că acțiunea reclamantului (...), prin care dorește valorificarea unui drept de creanță, a fost formulată cu respectarea termenului general de prescripție prevăzut de art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958.”

În speță, problema - particulară - care se pune este determinată de faptul că la momentul încheierii procesului-verbal de licitație, 01.11.2007, ce constituie înscrisul constatator al antecontractului de vânzare-cumpărare, nu a avut loc o predare a posesiei bunului, deoarece acesta se afla deja în posesia reclamantei (aceasta fiind proprietara restaurantului de pe terenul în discuție).

Susține apelanta că posesia bunului a fost transmisă reclamantei în temeiul contractului de concesiune nr. ../26.11.2004, ce nu a fost reziliat anterior sau ulterior antecontractului de vânzare-cumpărare, astfel că posesia exercitată anterior încheierii acestuia, 1.11.2007, nu se poate constitui într-un act de recunoaștere a dreptului, cu efect întreruptiv de prescripție.

Contractul de concesiune menționat nu a fost depus la dosarul cauzei. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din preambulul hotărârii nr. 40/31.07.2007 a Consiliului Local al comunei D., „vânzarea suprafeței de 445 m.p. din p.c. 1322, teren aferent magazinului din centrul comunei D., proprietate privată a comunei D.” a fost aprobată prin H.C.L. nr. 31/30.06.2007.

La solicitarea instanței de judecată de a înainta la dosar sus-menționatul contract, apelanta a înaintat contractul de concesiune nr. ../08.12.2005, încheiat cu SC E SRL, care

prevede (la art. 2) „predarea respectiv primirea terenului concesionat din p-c. 1322, se va face începând cu data de 09.12.2005”, durata concesiunii fiind „de 5 ani cu începere de la data predării – primirii terenului”. În raport de durata acestui contract, ce a expirat la 09.12.2010, posesia exercitată de reclamantă ulterior acestei date are efect întreruptiv de prescripție, câtă vreme pârâta nu a contestat-o în vreun fel, echivalând cu o recunoaștere tacită a dreptului promitentei-cumpărătoare.

Mai mult, la art. 12 al contractului de concesiune se prevede că acesta „își pierde valabilitatea și în cazul în care Consiliul local va hotărî scoaterea la vânzare a suprafeței concesionate cu respectarea dreptului de preempțiune al concesionarului.” Or, cum s-a arătat deja, scoaterea la vânzare a bunului concesionat a fost aprobată de Consiliul local al comunei D. prin hotărârea nr. 31/30.06.2007.

Prin urmare, susținerile apelantei privind faptul că posesia exercitată de promitenta-cumpărătoare ulterior procesului - verbal de licitație, 1.11.2007, nu ar fi putut întrerupe cursul prescripției întrucât exista un contract de concesiune ce nu fusese reziliat nu pot fi primite.

Susținerile pârâtei din finalul memoriului de apel, cu referire la susținerile reclamantei privind acceptarea prețului, ca fiind un act de recunoaștere a dreptului prescris, cu efect de întrerupere a prescripției, nu pot fi apreciate drept critică adusă sentinței atacate, câtă vreme nu își găsesc corespondent în aceasta, astfel că nu vor fi examinate de instanța de recurs.

Față de cele ce preced, constatând că nu este dat în cauză motivul de nelegalitate invocat de pârâtă, instanța urmează a respinge recursul ca nefondat.

5. Acțiune în revendicare cu privire la un teren ce a fost atribuit prin dare în plată în vederea construirii unei locuințe autorului pârâtei. Art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 și art. 8 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 42/1990.

Rezumat:

Potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991: „Terenurile situate în intravilanul localităților care au fost atribuite de cooperativele agricole de producție, potrivit legii, cooperatorilor sau altor persoane îndreptățite, pentru construcția de locuințe și anexe gospodărești pe care le-au edificat, rămân și se înscriu în proprietatea actualilor deținători, chiar dacă atribuirea s-a făcut din terenurile preluate în orice mod de la foștii proprietari.”

În aliniatul 1¹ al aceluiași articol, așa cum a fost acesta introdus prin Titlul IV art. I pct. 5 din Legea nr. 247/2005, se stabilește că „Suprafața terenurilor prevăzute în alin.1, aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, nu poate fi mai mare decât cea prevăzută în actul de atribuire provenit de la cooperativa de producție, consiliul popular sau primăria din localitatea respectivă”.

În privința foștilor proprietari, dispozițiile aliniatului 2 al art. 24 din Legea nr. 18/1991 reglementează în sensul că aceștia „vor fi compensați cu o suprafață de teren echivalentă în intravilan sau, în lipsă, în extravilan, acceptată de ei, iar dacă nu mai există teren, se vor acorda despăgubiri”.

Așa cum rezultă din dispozițiile legale mai sus citate, de acest caz de constituire a dreptului de proprietate beneficiază foștii membri cooperatori sau alte persoane îndreptățite, precum și succesorii acestora, iar terenurile care pot face obiectul acestui caz de constituire a dreptului de proprietate sunt cele care au fost atribuite de cooperativele agricole în vederea construirii de locuințe. Prin noțiunea de „atribuire”, legea are în vedere suprafețele de teren care au format obiectul unor acte de dare de plată încheiate între cooperativa agricolă de producție și persoanele îndreptățite sau loturile în folosință acordate pentru construcția de

locuințe (art. 17 alin. 2-6 din Legea nr. 58/1974 privind sistematizarea teritoriului și a localităților urbane și rurale).

Potrivit art. 8 din Decretul nr. 42/1990 „terenul aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, în zonele cooperativizate, constituie proprietatea particulară a deținătorilor; acestea pot fi înstrăinate și lăsate moștenire. Terenul prevăzut la aliniatul (1), împreună cu lotul care poate fi atribuit în folosință membrului cooperativ, potrivit prevederilor art. 4, nu poate depăși suprafața de 6.000 m.p. pentru deținătorul casei de locuit”. Este de reținut că în temeiul art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 și al art. 24 din Legea nr. 18/1991 deținătorii casei de locuit din zonele cooperativizate au dobândit de drept - ope legis - dreptul de proprietate privată asupra suprafeței de teren aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și asupra curții și grădinii din jurul acestora, nefiind nevoie de un titlu translativ de proprietate.

Instanța mai reține că, deși reclamantului, care a deținut anterior cooperativizării terenul pe care și-a edificat autorul pârâtei casa și anexa gospodărească, i s-a eliberat titlu de proprietate în baza legilor fondului funciar, acest titlu de proprietate nu este preferabil având în vedere dispozițiile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, reclamantul având la îndemână remediile menționate în art. 24 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

(Decizia nr. 449 din 12 decembrie 2019, dosar nr. 76/227/2017)

Hotărârea:

Prin cererea adresată Judecătoriei Fălticeni la data de 12 ianuarie 2017 și înregistrată sub nr. .../227/2017, reclamantul A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții B. și C., ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâților să-i lase în deplina proprietate și liniștită posesie terenul în suprafața de 350 mp, categoria de folosință arabil, situat la locul „Vatră sat”; să se stabilească limita reală ce desparte proprietățile părților și obligarea pârâților să contribuie la suportarea cheltuielilor necesare acestei operațiuni precum și obligarea lor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu acest litigiu.

Prin sentința civilă nr. 1917 din 19.12.2018 pronunțată de Judecătoria Fălticeni, în dosarul nr. .../227/2017, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâta C., intervenientă fiind D., având ca obiect revendicare și grănițuire.

Pârâtele au fost obligate să lase reclamantului în deplină proprietate și liniștită posesie suprafața de 600 mp identică cu suprafața S1/2 situată între punctele 87, 65, 66, 86 din planul de situație de la fila .. dosar.

A fost respinsă cererea reconvențională privind dobândirea aceleiași suprafețe de către pârâte ca urmare a uzucapiunii, ca nefondată.

A fost stabilită linia de hotar între cele două proprietăți pe aliniamentul 66-67-65-73-87 conform planului de situație din Anexa 1 la raportul de expertiză.

Pârâtele au fost obligate să achite reclamantului suma de 3281 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta C., solicitând schimbarea în parte a sentinței primei instanțe, considerând că în mod greșit a interpretat situația de fapt și probele administrate în cauză, reținând în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor/cerințelor prevăzute de art. 1847 Cod civil pentru a uzucapa că „în cauză nu a fost exercitată o posesie utilă în sensul art. 1847 Cod civil asupra terenului în litigiu (...)”.

În susținerea criticilor formulate apelanta pârâta a arătat următoarele:

Articolul 1846 alin. 1 din Codul civil prevede că orice prescripție este fondată pe faptul posesiunii, iar conform art. 1847 Cod civil, pentru a se putea prescrie, se cere o posesiune continuă, neîntreruptă, netulburată, publică și sub nume de proprietar.

A apreciat apelanta că din probele administrate în cauză rezultă fără echivoc că sunt îndeplinite condițiile impuse de lege, extrase din textele menționate anterior, pentru aplicarea instituției juridice a uzucapiunii de 30 de ani, și anume: existența unei posesii utile, neviciate, adică a unei posesii continue, netulburate, publice și neechivoce, și exercitarea neîntreruptă și cu bună credință a acestei posesii timp de 30 de ani.

Din adresa nr. .../12.02.2018, eliberată de Primăria E., rezultă că încă din anul 1965, părinții săi au înscris la rolul fiscal și au plătit impozit pe imobilul compus din clădiri și teren (500 mp).

Din declarațiile martorilor s-a dovedit că autorul pârâtei și al intervenientei (F.), a primit de la CAP E., în anul 1965, o suprafață de teren pentru construirea unei case.

Faptul înscrierii și existenței rolului fiscal încă din anul 1965 asupra terenului și a construcției este de natură a înlătura orice dubiu cu privire la caracterul neprecar al exercitării posesiei.

A mai precizat apelanta că caracterul public al posesiei reiese din însăși natura de bun imobil a obiectului în litigiu, care împiedică exercitarea unei posesii pe ascuns. De altfel, posesia autorilor săi rezultă din probele administrate și analizate, respectiv din faptul că imobilul apare înscris în Registrul agricol ca fiind proprietatea autorilor pârâtei, fiind înscris la rolul fiscal încă din anul 1965, dar și în Cartea funciară.

Astfel, prin Încheierea nr. ... a Biroului de cadastru și publicitate imobiliară, s-a admis cererea formulată de C. și s-a dispus intabularea în Cartea Funciară nr. 30458 a UAT E. a imobilului compus din 265 mp curți construcții și 335 mp teren arabil (total 600 mp) în intravilanul comunei E.. Pe acest teren există casa de locuit C1 cu nr. 30458 în suprafață de 70 mp construită în anul 1965 și anexe C2 – 30458, în suprafață de 13 mp, construite în anul 1965. Documentația cadastrală cuprinde planul de amplasament și delimitare a imobilului în care se menționează imobilul, dimensiunile și vecinătățile sale. Imobilul, construcția și terenul aferent au fost împrejmuite încă de la data preluării.

Atât înscrierea la rolul fiscal, cu plata impozitului din anul 1965, precum și publicitatea imobiliară sunt, în opinia apelantei pârâte, două elemente necesare și suficiente pentru a dovedi caracterul public și neprecar al posesiei exercitate de autorii pârâtei dar și de pârâtă și intervenientă, prin joncțiunea posesiilor.

Caracterul neechivoc al posesiei, respectiv că autorii săi au intrat în stăpânirea imobilului cu intenția de a se comporta față de acesta în calitate de proprietar și nu cu intenția de a-l deține pentru altul, este susținută în opinia apelantei de prezumția relativă de neprecaritate, instituită de art. 1854 Cod civil, care se coroborează cu atitudinea autorilor acestora de a se impune în fața tuturor în calitate de proprietar.

Caracterul neîntrerupt al exercitării posesiei timp de peste 30 de ani (din anul 1965), este de asemenea îndeplinit în cauză. Astfel, a arătat apelanta că fiind dovedit momentul începerii posesiei, respectiv în anul 1965, autorii săi beneficiază de prezumția relativă de continuitate stabilită de art. 1850 Cod civil, potrivit căreia posesorul actual care probează că a posedat într-un moment dat mai înainte, este presupus că a posedat tot timpul intermediar. Nefăcându-se proba contrarie, a apreciat apelanta pârâtă că autorul său a exercitat o posesie neîntreruptă asupra imobilului, obiect al litigiului, pe un termen mai lung de 30 de ani.

A mai arătat apelanta că a făcut dovada actelor materiale de stăpânire efectivă realizată de autorii săi, pe tot termenul prevăzut de lege, iar toate aceste acte materiale de stăpânire reflectă intenția sa de a se comporta ca adevărați titulari ai dreptului de proprietate, ceea ce caracterizează o atitudine subiectivă specifică titularului real al dreptului de proprietate.

În ceea ce privește motivarea că singura modalitate de dobândire a terenului ar fi fost cererea de reconstituire a dreptului de proprietate în baza Legii nr. 18/1991, apelanta a apreciat că aceasta nu poate fi reținută ca întemeiată. Faptul că terenurile nu puteau fi

dobândite în proprietate prin acte juridice de transmitere între vii, nu împiedică în opinia sa exercitarea unei posesii, aceasta fiind definită ca o stăpânire în fapt a terenului, cu intenția de a se comporta ca proprietar. Autorii săi nu au formulat o cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru terenul în suprafață de 600 mp pentru că acest teren le-a fost atribuit prin dare în plată de către CAP E., ca loc de casă, acest teren fiind înscris la rolul fiscal încă din 1965. Atribuirea de terenuri cu destinația loc de casă era prevăzută în Statutul CAP din 1962.

În susținerea celor înverdate, apelanta pârâtă a invocat Decizia nr. IV/16.01.2006 a ÎCCJ – Secțiile Unite, prin care a fost admis recursul în interesul legii și s-a stabilit că, în cazul posesiilor începute înainte de adoptarea Legilor nr. 58/1974, nr. 59/1974, prescripția achizitivă asupra terenurilor nu a fost întreruptă prin intrarea în vigoare a acestor legi, astfel că după abrogarea lor, prin Decretul-lege nr. 1/1989 și Decretul-lege nr. 9/1989, posesorii acelor terenuri pot solicita instanțelor de judecată să constate că au dobândit dreptul de proprietate.

A mai precizat apelanta pârâtă că în practica judiciară, în decizii de speță, s-a reținut că prin interpretarea art. 135 alin. 5 din Constituție, art. 5 din Legea nr. 18/1991, art. 74 din Legea nr. 69/1991 cât și art. 1844 Cod civil, rezultă că pot fi dobândite prin uzucapiune acele imobile aflate în circuitul civil și sunt în proprietate privată, fără a se mai face vreo diferențiere legată de titular.

Pentru motivele arătate, apelanta pârâtă a solicitat admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței atacate, iar în rejudicare să se dispună respingerea acțiunii în revendicare formulată de reclamantul A., admiterea cererii reconvenționale, constatarea dobândirii proprietății asupra suprafeței de teren de 600 mp prin efectul prescripției achizitive de peste 30 de ani, prin joncțiunea posesiilor de către pârâtele C. și D.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 470 - 480 din noul Cod de procedură civilă.

Intimatul reclamant A. și intimata intervenientă D. nu au depus întâmpinare la apelul formulat în cauză.

Prin decizia nr. 391 din 5 aprilie 2019, Tribunalul Suceava a respins apelul declarat de apelanta pârâtă C., în contradictoriu cu reclamantul A., împotriva sentinței civile nr. 1917 din 19.12.2018, pronunțată de Judecătoria Fălticeni în dosarul nr. .../227/2017, ca neîntemeiat.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta C.

În motivarea recursului a arătat următoarele :

Reclamantul A. a formulat acțiune în revendicare în contradictoriu cu pârâtele C. și D., prin care a solicitat să se dispună obligarea pârâtelor să-i lase în deplină proprietate și liniștită posesie terenul în suprafață de 350 mp, cu majorarea obiectului cererii la 600 mp. În susținerea acțiunii s-au administrat proba cu înscrisuri și martori și expertiza tehnică.

Pârâtele au invocat în apărare dreptul de proprietate asupra terenului pe care autorul lor, F., 1-a dobândit prin cumpărare ca loc de casă în anul 1965.

A invocat uzucapiunea de 10 - 20 ani (art. 1895 cod civil) având în vedere că deține acte care justifică faptul că prin joncțiunea posesiilor autorul lui împreună cu pârâtele, au stăpânit sub nume de proprietar acest teren.

A invocat și uzucapiunea de 30 de ani în ideea că și din acest punct de vedere sunt îndeplinite condițiile pentru constatarea dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu, cumpărat de la CAP pentru loc de casă și pe care, părinții lor, au edificat o casa de locuit cu anexe, în urmă cu mai mult de 50 de ani. Acest teren este înscris la rolul fiscal încă din anul 1965 și în cartea funciară sub nr. 304508 UAT E.

Prin sentința civilă nr. 1917/2018, instanța de fond a admis acțiunea reclamantului și a dispus obligarea pârâtelor să lase în deplină proprietate și liniștită posesie, suprafața de 600 mp. A fost respinsă cererea reconvențională privind uzucapiunea asupra acestei suprafețe de teren și a construcției aferente.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel care s-a soluționat de Tribunalul Suceava.

În apel a depus probe noi obținute de la Arhivele Naționale - înscrisuri care dovedesc dreptul lor de proprietate asupra suprafeței de 600 mp (1400 mp conform înscrisurilor), situată în com. E., dobândit prin cumpărare ca loc de casă de la CAP E.

Astfel, a obținut înscrisurile care au stat la baza intrării în proprietatea/posesia unei suprafețe de 1400 mp teren de către autorul lor F., pentru construirea unei case:

I. Adeverința 87 din 03.august 1965 eliberată de C.A.P. „Drumul ...” din comuna E. prin care se adevărește că „Tov. F.” i s-a repartizat, pentru a construi o casă, suprafață de teren de 0,14 ha care se învecinează : la Est - Tarlaua CAP, la Sud G., la Vest - Drum, la Nord - H. (tarlaua CAP).

II. Adeverința nr. 849 din 3 august 1965 eliberată de Sfatul Popular al comunei. E. prin care se adevărește că „terenul repartizat de C.A.P Drumul lui .. din aceasta comună, locuitorului F. pentru construcția unei case, este situată în vatra satului E., având următoarele vecinătăți:

1. La est cu tarlaua C.A.P. E.
2. La sud cu G.
3. La vest drum comunal
4. La nord tarlaua C.A.P. E.

Adeverința a fost eliberată pentru obținerea autorizației de construire.

III. Chitanța din 02.08.1965 privind plata sumei de 100 lei rep. teren construcție

IV. Cerere pentru obținerea autorizației de construcție din 05.08.1965

V. Autorizație pentru executări de lucrări cu anexa nr. 1 din 05.8.1965

Toate aceste înscrisuri dovedesc că terenul în suprafață de 0,14 ha a fost atribuit/cumpărat pentru construcția unei case și nu primit ca lot în folosință și că sunt îndeplinite condițiile pentru uzucapiunea de 10-20 ani (posesia fiind utilă, întemeiată pe just titlu, de bună credință).

A arătat că posesia a început în anul 1965, terenul fiind înscris la rolul fiscal și în cartea funciară și, prin joncțiunea posesiilor, sunt îndeplinite chiar și condițiile uzucapiunii de 30 de ani care nu impun un just titlu.

Cu toate că a prezentat aceste probe noi, instanța de apel a respins apelul ca neîntemeiat.

Consideră că în mod greșit instanța a respins apelul fără să analizeze/administreze actele noi depuse la dosar.

Pentru motivul de casare prevăzut la art. 488 pct. 6 Cod proc civ

Instanța de apel a păstrat motivarea primei instanțe (de fond) fără să facă referire, în considerente, la probele noi depuse la dosar, la valoarea lor juridică și la motivele pentru care se impunea înlăturarea acestora.

Obligația instanței de a-și motiva hotărârea adoptată, consacrată legislativ în dispozițiile art. 425 C.pr.civ. are în vedere stabilirea în considerentele hotărârii a situației de fapt expusă în detaliu, încadrarea în drept, examinarea argumentelor părților și punctul de vedere al instanței față de fiecare argument relevant, și, nu în ultimul rând, raționamentul logico-juridic care a fundamentat soluția adoptată.

Aceste cerințe legale sunt impuse de însăși esența înfăptuirii justiției, iar forța de convingere a unei hotărâri judecătorești rezidă din raționamentul logico-juridic clar explicat și întemeiat pe considerente de drept.

În practica judiciară s-a statuat că judecătorii sunt datori să arate în cuprinsul hotărârii motivele de fapt și de drept în temeiul cărora și-au format convingerea, cum și cele pentru care s-au înlăturat cererile sau probele părților. Fără arătarea motivelor și a probelor nu se poate exercita controlul judiciar.

Motivarea hotărârii este necesară pentru ca părțile să cunoască motivele ce au fost avute în vedere de către instanță în pronunțarea soluției, iar instanța ierarhic superioară să aibă în vedere, în aprecierea legalității și temeiniciei hotărârii, și considerentele pentru care s-a pronunțat soluția respectivă. Motivarea hotărârii trebuie să se refere la probele administrate în cauză și să fie în concordanță cu acestea, să răspundă în fapt și în drept la toate pretențiile și apărările formulate de părți și să conducă în mod logic și convingător la soluția cuprinsă în dispozitiv. În practica judiciară s-a decis că motivarea sumară și confuză a unei hotărâri judecătorești echivalează cu nemotivarea hotărârii. Art. 6 pct. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului obligă tribunalele să-și motiveze deciziile. Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță care nu a motivat decât pe scurt hotărârea să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse și nu doar să reia pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare.

Hotărârea poate fi casată pentru motivul prevăzut de art. 488 pct. 6 C.pr.civ. și dacă:

- lipsește motivarea soluției sau aceasta este superficială ori cuprinde considerente ce nu au legătură cu pricina în care a fost pronunțată soluția respectivă:

- instanța de control judiciar copiază considerentele hotărârii atacate fără a răspunde motivelor de critică sau prin omisiunea evaluării/administrării probelor.

În drept: 483 și urm. Cod proc. civ.

Curtea de Apel Suceava prin decizia civilă nr. 406 din 7 noiembrie 2019 a admis recursul declarat de pârâta C., împotriva deciziei civile nr. 471 din 24 aprilie 2019, pronunțată de Tribunalul Suceava, în dosarul nr. ../227/2017, intimați fiind intervenienta D. și reclamantul A.

A casat decizia civilă nr. 471 din 24.04.2019 a Tribunalului Suceava și a reținut cauza spre rejudecare.

S-a fixat termen pentru rejudecarea cauzei la data de 5.12.2019.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate, instanța de recurs a reținut că recurenta C. a invocat faptul că în considerentele deciziei atacate nu se regăsesc niciun fel de referiri la probele noi depuse în apel, la valoarea lor juridică și nici motivele pentru care s-a impus înlăturarea acestor probe.

Acest motiv se încadrează în dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 teza I C.pr.civ., conform căruia casarea unei hotărâri se poate cere când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază.

Din examinarea actelor din dosarul din apel, instanța de recurs a reținut că apelanta C. a depus în dovedirea motivelor de apel probe noi constând în copii ale unor înscrisuri, respectiv: adeverința nr. 87 din 03 august 1965 eliberată de C.A.P. „Drumul lui ..” din comuna E., adeverința nr. 849 din 3 august 1965 eliberată de Sfatul Popular al comunei E., chitanța nr. 3316 din 02.08.1965, cerere de autorizație pentru construcție din 03.08.1965 și autorizație pentru executări de lucrări cu anexa nr. 1 din 05.8.1965.

Însă, din lecturarea considerentelor deciziei recurate, Curtea a constatat că instanța de apel nu a analizat deloc aceste înscrisuri întrucât nu face nicio referire în considerente la acestea.

Potrivit art. 425 alin. 1 lit. b C.pr.civ., hotărârea va cuprinde considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținute de instanță în baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Respectarea acestor dispoziții procedurale cu valoare de principiu se circumscrie și obligației instanței de a respecta dreptul părților la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 Convenția Europeană a Drepturilor Omului, reținându-se în mod constant de către

jurisprudență că acest drept nu poate fi examinat efectiv decât în situația în care se procedează la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și mijloacelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le putea aprecia relevanța.

Curtea a constatat așadar că din decizia atacată lipsesc referirile instanței de apel la probele noi administrate de apelantă și încuviințate de instanța de apel, așa cum rezultă din încheierea de dezbatere din data de 4.04.2019, impunându-se în temeiul art. 496 alin. 2, art. 498 alin. 1 rap. la art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ. admiterea recursului, casarea în tot a deciziei recurate și reținerea cauzei spre rejudecare, sens în care se va fixa termen la 5.12.2019, pentru când se vor cita părțile.

În rejudecarea apelului declarat de pârâta C., Curtea reține următoarele:

În primul rând, instanța constată că cererea reconvențională prin care se invocă uzucapiunea de 20 de ani a fost formulată doar de intervenienta forțată D. nu și de către pârâta apelantă C.

În raport de această împrejurare, criticile pârâtei apelante privind soluția instanței de fond cu privire la modul în care a fost soluționată cererea reconvențională nu pot fi primite, aceasta intrând în puterea lucrului judecat, ca urmare a nedeclarării căii de atac de către partea căreia i se opune soluția.

În schimb, din motivarea în fapt a apelului, instanța reține că terenul revendicat de către reclamant a fost atribuit prin dare în plată autorului pârâtei apelante, F., de către CAP E., ca loc de casă și că acest teren a fost înscris la rolul fiscal încă din anul 1965. S-a mai arătat că atribuirea de terenuri cu destinația de loc de casă era prevăzută în Statutul CAP din anul 1962.

Față de această motivare, precum și de înscrisurile noi ce au fost depuse de pârâta apelantă în dovedirea motivelor de apel, instanța, în vederea rejudecării apelului a înțeles să pună în discuție incidența în cauză a dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 și ale art. 8 alin. 1 din Decretul-Lege nr. 42/1990.

Potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 18/1991: *„Terenurile situate în intravilanul localităților care au fost atribuite de cooperativele agricole de producție, potrivit legii, cooperatorilor sau altor persoane îndreptățite, pentru construcția de locuințe și anexe gospodărești pe care le-au edificat, rămân și se înscriu în proprietatea actualilor deținători, chiar dacă atribuirea s-a făcut din terenurile preluate în orice mod de la foștii proprietari.”*

În aliniatul 1¹ al aceluiași articol, așa cum a fost acesta introdus prin Titlul IV art. I pct. 5 din Legea nr. 247/2005, se stabilește că „Suprafața terenurilor prevăzute în alin.1, aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, nu poate fi mai mare decât cea prevăzută în actul de atribuire provenit de la cooperativa de producție, consiliul popular sau primăria din localitatea respectivă”.

În privința foștilor proprietari, dispozițiile aliniatului 2 al art. 24 din Legea nr. 18/1991 reglementează în sensul că aceștia „vor fi compensați cu o suprafață de teren echivalentă în intravilan sau, în lipsă, în extravilan, acceptată de ei, iar dacă nu mai există teren, se vor acorda despăgubiri”.

Așa cum rezultă din dispozițiile legale mai sus citate, de acest caz de constituire a dreptului de proprietate beneficiază foștii membri cooperatori sau alte persoane îndreptățite, precum și succesorii acestora, iar terenurile care pot face obiectul acestui caz de constituire a dreptului de proprietate sunt cele care au fost atribuite de cooperativele agricole în vederea construirii de locuințe.

Prin noțiunea de „atribuire”, legea are în vedere suprafețele de teren care au format obiectul unor acte de dare de plată încheiate între cooperativa agricolă de producție și persoanele îndreptățite sau loturile în folosință acordate pentru construcția de locuințe (art. 17 alin. 2-6 din Legea nr.58/1974 privind sistematizarea teritoriului și a localităților urbane și rurale).

Or, așa cum reiese din probatoriul administrat în cauză, respectiv: Adeverința nr. 87 din 03 august 1965 eliberată de C.A.P. „Drumul lui ...” din comuna E., Adeverința nr. 849 din 3 august 1965 eliberată de Sfatul Popular al comunei E., Chitanța nr. 3316 din 02.08.1965, Cerere de autorizație pentru construcție din 03.08.1965 și Autorizație pentru executări de lucrări cu anexa nr. 1 din 05.8.1965 (filele 32 - 38 dosar apel), autorului reclamantei apelante și intervenientei forțate, F., i s-a atribuit, în calitate de membru cooperador, de către CAP „Drumul lui ...” din comuna E. suprafața de 0,14 ha, care se învecinează la Est cu tarlaua CAP, la Sud G., la Vest Drumul iar la Nord H. (tarlaua CAP), în vederea construirii unei case.

În baza Autorizației pentru executări de lucrări cu anexa nr. 1 din 05.08.1965, pe această suprafață de teren, autorul reclamantei apelante a edificat o locuință în suprafață de 68 mp, identificată de expertul topo .. ca fiind C1 și o anexă în suprafață de 13 mp notată de același expert ca fiind C2.

Potrivit art. 8 din Decretul nr. 42/1990 „terenul aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, în zonele cooperativizate, constituie proprietatea particulară a deținătorilor; acestea pot fi înstrăinate și lăsate moștenire. Terenul prevăzut la alin. (1), împreună cu lotul care poate fi atribuit în folosință membrului cooperador, potrivit prevederilor art. 4, nu poate depăși suprafața de 6.000 m.p. pentru deținătorul casei de locuit”. Este de reținut că în temeiul art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 și al art. 24 din Legea nr. 18/1991 deținătorii casei de locuit din zonele cooperativizate au dobândit de drept - *ope legis* - dreptul de proprietate privată asupra suprafeței de teren aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și asupra curții și grădinii din jurul acestora, nefiind nevoie de un titlu translativ de proprietate.

Instanța mai reține că, deși reclamantului A., care a deținut anterior cooperativizării terenul pe care și-a edificat F. casa și anexa gospodărească, i s-a eliberat titlu de proprietate în baza legilor fondului funciar, acest titlu de proprietate nu este preferabil având în vedere dispozițiile art. 24 alin. 1 din Legea nr.18/1991, reclamantul având la îndemână remediile menționate în art. 24 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Așa fiind, Curtea reține că în mod greșit prima instanță a admis capătul de cerere având ca obiect revendicarea, atât timp cât pârâta și intervenienta forțată, în calitate de moștenitoare ale autorului lor, sunt proprietare de drept cu privire la suprafața de 600 m.p. revendicată de reclamant, suprafață ce nu o depășește pe cea prevăzută în actul de atribuire (0,14 ha), astfel că, în temeiul art. 480 alin. 1 din Codul de procedură civilă va admite apelul, va schimba în parte sentința civilă nr. 1917 din 19.12.2018 a Judecătorei Fălticeni și va respinge ca nefondat capătul de cerere având ca obiect revendicare, menținând celelalte dispoziții ale sentinței civile.

În temeiul art.453 alin. (1) din Codul de procedură civilă va fi obligat intimatul reclamant să plătească apelantei suma de 350, 50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată din apel reprezentând taxă judiciară de timbru.

Având în vedere soluția care a fost pronunțată în privința recursului declarat de pârâta C., Curtea va respinge cererea reclamantului privind cheltuielile de judecată avansate în această fază procesuală, ca nefondată.

Litigii de muncă și asigurări sociale

1. Abatere disciplinară. Anularea deciziei de sancționare disciplinară în condițiile în care neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către salariat nu îi este imputabilă acestuia. Nepunerea la dispoziție a resurselor necesare salariatului pentru realizarea muncii se poate aprecia că este de natură să înlăture culpa acestuia.

Rezumat:

Analizând situația de fapt existentă în cauză prin raportare la dispozițiile legale care reglementează abaterea disciplinară și sancțiunile aplicabile, s-a reținut inexistența abaterii disciplinare, în condițiile în care neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu stabilite în decizia contestată nu îi este imputabilă. Impedimentele invocate de reclamant constituie o justificare întemeiată pentru neîndeplinirea sarcinilor. În cauza s-a dovedit că activitățile stabilite în sarcina sa au fost dispuse cu neasigurarea condițiilor necesare îndeplinirii muncii.

(Decizia nr. 52 din 22.01.2019, dosar nr. 968/40/2018)

Hotărârea:

Prin cererea adresată Tribunalului Botoșani - Secția I civilă la data de 17 aprilie 2018 și înregistrată sub nr. ../40/2018, reclamantul A. a solicitat anularea deciziei de sancționare nr. ../13.03.2018 emisă de pârâtul Spitalul Județean B. și acordarea de daune morale în cuantum de 1 leu, cu plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamantul a arătat că, în anul 1984, a început să lucreze la fosta FIRAM B., ocupându-se de atunci de mentenanța și repararea aparaturii medicale din spitale, desfășurându-și activitatea în sediul maternității.

În luna noiembrie 2016 a fost transferat la sediul central din strada aa nr. 11, în Biroul tehnic, de către manager spitalului, chiar dacă fostul șef al biroului tehnic, inginer C., a adus la cunoștința acestuia că efectiv nu este loc unde să-și desfășoare activitatea.

Reclamantul a menționat că își desfășoară activitatea într-un birou unde este doar un scaun liber și 50 cm distanță între birouri, că a făcut mai multe demersuri de a aduce la cunoștința direcțiunii aceste aspecte, însă nu s-a ținut cont de punctul său de vedere.

În decizia nr. ... din 13.03.2018, de sancționare disciplinară cu reducerea salariului de bază pe o durată de două luni cu 5%, se face referire la neducerea la îndeplinire a deciziilor nr. .../2017 și nr. .../2017, a procedurii operaționale PO 111-01, precum și neimplementarea recomandărilor făcute ca urmare a misiunii de audit „Activitatea compartimentului de mentenanță”.

A menționat că PO 111-01 Ediția I valabilă la data emiterii deciziei nr. ..., și anume 06.06.2017, nu conține pct. 8.12 și 8.14, care se susține în sancțiunea disciplinară că nu le-a respectat.

Practic, chiar dacă nu i s-au asigurat condiții minime (nu a primit laptop/PC, birou, ci doar un scaun între două birouri), a făcut tot posibilul să își îndeplinească atribuțiunile, din respect pentru instituția în care își desfășoară activitatea.

Conform art. 4 din Decizia nr. 519/2017, sarcina de serviciu ce i-a fost trasată presupunea întocmirea Planului de verificare periodică a aparaturii medicale și a fost adusă la îndeplinire, planul fiind prezentat managerului prin adresa nr./24.05.2017. Întrucât nu a fost volum mare de munca, această lucrare a fost realizată în Microsoft Word pe PC-ul dlui

ing. D., în momentul în care acesta părăsea biroul, având o bază de date pe calculatorul său și una pe calculatorul ing. C., lucrând atunci când era posibil.

A întocmit acest plan astfel cum a crezut el că este logic, întrucât toate aparatele aflate în evidență sa se verifică de către ANMDM o dată la doi ani. Indicațiile despre realizarea Planului au fost primite doar după predare, după cum reiese din răspunsul managerului nr. din 22.05.2017

În prezent, Registrul trebuie actualizat lunar, deoarece s-au adus noi rubrici cu noi detalii care nu existau anterior, iar toate aceste modificări se pot face doar în format digital și tipărit, nu olograf.

În ceea ce privește anunțarea superiorului că nu poate aduce la îndeplinire lucrarea respectivă la termenul stabilit, arată că în fiecare zi i-a comunicat acestuia, în mod verbal, deoarece lucra în același birou.

Registrul general al dispozitivelor medicale, Planul de verificare periodică a aparaturii medicale, inventarierea manualelor de utilizare a aparatelor medicale și ale cărților tehnice, precum și completarea cu Notele de constatare a Registrului de evidență a constatărilor defecțiunilor sunt toate documente în format electronic, iar orice modificare presupune accesul la un PC sau un laptop. Nu înțelege cum a putut fi sancționat disciplinar pentru că nu a întocmit o serie de înscrisuri ce necesită un PC/laptop, un birou, o imprimantă etc., iar în lipsa acestor bunuri a arătat, de la bun început, că nu poate să își îndeplinească atribuțiunile trasate. Este total injustă și chiar jignitoare afirmația stipulată în decizia pe care o contestă, potrivit căreia ar fi putut îndeplini atribuțiile în format olograf, fiind lesne de înțeles că acest lucru este, cu toată bunăvoința sa, imposibil. Cum ar fi putut modifica olograf o serie de documente aflate în format digital?

În aceste condiții, a apreciat că sancțiunea sa este una nejustificată și, pe cale de consecință, a solicitat admiterea contestației și anularea deciziei nr. ... din 13.03.2018, ca fiind netemeinică.

Totodată, reclamantul a menționat că are cu toți colegii de serviciu o relație de muncă extraordinară și apreciază că sancționarea sa în mod abuziv i-a adus un prejudiciu de imagine nejustificat, sens în care a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 1 leu, cu titlul de daune morale, conform art. 253 din Codul muncii. Nu este singura decizie abuzivă împotriva sa, instanța anulând o astfel de sancțiune împotriva sa, hotărâre ce a rămas definitivă prin respingerea apelului, (dosarul nr./40/2017).

În dovedire, a solicitat proba înscrisuri și cu martorii D. și E..

Pârâtul Spitalul Județean B. a depus întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii.

În apărare, pârâtul a arătat că reclamantul A. este salariatul unității, desfășurându-și activitatea în funcția de tehnician în cadrul Compartimentului supraveghere aparatură medicală și monitorizare firmă de mentenanță din cadrul Biroului tehnic.

Prin Decizia nr. ../2018, acesta a fost sancționat cu „reducerea salariului de bază pe o durată de 2 luni cu 5%”, conform prevederilor art. 248 alin. 1 lit. c) din Codul muncii.

Sancțiunea este dată de neîndeplinirea atribuțiilor stabilite prin deciziile managerului, astfel:

Prin referatul nr. ../25.10.2017, managerul unității a sesizat comisia de disciplină asupra neimplementării recomandărilor făcute de auditorul intern ca urmare a desfășurării misiunii de audit „Activitatea Compartimentului de Mentenanță” în luna mai 2017, neducerea la îndeplinire a Deciziilor nr. ../2017 și nr. ../2017 și nerespectarea procedurii operaționale PO 111-01 - „Procedură privind mentenanța aparaturii și dispozitivelor medicale”.

La referatul de sesizare s-au atașat deciziile nr. ../2017 și nr. ../2017, PO 111-01 și nota de constatare nr. ../23.10.2017 a auditului intern întocmită ca urmare a verificării

implementării recomandărilor formulate în Raportul de audit nr. ../08.05.2017 la termenele stabilite.

În nota de constatare nr. ../23.10.2017 a auditului intern se arată că la termenele stabilite în raportul de audit nr. 20147/08.05.2017 nu au fost implementate:

- completarea Registrului general al dispozitivelor medicale,
- planul de verificare periodică a aparaturii medicale,
- inventarierea manualelor de utilizare a aparatelor medicale și a cărților tehnice ale acestora,
- necompletarea, conform PO 111-01, a Registrului de evidență a constatărilor defecțiunilor tehnice cu notele de constatare.

Printre responsabili este menționat și reclamantul A., conform atribuțiilor stabilite prin Deciziile nr. ../2017 și nr. ../2017.

În notele de relații nr. ../07.11.2017 și nr. ../13.11.2017 transmise comisiei de disciplină, referitor la acuzele de nerespectare a Deciziilor nr. ../2017 și nr. ../2017; nerespectarea procedurii operaționale PO 111-01 și neimplementarea recomandărilor făcute ca urmare a desfășurării misiunii de audit „Activitatea Compartimentului de Mentenanță”, reclamantul a arătat că:

- de când își desfășoară activitatea în str. aa, nr. 11 nu are un spațiu de lucru adecvat, deși a făcut solicitări verbale și scrise la managerul unității,
- pentru întocmirea și completarea Registrului general al dispozitivelor medicale nu are un calculator pe care să lucreze, fiind nevoit să apeleze la calculatorul unui coleg când acesta este în concediu,
- are și alte sarcini de serviciu, respectiv îndeplinirea urgențelor apărute zilnic (reparații la aparate),
- necesarul de timp (pentru îndeplinirea sarcinilor din decizii) pentru totalul aparatelor existente ar fi de 6 luni, câte 8 ore/zi,
- baza de date privind aparatura medicală există, dar trebuie adusă la zi și corelată cu datele înregistrate în contabilitate,
- pentru identificarea și menținerea la zi a bazei de date a aparaturii medicale ar fi nevoie de o persoană care să se ocupe exclusiv de această sarcină, dar doar după verificarea situației reale din teren, operațiune car ar dura circa 5-6 luni,
- neîndeplinirea sarcinilor de serviciu nu a fost un act de rea-voință, este doar o răzbunarea personală a dlui manager.

Comisia de disciplină, analizând înscrisurile depuse (referatul de sesizare și anexele sale, notele de relații ale salariatului și anexele acesteia, PO 111-01 - „Procedură privind mentenanța dispozitivelor medicale și aparaturii nemedicale”, deciziile nr. 519/2017 și nr. 571/2017), a înlăturat apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile, concluzionând că la data sesizării managerului prin nota de constatare nr. 47065/23.10.2017, personalul angajat la Compartimentul Supraveghere Aparatură Medicală și Monitorizare Firme Mentenanță, inclusiv salariatul, ar fi trebuit să aibă întocmit Registrul general al dispozitivelor medicale cu toate mențiunile prevăzute de art. 10 din Ordinul nr. 308/2015 fără o decizie din partea conducerii unității.

Controlul auditului din mai 2017 a evidențiat o neglijență importantă a activității celor din cadrul compartimentului, iar la verificarea implementării recomandărilor în perioada 16-23.10.2017 auditorul intern a constatat că reclamantul A. nu a respectat sarcinile de serviciu trasate prin deciziile conducerii și nici dispozițiile PO 111-01 referitoare la completarea Registrului general al dispozitivelor medicale, întocmirea Planului de verificare periodică a aparaturii medicale, necompletarea Registrului de evidență a constatărilor defecțiunilor tehnice cu notele de constatare, astfel:

- prin raportul de audit nr. .../08.05.2017 se recomanda întocmirea Registrului general al dispozitivelor medicale aflate în utilizare conform dispozițiilor art. 10 din Ordinul nr. 308/2015, motivat de faptul că informațiile din registrul existent erau incomplete.

În acest sens, prin Decizia nr. ../2017, s-a atribuit reclamantului A. sarcina de a întocmi Planului de verificare periodică a aparaturii medicale până la data de 20.05.2017, iar prin Decizia nr. ../2017 s-a stabilit întocmirea Registrului general al dispozitivelor medicale, evidența contractelor de service/mentenanță, Planul de verificare periodică a aparaturii medicale și inventarierea aparaturii medicale pentru secțiile Pediatrie și Obstetrică-ginecologie până la data de 15.06.2017.

Reclamantul A. nu și-a îndeplinit sarcinile stabilite prin decizii nici până la data 23.10.2017, nu a contestat sarcinile și termenele stabilite și nici nu a solicitat prelungirea termenelor de implementare.

- în nota de relații, reclamantul A. nu face referiri la neîntocmirea Planului de verificare periodică a aparaturii medicale sau la necompletarea Registrului de evidență a constatărilor defecțiunilor tehnice cu notele de constatare.

- aspectele menționate în notele de relații au fost aduse la cunoștința șefului ierarhic abia în luna octombrie 2017, ca răspuns la ordinul de serviciu nr. .../17.10.2017.

- în cazul reclamantului A., lipsa unui birou sau a unui calculator nu reprezintă o justificare pentru nerespectarea atribuțiilor trasate, mai ales că sarcinile puteau fi îndeplinite/începute și olograf, dacă exista voință.

- conform declarațiilor șefului Biroului tehnic, reclamantul nu și-a anunțat superiorul de necesitatea prelungirii termenelor și a refuzat semnarea fișei postului după modificarea acestuia cu noile atribuții stabilite prin Deciziile nr. ../2017 și nr. .../2017.

Comisia de disciplină a întocmit raportul nr. ../06.02.2018, constatând că faptele pentru care reclamantul a fost cercetat constituie abatere disciplinară și propunând sancționarea acestuia.

Având în vedere că propunerea din raportul de cercetare disciplinară este doar un punct de vedere a comisiei de cercetare disciplinară, conducătorul unității, respectiv managerul, conform art. 29 din Regulamentul intern, prin rezoluția dată, a stabilit ca sancțiune disciplinară „reducerea salariului de bază pe o durată de 2 luni cu 5%”, conform art. 248 alin. 1 lit. c) din Codul muncii, considerând că, la sancțiunea propusă, comisia de cercetare disciplinară nu a ținut cont de sancțiunile aplicate anterior reclamantului.

Reclamantul, prin contestația sa și prin înscrisurile depuse, a arătat că sarcinile de serviciu trasate prin deciziile managerului nu au fost duse la îndeplinire/predare, fapt ce dovedește continuitatea abaterii pentru care a fost sancționat.

De asemenea, în cererea de chemare în judecată, reclamantul nu menționează nici un motiv și nici un temei legal pentru anularea deciziei de sancționare.

Referitor la solicitarea de daune morale, reclamantul nu a adus nici un fel de dovezi care să susțină îndeplinirea condițiilor cumulative legale obligatorii pentru angajarea răspunderii civile contractuale, respectiv: fapta ilicită, prejudiciu, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția.

Cu privire la afirmația că Decizia contestată nr. ../2018 „nu este singura decizie abuzivă împotriva mea”, pârâtul a menționat că instanțele de judecată au menținut, la fond și la apel, sancționarea reclamantului pentru absență de la serviciu (dosar nr. .../40/2017).

În drept, a invocat dispozițiile art. 205 Cod procedură civilă, solicitând încuviințarea probei cu înscrisuri.

Reclamantul a depus răspuns la întâmpinare, prin care și-a menținut pretențiile din cererea introductivă de instanță și a menționat că șeful său ierarhic E. a luat cunoștință despre

condițiile în care reclamantul își desfășura activitatea, întrucât lucrează în același birou, ca și de adresele nr. ../16.05.2017 și nr. ../13.11.2017 referitoare la lipsa bazei materiale.

Nu a existat refuzul său de semnare a fișei postului, pentru că nu a existat o anexă la fișa postului primită din partea conducerii, ci doar o discuție pe marginea unei propuneri privind modificarea fișei postului, cu privire la care a formulat unele obiecții în scris, însă modificarea fișei postului nu i-a mai fost comunicată.

Față de cele arătate de reclamant în răspunsul la întâmpinare, pârâtul a menționat că, așa cum se poate observa din notele de relații transmise comisiei de disciplină și din răspunsul la întâmpinare, reclamantul formulează doar scuze pentru neîndeplinirea sarcinilor de serviciu, ba chiar pentru neînceperea îndeplinirii atribuțiilor.

Chiar dacă menționează că neîndeplinirea sarcinilor de serviciu „nu a fost un act de rea-voință”, reclamantul, nici la acest moment, nu a dovedit că măcar a încercat/început îndeplinirea sarcinilor de serviciu, deși a trecut un an de la emiterea Deciziilor nr. ../2017 și nr. ../2017.

A menționat reclamantul că putea folosi un calculator când era colegul plecat în concediu de odihnă, dar nu a prezentat nici o dovadă că a și folosit calculatorul colegului pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu în respectiva perioadă.

A mai arătat reclamantul că „necesarul de timp pentru totalul aparatelor existente ar fi de 6 luni, câte 8 ore/zi”, dar nici comisiei de disciplină, nici instanței de judecată nu a prezentat vreo dovadă că a mers pe secții și a adunat date ale aparatelor medicale pentru completarea Registrului general al dispozitivelor medicale, deși a trecut un an de la emiterea Deciziilor nr. ../2017 și nr. ../2017.

Referitor la nesemnarea anexei la fișa postului, pârâtul a arătat că fișa postului se întocmește de șeful ierarhic, se semnează de către salariat și apoi este aprobată de conducătorul unității. Astfel, respectiva anexă nu i-a fost comunicată reclamantului de către șeful ierarhic pentru a-și exprima părerea, ci pentru luare la cunoștință și semnare.

Din aceste considerente, comisia de disciplină a constatat că faptele pentru care reclamantul a fost cercetat constituie abatere disciplinară, propunând sancționarea acestuia.

Prin sentința civilă nr. 851 din 26 septembrie 2018, Tribunalul Botoșani a admis în parte contestația formulată de reclamantul A.; a anulat decizia nr. .. din 13.03.2018 emisă de pârâtul Spitalul Județean B. și a respins ca nefondate capetele de cerere privind acordarea de daune morale în cuantum de 1 leu și plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamantul A. a solicitat anularea deciziei de sancționare nr. ../13.03.2018 emisă de pârâtul Spitalul Județean B. și acordarea de daune morale în cuantum de 1 leu, cu plata cheltuielilor de judecată.

Prin decizia nr. ../13.03.2018, pârâtul a aplicat reclamantului sancțiunea reducerii salariului de bază cu 5% pe o durată de 2 luni, reținând ca fapte ce constituie abatere disciplinară „neducerea la îndeplinire a Deciziilor nr. ../2017 și nr. ../2017; nerespectarea procedurii operaționale PO 111-01 și neimplementarea recomandărilor făcute ca urmare a desfășurării misiunii de audit „Activitatea Compartimentului de Mentenanță din luna mai 2017”.

Salariatul a contestat această decizie, susținând că angajatorul nu i-a asigurat condiții corespunzătoare pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu și, deși aceste apărări au fost înlăturate de angajator, față de ansamblul probelor cu înscrisuri și martori administrate în cauză, tribunalul a apreciat că împrejurările evocate sunt de natură să înlătore culpa salariatului în condițiile în care potrivit art. 247 alin. 2 din Codul muncii:

„Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă

aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici”, în condițiile în care, potrivit art. 40 alin. 2 lit. b din același cod, angajatorului îi revine și obligația:

„să asigure permanent condițiile tehnice și organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă și condițiile corespunzătoare de muncă”.

Așadar, din această perspectivă s-a reținut că, în urma Raportului de audit intern nr. .../08.05.2017 privind activitatea Compartimentului supraveghere aparatură medicală și monitorizare firme mentenanță, pârâtul a emis decizia nr. .../12.05.2017 în care a stabilit atribuții specifice salariaților din acest compartiment, inclusiv la art. 4 pentru reclamantul A., care, până la data de 20.05.2017, avea obligația de a întocmi Planul de verificare periodică a aparaturii medicale.

Drept urmare, prin adresa nr. .../16.05.2017, salariatul a arătat că nu deține decât un scaun în cadrul Biroului tehnic, că nu-și poate desfășura activitatea în aceste condiții și a solicitat angajatorului să-i asigure „un spațiu de lucru conform legislației în vigoare și fișei postului.”

Cu toate acestea, la data de 24.05.2017, salariatul a înaintat conducerii unității documentul solicitat, așa cum rezultă din adresa spitalului nr. .../24.05.2017, în care i s-a comunicat necesitatea completării lucrării cu mai multe detalii și i s-a acordat termen de realizare la data de 31.05.2017.

După cum rezultă și din Nota de constatare a Compartimentului de audit public intern nr. .../23.10.2017, față de volumul mare de lucru necesar îndeplinirii recomandărilor din raportul de audit, pârâtul a emis decizia nr. .../06.06.2017, prin care a desemnat salariați pentru întocmirea/actualizarea evidențelor (registru general al dispozitivelor, evidența contractelor de service/mentenanță, planul anual de verificare periodică a dispozitivelor și inventarierea aparaturii medicale) pe locațiile în care se află aparatura medicală – reclamantului fiindu-i alocate Secțiile de OG și P.

Reclamantul a susținut că evidențele arătate trebuiau întocmite și actualizate în format electronic, datorită volumului ridicat de muncă dar și rulajului mare al aparaturii medicale, însă pârâtul a înlăturat această susținere apreciind că „în cazul salariatului tehn. A., lipsa unui birou sau a unui PC nu reprezintă o justificare pentru nerespectarea atribuțiilor trasate, mai ales că sarcinile puteau fi îndeplinite/începute și olograf, dacă exista voință”.

Instanța de fond nu a reținut poziția exprimată de angajator, întrucât, față de probele administrate în cauză, a constatat că pentru îndeplinirea atribuțiilor trasate, salariatul avea nevoie atât de birou (respectiv obiect de mobilier), cât și de accesul neîngrădit la un PC pentru întocmirea evidențelor (sesizând în acest sens angajatorul și prin adresa nr. .../13.11.2017- fila 10 dosar fond), așa cum rezultă din Nota de constatare a Compartimentului de audit public intern nr. 47065/23.10.2017 în care, la nr. crt. 1, se notează că „La nivelul compartimentului mentenanță se păstrează în format electronic Contractele de service pentru aparatura medicală”- recomandare implementată - dar și din declarațiile martorilor:

- D. - „Eu sunt coleg de serviciu cu reclamantul, noi lucrând la Biroul tehnic în cadrul Compartimentului de mentenanță și întreținere aparatură medicală.

Cunosc faptul că reclamantul a lucrat până în 2016 la Secția OG a Spitalului Județean, unde avea ca atribuții întreținerea aparaturii medicale.

Din anul 2016 locul său de muncă a fost schimbat, fiind adus la Biroul tehnic din cadrul Spitalului Județean unde se găseau 5 scaune și vreo 3-4 calculatoare, dintre care numai 2 calculatoare aparțineau Biroului Tehnic.

În aceste condiții reclamantul i s-a dat doar un scaun, nici măcar un birou, care oricum nu încăpea și nu i s-a alocat un calculator pentru a-și îndeplini atribuțiile de serviciu.

Așa cum rezultă din anexa la decizia .../2017 și eu am primit atribuții similare cu reclamantul dar referitoare la alte secții ale spitalului, așa încât pot arăta în cunoștință de

cauză că registrele și evidențele care au fost stabilite în atribuția reclamantului trebuiau întocmite și actualizate în format electronic, având în vedere că în cadrul spitalului există mereu intrări și ieșiri de aparatură medicală ceea ce determină evidențierea acestora în format electronic, pentru că se pot face mai ușor operațiunile în legătură cu aparatura medicală.

Față de situația arătată în privința dotărilor Biroului tehnic, menționez că reclamantul ar fi avut acces doar la calculatorul la care lucram eu, atunci când eu mă aflam în concediu sau în momentele în care eu nu foloseam efectiv calculatorul.

Pe cel de-al doilea calculator de la Biroul tehnic lucra dl. C. care acum este la pensie, iar E. efectuează lucrările pe calculatorul personal.

Apreciez că reclamantul avea un volum mare de lucru având în vedere că cele două secții arătate există aproximativ 400 de aparate medicale.

Nu cunosc dacă atunci când lucra la Secția OG reclamantul avea un calculator pus la dispoziție de unitate.

Nu cunosc dacă reclamantul ar fi avut posibilitatea să efectueze lucrările în birouri de la cele două secții arătate pentru că nu cunosc dotările.

Din câte știu eu nu avea un spațiu amenajat pentru birou la cele două secții.”

- E. – coordonator al Biroului tehnic:

„Având în vedere locul meu de muncă, cunosc sarcinile de serviciu care au fost trasate reclamantului în 2017 și apreciez că acesta nu a avut posibilitatea efectivă de a întocmi evidențele arătate întrucât spațiul alocat biroului tehnic din incinta spitalului este insuficient, pentru cele 5 persoane care trebuie să-și desfășoare activitatea acolo, inclusiv de la protecția muncii, reclamantul neavând birou sau calculator la care să poată efectua lucrările.

Menționez că lucrările trebuiau efectuate în format electronic datorită rulajului existent cu privire la aparatura medicală, fiind intrări noi sau casări și nu era posibilă ținerea unei evidențe pe hârtie.

Cunosc că s-au făcut demersuri pentru alocarea unui alt spațiu, achiziționarea unui calculator, mărirea spațiului dar până la acest moment nu s-au înregistrat rezultate pozitive.

Din câte cunosc nici la Secția OG, unde a lucrat anterior reclamantul, nu a avut alocat un calculator din partea unității, acesta neapărând la obiectele de inventar.

Cunosc că există un singur calculator la Secția OG la care lucrează administratorul secției, nu cunosc dacă este dat de la unitate sau personal.

Eu lucrez de peste 10 ani la spital și abia de o săptămână mi s-a dat un calculator, până atunci am lucrat pe laptop personal.

Știu că reclamantul mai are și alte atribuții de serviciu, ocupându-se în limita competenței de întreținerea aparaturii medicale, personal sau prin centre specializate, împreună cu martorul D., iar când acesta din urmă lipsea, reclamantul trebuia să asigure intervențiile la aparatura medicală pentru tot spitalul.

Din punctul meu de vedere, apreciez că față de volumul mare de lucru al reclamantului acesta nu avea timpul necesar să îndeplinească atribuțiile de întocmire a evidențelor în termenul dat de angajator.

Poate că dacă s-ar fi ocupat în mod efectiv de întocmirea evidențelor și ar fi avut condițiile necesare s-ar fi încadrat în termenul dat.

Doresc să menționez că efectuarea evidențelor solicitate de angajator era foarte îngreunată de faptul că lipsește documentația aferentă aparaturii medicale.

La acest moment, au fost efectuate peste 50% din evidențele solicitate de angajator.”

Prin urmare, **tribunalul** a constatat că pârâtul nu a respectat dispozițiile art. 40 alin. 2 lit. b din Codul muncii, întrucât nu a asigurat salariatului condiții corespunzătoare de muncă, ceea ce este de natură să înlăture vinovăția sa pentru nerespectarea termenelor de întocmire a evidențelor și să înlăture caracterul de abatere disciplinară a acestei fapte pentru care a fost

sanționat prin decizia contestată – așa încât **a fost admisă contestația formulată în cauză și a fost anulată decizia** nr. 261 din 13.03.2018 emisă de pârâțul Spitalul Județean B.

S-a reținut și faptul că la dosarul cauzei a fost depusă de către reclamant o formă imprimată pe suport de hârtie a registrului general al aparatului medical pentru Secția OG și că, în realitate, fapta imputată acestuia este reprezentată de nerespectarea termenelor de întocmire a evidențelor, întrucât decizia nr. ../2017 a fost emisă în urma raportului de audit și înlocuită apoi cu decizia nr. ../2017, iar nerespectarea procedurii operaționale PO 111-01 nu poate fi analizată în mod concret decât tot în raport cu atribuțiile trasate reclamantului. În plus, așa cum a sesizat salariatul în cererea introductivă de instanță, procedura operațională valabilă la data emiterii deciziei nr. .., și anume 06.06.2017, nu conține pct. 8.12 și 8.14, a căror nerespectare i s-a imputat prin decizie.

În mod evident, ca o consecință a anulării deciziei nr. ../2018, au fost restituite salariatului drepturile salariale reținute în baza acesteia, în măsura în care decizia a fost pusă în executare.

În schimb, a fost respins capătul din cererea reclamantului privind acordarea daunelor morale, întrucât acesta nu a dovedit îndeplinirea condițiilor cumulative obligatorii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a angajatorului prevăzute de art. 253 alin. 1 din Codul muncii, respectiv fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția – în mod special a faptei ilicite și a prejudiciului, neprobându-se că dreptul la imagine al salariatului a fost afectat.

Reclamantul nu a făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta cauză, astfel cum impune art. 452 Cod procedură civilă, așa încât și această pretenție a fost respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel Spitalul Județean B.

În motivare a arătat că prin Deciziile nr. ../2017 și nr. ../2017 s-a stabilit în sarcina salariaților de la Compartimentul supraveghere aparatură medicală și monitorizare firma de mentenanță actualizarea evidențelor privind aparatura medicală, însă în niciuna din aceste decizii nu s-a menționat ca actualizarea evidențelor să fie în format electronic.

Personalul angajat la acest compartiment, inclusiv reclamantul intimat, ar fi trebuit să aibă întocmit Registrul general al dispozitivelor medicale cu toate mențiunile prevăzute de art. 10 din Ordinul nr. 308/2015 la data efectuării auditului din luna mai 2017, iar datele din acest registru trebuiau doar actualizate.

De la emiterea Deciziilor nr. 519/2017 și 571/2017 și până la transmiterea referatului nr. 47558/25.10.2017 către comisia de disciplină, pentru secțiile repartizate, intimatul nu a întreprins nici un demers pentru îndeplinirea sarcinilor trasate, ba, mai mult, așa cum reiese din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, nu a contestat sarcinile și termenele stabilite și nici nu a solicitat prelungirea termenelor de implementare.

A apreciat apelantul că în mod greșit prima instanță a reținut doar că salariatul nu a avut „condiții corespunzătoare de muncă”, pe acest aspect bazându-se întreaga hotărâre, fără a analiza și celelalte elemente ale cauzei, respectiv lipsa oricărei diligențe din partea salariatului de a duce la îndeplinire sarcinile de serviciu.

Astfel, deși a susținut că la contabilitate se găsește lista cu aparatura medicală, nu a solicitat această listă pentru secțiile care i-au fost repartizate pentru a face verificările necesare pentru actualizarea Registrului general al dispozitivelor medicale. Nu există dovadă că s-a deplasat în teren pentru a verifica existența manualului de utilizare, a cărții tehnice, a garanției pentru aparatele din secțiile care i-au fost repartizate.

Ori, toate aceste aspecte premergătoare actualizării Registrului general al dispozitivelor medicale se puteau face fără utilizarea unui calculator.

Reclamantul intimat și-a susținut întreaga apărare pe lipsa dotărilor (calculator, imprimantă, birou), dar nu a făcut nici o dovadă în sensul că a întreprins vreun demers pentru a duce la îndeplinire sarcinile de serviciu trasate prin Deciziile nr. .../2017 și nr. .../2017. Dimpotrivă, a argumentat că ar fi prea mult, prea greu și că este „doar o răzbunare personală a dlui manager”.

Astfel, reiese clar că salariatul nu a vrut să îndeplinească sarcinile de serviciu trasate prin Deciziile nr. .../2017 și nr. .../2017, chiar martorul E. declarând că sarcinile sunt îndeplinite cam 50% (la data prezenței sale în fața instanței).

De asemenea, mărturiile martorilor sunt pătinoare și nu trebuie luate în considerare, în condițiile în care numitul D. a fost sancționat prin Decizia nr. .../2018 tot pentru neîndeplinirea sarcinilor trasate prin Deciziile nr. .../2017 și nr. .../2017 (dosar nr. .../40/2018), iar numitul E. a făcut declarații contrare față de cele menționate în fața Comisiei de disciplină (nu a anunțat necesitatea prelungirii termenelor, a refuzat semnarea fișei postului după modificarea acesteia cu noile atribuții, nu a vrut să îndeplinească noile sarcini).

Fată de cele arătate mai sus, ținând cont de înscrisurile depuse la dosarul de fond, apelantul a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, iar în rejudicare, respingerea acțiunii pârâtului.

În drept, a invocat dispozițiile art. 466 - 482 Cod procedură civilă.

Prin întâmpinare reclamantul intimat a solicitat respingerea apelului ca nefondat și menținerea sentinței pronunțată de instanța de fond, ca temeinică și legală.

În motivare a arătat că, încă din anul 2002, toate evidențele spitalului se fac în format electronic, așa încât nu era necesar să se menționeze explicit că evidența trebuia să fie făcută în acest format și chiar dacă s-ar folosi doar o evidență olografă, tot era necesar un birou pentru a actualiza registrul.

Cum actualizarea în sine a Registrului presupune o refacere în totalitate a formatului acestei evidențe, întrucât s-au introdus rubrici noi, este evident că această operațiune are loc în format digital, ceea ce presupune accesul la un calculator.

Deplasarea în teren se efectuează după comasarea tuturor aparatelor în format digital, urmată de printarea unei copii și verificarea fiecărui aparat în parte, pe teren, cu completarea tuturor rubricilor cu ceea ce se găsește în realitate. Ulterior, se revine la birou și toate datele din format olograf se trec în registrul aflat în format digital.

Dar, chiar și în lipsa unor condiții și dotări minime de muncă, a arătat reclamantul intimat că a lucrat la Registrul aparaturii medicale, încă din luna aprilie 2017, acest fapt datorându-se, în mare parte, bunăvoinței colegilor de birou care i-au permis accesul la calculatoarele lor, în perioada în care aceștia erau pe teren.

A solicitat conducerii unității spitalicești, în mod repetat, atât verbal, cât și în scris, un spațiu de lucru conform fișei postului (birou, calculator, imprimantă) pentru realizarea sarcinilor de serviciu, însă de fiecare dată a fost ignorat.

Analizând actele și lucrările dosarului, asupra apelului civil de față, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. .../13.03.2018, reclamantul a fost sancționat disciplinar cu reducerea salariului de bază cu 5% pe o durată de 2 luni, în temeiul dispozițiilor art. 248 alin. 1 lit. c din Codul muncii.

Motivele sancționării disciplinare sunt: „neducerea la îndeplinire a Deciziilor nr. .../2017 și nr. .../2017; nerespectarea procedurii operaționale PO 111-01 și neimplementarea recomandărilor făcute ca urmare a desfășurării misiunii de audit „Activitatea Compartimentului de Mentenanță din luna mai 2017”.

Reclamantul contestând această decizie, a susținut că angajatorul nu i-a asigurat condiții corespunzătoare pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu, apărări reținute de prima

instanță, față de ansamblul probelor cu înscrisuri și martori administrate în cauză, ca fiind întemeiate, însușite și de instanța de control judiciar, astfel cum în continuare se va dezvolta.

Potrivit art. 247 alin. 1 și 2 din Codul muncii, angajatorul dispune de prerogativa disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Din dispozițiile legale mai sus menționate rezultă că sancțiunile disciplinare pot fi aplicate numai în cazul săvârșirii cu vinovăție a unei fapte în legătură cu munca, prin care s-au încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Potrivit dispozițiilor art. 250 din Codul muncii, angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele: a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită; b) gradul de vinovăție a salariatului; c) consecințele abaterii disciplinare; d) comportarea generală în serviciu a salariatului; e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Pentru existența unei abateri disciplinare este necesar ca fapta săvârșită de către salariat să se răsfrângă negativ asupra procesului muncii, prin nesocotirea obligațiilor de serviciu asumate prin contractul individual de muncă, fișa postului, CCM la nivel de unitate, regulament de ordine interioară, statut de personal, cod deontologic, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici (art. 39 alin. 2 lit. a și c din Codul muncii).

În sarcina angajatorului cade obligația potrivit prevederilor art. 40 alin. 2 lit. b Codul muncii - „să asigure permanent condițiile tehnice și organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă și condițiile corespunzătoare de muncă”. În sarcina angajatorului legiuitorul a instituit o paletă amplă de obligații ce îi incumbă tocmai în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu și obligațiilor ce-i revin salariatului.

Existența condițiilor necesare îndeplinirii muncii este esențială. Faptul că salariatul realizează munca sub autoritatea angajatorului înseamnă și că angajatorul are o serie de obligații. Între acestea se află punerea la dispoziția salariatului a uneltelor, instrumentelor și a altor resurse necesare îndeplinirii sarcinilor de muncă. În funcție de natura și complexitatea muncii, condițiile necesare pentru realizarea activităților sau operațiunilor pot fi foarte ample, constând, în speță, în spațiu de muncă, calculator, birou, imprimantă.

Resursele necesare realizării muncii trebui să fie asigurate de angajator.

O astfel de obligație a angajatorului, în speță, a fost deficitară, iar nepunerea la dispoziție a resurselor necesare salariatului pentru realizarea muncii se poate aprecia că este de natură să înlăture culpa acestuia. De altfel, părătul nu a contestat acest aspect.

În cauză, situația de fapt este cea reținută de prima instanță și care rezultă din documentația existentă la dosarul cauzei, respectiv părătul a emis decizia nr. ../12.05.2017 ca urmare a Raportului de audit intern nr. ../08.05.2017 privind activitatea Compartimentului supraveghere aparatură medicală și monitorizare firme mentenanță. În această decizie la pct. 4 s-a stabilit ca atribuție specifică ce-i revenea reclamantului A., obligația de a întocmi Planul de verificare periodică a aparaturii medicale până la data de 20.05.2017.

Prin adresa nr. ../16.05.2017, salariatul a informat angajatorul cu privire la condițiile improprii de muncă, arătând că nu deține decât un scaun în cadrul Biroului tehnic, că nu-și poate desfășura activitatea în aceste condiții și a solicitat angajatorului să-i asigure „un spațiu de lucru conform legislației în vigoare și fișei postului.”

Cu toate acestea, la data de 24.05.2017, salariatul a înaintat conducerii unității documentul solicitat, așa cum rezultă din adresa spitalului nr. ../24.05.2017. Cu acest prilej, prin înscrisul menționat, i s-a comunicat reclamantului necesitatea completării lucrării cu mai multe detalii și i s-a acordat termen de realizare la data de 31.05.2017.

După cum rezultă și din Nota de constatare a Compartimentului de audit public intern nr. ../23.10.2017, întocmită ca urmare a verificărilor implementării recomandărilor formulate în Raportul de audit intern nr. ../08.05.2017, față de volumul mare de lucru necesar îndeplinirii recomandărilor din raportul de audit, pârâtul a emis decizia nr. ../06.06.2017, prin care a desemnat salariați pentru întocmirea/actualizarea evidențelor (registrul general al dispozitivelor, evidența contractelor de service/mentenanță, planul anual de verificare periodică a dispozitivelor și inventarierea aparaturii medicale) pe locațiile în care se află aparatura medicală, reclamantului fiindu-i alocate Secțiile de Obstetrică - Ginecologie și Pediatrie.

Reclamantul a susținut că evidențele arătate trebuiau întocmite și actualizate în format electronic, datorită volumului ridicat de muncă, dar și rulajului mare al aparaturii medicale, însă pârâtul, care nu a contestat condițiile deficitare din punct de vedere al dotărilor tehnice de care a dispus reclamantul pentru realizarea acestor activități, a înlăturat această susținere apreciind că „în cazul salariatului tehn. A., lipsa unui birou sau a unui PC nu reprezintă o justificare pentru nerespectarea atribuțiilor trasate, mai ales că sarcinile puteau fi îndeplinite/începute și olograf, dacă exista voință”. De asemenea, în apel pârâtul precizează că în niciuna din Deciziile nr. ../2017 și nr. ../2017 prin care s-a stabilit în sarcina salariaților de la Compartimentul supraveghere aparatură medicală și monitorizare firma de mentenanță actualizarea evidențelor privind aparatura medicală nu s-a menționat ca actualizarea evidențelor să fie în format electronic.

Într-adevăr, nu se menționează în deciziile menționate ca actualizarea evidențelor să fie în format electronic, dar nici altă manieră de întocmire nu este precizată.

Așa fiind, a rămas la latitudinea reclamantului formatul acestui înscris, care corect a optat pentru format electronic având în vedere volumul ridicat de muncă și rulajul mare al aparaturii medicale, aspect confirmat de martorii audiați în cauză, și necontestat de pârâtă, dar și siguranța, acuratețea, fiabilitatea și eficiența acestei metode.

De altfel, chiar dacă se folosea o evidență olografă, reclamantul tot avea nevoie de un birou și de un spațiu adecvat desfășurării acestei activități, condiții pe care, astfel cum rezultă din declarațiile martorilor audiați în cauză, reclamantul nu le avea. Astfel, martorul D. arată că „reclamantului i s-a dat doar un scaun, nici măcar un birou, care oricum nu încăpea și nu i s-a alocat un calculator pentru a-și îndeplini atribuțiile de serviciu și că „...reclamantul ar fi avut acces doar la calculatorul la care lucram eu, atunci când eu mă aflam în concediu sau în momentele în care eu nu foloseam efectiv calculatorul”, iar martorul E. a arătat că „spațiul alocat biroului tehnic din incinta spitalului este insuficient pentru cele 5 persoane care trebuie să-și desfășoare activitatea acolo... reclamantul neavând birou sau calculator la care să poată efectua lucrările”.

Susținerea pârâtului apelant că reclamantul intimat ar fi trebuit să aibă întocmit Registrul general al dispozitivelor medicale cu toate mențiunile prevăzute de art. 10 din Ordinul nr. 308/2015 la data efectuării auditului din luna mai 2017, iar datele din acest registru trebuiau doar actualizate nu are relevanță, prin decizia contestată în această cauză sancționarea reclamantului nedisponându-se pentru această deficiență.

Alegerea manierei de lucru în ceea ce privește actualizarea evidențelor era la latitudinea reclamantului, pârâtul nedisponând respectarea unei succesiuni a operațiilor, respectiv mai întâi solicitarea de la contabilitate a listei cu aparatura medicală pentru secțiile care i-au fost repartizate pentru a face verificările necesare pentru actualizarea Registrului

general al dispozitivelor medicale și deplasarea în teren pentru a verifica existența manualului de utilizare, a cărții tehnice, a garanției pentru aparatele din secțiile care i-au fost repartizate. Așa fiind, reclamantul (astfel cum rezultă din întâmpinarea formulată în apel) a considerat că prioritară este întocmirea în format digital a unei evidențe a aparaturii medicale pentru secțiile care i-au fost repartizate pentru a face verificările, urmând ca verificările să fie făcute ulterior, pe teren, pe baza evidenței digitale întocmite.

În ceea ce privește depozițiile martorilor audiați în cauză se reține, pe de o parte, că pârâtul nu s-a opus la audierea acestora, opoziție care trebuia să fie expresă și să fie manifestată cel mai târziu înainte de ascultarea martorilor, iar, pe de altă parte, că depozițiile martorilor au fost reținute în ceea ce privește condițiile în care se desfășura activitatea reclamantului, respectiv spațiul arondat reclamantului pentru desfășurarea acestei activități, aspect necontestat, de altfel, de pârât, precum și în ceea ce privește volumul ridicat de muncă ce trebuia depusă de reclamant și rulajul mare al aparaturii medicale ce trebuia observată, aspect iarăși necontestat de pârât.

Așa fiind, se conchide că reclamantul s-a aflat în imposibilitate obiectivă de a realiza sarcinile pentru care a fost sancționat, din actele și lucrările dosarului rezultând că reclamantul nu a avut la dispoziție mijloacele necesare. Deci, constituie un motiv de neîndeplinire a acestor sarcini faptul că spațiul de lucru al reclamantului era impropriu.

Se susține de către pârâtul apelant că reclamantul nu a contestat sarcinile și termenele stabilite și nici nu a solicitat prelungirea termenelor de implementare, însă se reține că acesta a sesizat angajatorul cu privire la lipsa bazei materiale adecvate îndeplinirii sarcinilor de serviciu pentru care a fost sancționat, respectiv adresele nr. ../16.05.2017 și nr. ../13.11.2017 .

Analizând situația de fapt existentă în cauză prin raportare la dispozițiile legale care reglementează abaterea disciplinară și sancțiunile aplicabile, se poate observa că sunt întemeiate susținerile reclamantului privind inexistența abaterii disciplinare, în condițiile în care neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu stabilite în decizia contestată nu îi este imputabilă. Impedimentele invocate de reclamant constituie o justificare întemeiată pentru neîndeplinirea sarcinilor. În cauza s-a dovedit că activitățile stabilite în sarcina sa au fost dispuse cu neasigurarea condițiilor necesare îndeplinirii muncii.

În consecință, corect a conchis prima instanță că din probatoriul administrat în cauză nu a rezultat existența abaterii disciplinare pentru care a fost sancționat reclamantul, Decizia de sancționare disciplinară nr. ../13.03.2018 dovedindu-se a fi nelegală și netemeinică, iar apărările reclamantului fiind în măsură să îl exonereze de răspunderea disciplinară antrenată de abaterile constatate și sancționate prin decizia contestată.

Așa fiind, Curtea, în baza dispozițiilor art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge, ca nefondat, apelul declarat de pârâtul Spitalul Județean B.

2. Angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului pentru prejudicii produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lui.

Rezumat:

Potrivit dispozițiilor art. 254 din Codul muncii, salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor. Așadar, răspunderea patrimonială este una reparatorie, salariatul care a produs o pagubă angajatorului fiind obligat să acopere acel prejudiciu, reîntregind patrimoniul afectat.

În legătură cu pretinsul quantum nejustificat al despăgubirilor solicitate de reclamantă, reține Curtea următoarele:

Producerea unei pagube în patrimoniul angajatorului de către un salariat al său este de esență răspunderii patrimoniale. Inexistența prejudiciului sau imposibilitatea dovedirii lui conduce la exonerarea de răspundere a celui în cauză. Prejudiciul trebuie să fie real și cert.

Evaluarea pagubei, întinderea despăgubirii, trebuie să se stabilească pe baza unor date economice concrete iar dovada certitudinii prejudiciului cade în sarcina angajatorului, fiind necesar ca din probele administrate să rezulte în mod neîndoielnic cuantumul pagubei.

(Decizia nr. 107 din 6.02.2019, dosar nr. 10944/193/2017)

Hotărârea:

Prin cererea înregistrată inițial pe rolul Judecătoriei Botoșani sub nr. .../193/2017 din data de 12.06.2017, reclamanta Comuna A. prin primarul B. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul C., ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să se dispună obligarea pârâtului la plata sumelor reprezentând prejudiciile cauzate comunei prin nerespectarea reglementărilor legale referitoare la efectuarea cheltuielilor publice, precum și majorările de întârziere aferente, respectiv suma de 41.191 lei reprezentând plăți nelegale din bugetul local pentru servicii de colectare și transport deșeuri menajere facturate de prestatoarea S.C. D. S.R.L. la un tarif mai mare decât cel aprobat de Consiliul Local A. și suma de 37.908 lei pentru proiectare și inginerie la obiectivul investiții Asfaltare și Modernizare drum sătesc DS 482, DS 120, E., comuna A., cu cheltuieli de judecată.

În motivare, a arătat că, în urma unui control al Camerei de Conturi finalizat prin Decizia nr. ../05.12.2016, s-a dispus ca UAT A. să ia măsurile necesare pentru recuperarea prejudiciului în sumă de 79.099 lei.

Astfel, reclamanta a precizat că în ceea ce privește serviciile de colectare și transport deșeuri menajere a fost acceptată facturarea la un tarif de 47 lei/mc la care se adaugă T.V.A. față de tariful aprobat prin H.C.L. de 29 lei/mc, fără a avea un suport legal sau o hotărâre a Consiliului Local. În acest mod efectuarea cheltuielilor s-a făcut cu încălcarea disp. art. 14 alin. (3) și art. 54 alin. (5) și art. 6 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice și cele ale art. 26 alin. (5) și (6) din Legea nr. 101/2006 a serviciului de salubritate a localităților.

În ceea ce privește obiectivul de investiții „Asfaltare și Modernizare drum sătesc”, serviciile de proiectare au fost contractate fără o estimare corectă a valorii contractului de achiziție publică.

Față de faptul că UAT A. a fost reprezentată legal de către primarul în funcție C., care a luat deciziile fără acordul Consiliului Local, s-a susținut că acesta se face responsabil de prejudiciul adus Primăriei A..

În drept, s-a invocat art. 1349 din Noul Cod Civil.

Pârâtul, legal citat, a depus în termenul legal întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În motivare, a arătat că, în prezent, deține funcția de viceprimar al comunei A., iar anterior, timp de două mandate, a deținut funcția de primar al acestei comune.

Pârâtul a precizat că reclamanta nu a contestat în nici un fel raportul Camerei de Conturi, astfel că apreciază că sumele de bani nu-i pot fi imputate.

A precizat că doar după ce se uza de toate drepturile legale pentru a avea certitudinea existenței unui așa-zis prejudiciu, acesta devenea cert, lichid și exigibil.

În drept, a invocat art. 205 și următoarele Cod procedură civilă.

Prin sentința civilă nr. 5074 din 24 octombrie 2017, a fost admisă excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Botoșani, invocată din oficiu, iar competența de soluționare a cauzei a fost declinată în favoarea Tribunalului Botoșani.

Învestit astfel, Tribunalul Botoșani – secția I civilă a înregistrat pricina la data de 22 noiembrie 2017, sub nr. .../193/2017.

Prin sentința civilă nr. 433 din 7 mai 2018, Tribunalul Botoșani a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamanta Comuna A. prin Primar în contradictoriu cu pârâțul C. și l-a obligat pe acesta să plătească reclamantei suma de 41191 lei, reprezentând plăți nelegale din bugetul local și suma de 1500 lei, reprezentând cheltuieli de judecată sub forma onorariului de avocat.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că, prin cererea de chemare în judecată reclamanta Unitatea Administrativ Teritorială a comunei A. a chemat în judecată fostul primar C. pentru recuperarea sumei de 41.191 lei ce reprezintă plăți nelegale din bugetul local pentru servicii de colectare și transport deșeuri menajere facturate de prestatoarea SC D. SRL la un tarif mai mare decât cel aprobat de Consiliul Local A. și pentru suma de 37.908 lei pentru proiectare și inginerie la obiectivul investiției „Asfaltare și modernizare drum sătesc DS 482. DS 120 E., comuna A. peste nivelul maxim de 3% din valoarea investiției de bază conform HG 363/2010.

Camera de Conturi, prin Decizia nr. ../05.12.2016, a dispus ca Unitatea Administrativ Teritorială a comunei A. să ia măsurile necesare pentru recuperarea prejudiciului în sumă de 79.099 lei.

S-a reținut că, în ceea ce privește serviciile de colectare și transport deșeuri menajere, a fost acceptată facturarea la un tarif de 47 lei/mc la care se adaugă T.V.A. față de tariful aprobat prin H.C.L. de 29 lei/mc, fără a avea un suport legal sau o hotărâre a Consiliului Local. În acest mod efectuarea cheltuielilor s-a făcut cu încălcarea disp. art. 14 alin. (3) și art. 54 alin. (5) și art. 6 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice și cele ale art. 26 alin. (5) și (6) din Legea nr. 101/2006 a serviciului de salubritate a localităților.

În ceea ce privește obiectivul de investiții Asfaltare și Modernizare drum sătesc, serviciile de proiectare au fost contractate fără o estimare corectă a valorii contractului de achiziție publică.

Față de faptul că UAT A. a fost reprezentată legal de către primarul în funcție C., care a luat deciziile fără acordul Consiliului Local, se arată că acesta se face responsabil de prejudiciul adus Primăriei A..

Față de Decizia nr. 16/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, instanța de fond a analizat dacă în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 254 alin.1 din Codul muncii pentru atragerea răspunderii patrimoniale a pârâțului – în calitate de fost primar al Comunei A. – respectiv: calitatea de salariat la angajatorul păgubit a celui care a produs paguba; fapta ilicită și personală a salariatului săvârșită în legătură cu munca sa; prejudiciul cauzat patrimoniului angajatorului; raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; vinovăția (culpa) salariatului.

Prin urmare, s-a reținut că atât la data încheierii contractului de prestări servicii publice de salubritate pentru instituții publice nr. 36 din 30.04.2014, cât și la data negocierii tarifului din data de 30.04.2015 și încheierea actului adițional pârâțul C. avea calitatea de primar al comunei A.

Or, în îndeplinirea acestei funcții de autoritate publică conform art. 63 alin.4 din Legea nr. 215/2001, „În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. c) (atribuții referitoare la bugetul local), primarul

- a) exercită funcția de ordonator principal de credite,
- b) întocmește proiectul bugetului local și contul de încheiere a exercițiului bugetar și le supune spre aprobare consiliului local;
- c) inițiază, în condițiile legii, negocieri pentru contractarea de împrumuturi și emiterea de titluri de valoare în numele unității administrativ-teritoriale;

d) *verifică, prin compartimentele de specialitate, corecta înregistrare fiscală a contribuabililor la organul fiscal teritorial, atât a sediului social principal, cât și a sediului secundar.*"

În ceea ce privește fapta ilicită, s-a reținut că, în exercitarea atribuțiilor sale de ordonator de credite, potrivit art. 14 alin. 3 din Legea nr. 273/2006 din 29 iunie 2006 privind finanțele publice locale „nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) și nici nu poate fi angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există baza legală pentru respectiva cheltuială”, iar potrivit art. 23 alin 1: „ordonatorii de credite au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale.”

Dispozițiile legale pe care pârâtul trebuia să le respecte sunt:

- art. 6 din Legea 101/2006 Legea serviciului de salubritate a localităților:

Autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale/sectoarelor municipiului București au competențe exclusive în ceea ce privește înființarea, organizarea, gestionarea, coordonarea și atribuirea serviciului de salubritate a localităților, având următoarele atribuții în domeniu:..

k) *stabilirea taxelor speciale și aprobarea tarifelor pentru servicii de salubritate, cu respectarea reglementărilor în vigoare;*

l) *stabilirea, ajustarea ori modificarea tarifelor propuse de operator în conformitate cu normele metodologice*) elaborate și aprobate de A.N.R.S.C.;*

p) *plata serviciilor de salubritate prestate de operatori, în condițiile prevăzute la lit. k);*

- art. 43 alin 5 și 7 din Legea 51/2006 Legea serviciilor comunitare de utilități publice:

(5) *Prețurile și tarifele pentru plata serviciilor de utilități publice se propun de operatori și se stabilesc, se ajustează sau se modifică prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale ori, după caz, ale asociațiilor de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice, cu respectarea metodologiilor elaborate de autoritatea de reglementare competentă. Hotărârile autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, ale asociațiilor de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice, în numele și pe seama unităților administrativ-teritoriale membre, vor ține seama, după caz, de avizele de specialitate ale autorităților de reglementare competente.*

(7) *Prețurile, tarifele și taxele speciale stabilite și practicate cu încălcarea dispozițiilor prezentei legi sunt nule de drept, iar sumele încasate necuvenit și constatate ca atare de către autoritățile de reglementare se restituie utilizatorilor de la care au fost colectate sau la bugetele locale, după caz.*

Ori, analizând procesul verbal de negociere a tarifului pentru colectarea și transportul deșeurilor menajere încheiat la data de 30.04.2015 și actul adițional încheiat la aceeași dată, s-a constatat că pârâtul, în calitatea lui de primar, a acționat discreționar, încălcând prevederile legale în vigoare, negociind alte prețuri, mult mai mari decât cele stabilite prin Contractul nr. 36 din 30.04.2014 contract încheiat prin licitație după criteriul „prețul cel mai mic” .

Faptul că în ședința Consiliului Local din data de 29.05.2015 s-a propus mărirea taxei de salubritate fără emiterea unei hotărâri de consiliu local în acest sens, nu dă dreptul primarului să încheie acte adiționale la contractele încheiate prin licitație publică, având în vedere și prevederile legale anterior enunțate precum și prevederile art. 43 alin 4 din Legea 51/2006 Legea serviciilor comunitare de utilități publice: *Stabilirea, ajustarea și modificarea prețurilor și tarifelor serviciilor de utilități publice se fac cu respectarea metodologiilor de calcul elaborate de autoritățile de reglementare competente.*

S-a reținut că nici HCL nr. 24 din 04.10.2016 nu poate da o notă de legalitate măsurilor întreprinse anterior de primar în vederea majorării prețului pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere din data de 30.04.2015, întrucât, potrivit art. 49 din Legea 215/2001, *Hotărârile cu caracter normativ devin obligatorii și produc efecte de la data aducerii lor la cunoștință publică, iar cele individuale, de la data comunicării.*

Aducerea la cunoștință publică a hotărârilor cu caracter normativ se face în termen de 5 zile de la data comunicării oficiale către prefect.

De asemenea, instanța de fond a mai avut în vedere că dispozițiile unui act normativ nu se pot aplica unor situații anterioare, întrucât potrivit art. 1 din Codul civil, *"Legea dispune numai pentru viitor; ea n-are putere retroactivă"*. Din interpretarea textului de lege menționat rezultă că principiul neretroactivității este regula juridică potrivit căreia o lege civilă se aplică numai situațiilor ce se ivesc după adoptarea ei, iar nu și situațiilor anterioare, trecute. Prin urmare, o Hotărâre de Consiliu local nu se poate aplica retroactiv pentru situații juridice născute anterior.

În aceste condiții, s-a reținut că actul adițional încheiat de pârât la data de 30.04.2015, prin care a mărit prețul pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere stabilit anterior prin licitație, fără o hotărâre a organului deliberativ al comunei, este nelegal.

S-a mai constatat că semnarea actului adițional a dus la efectuarea nejustificată a unor cheltuieli în valoare de 41.191 lei, cheltuieli neprevăzute în proiectul de buget pentru anul 2015, contrar dispozițiilor art. 23 alin 1 din Legea 273/2006, potrivit căreia „ordonatorii de credite au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale.”

S-a reținut, de asemenea, și faptul că, potrivit art. 24 din Legea 273/2006 privind finanțele publice locale, referitor la Controlul financiar preventiv propriu, auditul public intern și controlul ulterior (3) *Angajarea și ordonanțarea cheltuielilor se efectuează numai cu viza prealabilă de control financiar preventiv propriu, potrivit dispozițiilor legale.*

(4) Formarea și utilizarea fondurilor publice locale și contul de execuție a bugetelor locale sunt supuse controlului Curții de Conturi, potrivit legii.

Așadar, ordonatorii de credite nu pot încheia nici un angajament legal cu terțe persoane fără viza de control financiar preventiv propriu decât în condițiile autorizate de lege. Propunerile de angajamente se înaintează din timp persoanei desemnate cu exercitarea controlului financiar preventiv propriu, pentru a da posibilitate acesteia să își exercite atribuțiile conform legii.

Avizarea constă în semnarea de către persoana desemnată să exercite controlul financiar preventiv propriu sau înlocuitorul de drept al acesteia a propunerii de angajare a unei cheltuieli și a angajamentului bugetar, care vor fi stampilate și datate.

Ori, în speța de față, Actul adițional la contractul de prestări servicii nr. 36 din 30.04.2015 nu poartă decât semnătura pârâtului și a prestatorului SC D. SRL, lipsind viza de control financiar preventiv. Așadar, pârâtul deși avea obligația, nu a respectat prevederile legale în vigoare la momentul încheierii și executării contractului de prestări servicii, așa încât sunt aplicabile prevederile art. 23 alin 2 din Legea 273/2006

Ordonatorii de credite răspund de:

- a) elaborarea și fundamentarea proiectului de buget propriu;*
- b) urmărirea modului de realizare a veniturilor;*
- c) angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor în limita creditelor bugetare aprobate și a veniturilor bugetare posibil de încasat;*

Prin urmare, față de ansamblul celor ce preced, instanța de fond a reținut că reclamanta a probat și fapta ilicită culpabilă a pârâtului, precum și producerea prejudiciului ca și a

legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, motiv pentru care a admis primul capăt de cerere și a obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 41.191 lei reprezentând plăți nelegale din bugetul local.

În ceea ce privește obligarea pârâtului la plata sumei de 37.908 lei pentru proiectare și inginerie la obiectivul investiției „Asfaltare și modernizare drum sătesc DS 482. DS 120 E. comuna A. peste nivelul maxim de 3% din valoarea investiției de bază conform HG 363/2010, instanța de fond a reținut între UAT Comuna A. și SC F. SRL a fost încheiat un contract de servicii. După cum se poate observa, acest contract a fost semnat din partea UAT A. de primarul de la acea dată, C., secretarul comunei și contabil. Prin urmare, acest contract a fost asumat de mai multe persoane din cadrul UAT A., pentru aparența de legalitate semnând și contabilul și secretarul comunei.

Prin urmare, ne aflăm în situația în care un singur prejudiciu este cauzat din vina mai multor salariați. În aceste cazuri făptuitorii au, de regulă, o răspundere conjunctă. Codul muncii stabilește în art. 255 alin 2: „Când paguba a fost produsă de mai mulți salariați, cuantumul răspunderii fiecăruia se stabilește în raport de măsura în care a contribuit la producerea ei”.

Dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată, răspunderea fiecăruia se stabilește proporțional cu salariul său net de la data constatării pagubei și, atunci când este cazul, în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul său inventar.

Într-un asemenea caz, angajatorul nu poate pretinde obligarea doar a unuia dintre cei implicați în semnarea unor contracte de achiziție publică la plata întregii sume, de vreme ce este vorba de o răspundere patrimonială conjunctă.

În aceste condiții, întinderea despăgubirii la acoperirea căreia se solicită a fi obligat pârâtul nu are un caracter real și cert, pârâtul neputând fi obligat să plătească decât prejudiciul creat de el, motiv pentru care instanța va respinge cererea de chemare în judecată cu privire la acest capăt de cerere ca nefondată.

Cu privire la cheltuielile de judecată, în temeiul art. 453 Cod de procedură civilă, având în vedere soluția de admitere în parte a cererii de chemare în judecată, instanța de fond a obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 1500 lei reprezentând cheltuieli de judecată sub forma onorariului avocat.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel părțile.

Prin apelul promovat reclamanta Comuna A., prin primar, criticând hotărârea pentru nelegalitate și netemeinicie, în motivare a reiterat motivele din cererea de chemare în judecată, în sensul că, în urma unui control al Camerei de Conturi, finalizat prin Decizia nr. ../05.12.2016, s-a dispus ca Unitatea Administrativ Teritorială Comuna A., prin reprezentant legal, să ia măsurile necesare pentru recuperarea prejudiciului în sumă de 79.099 lei.

În ceea ce privește serviciile de colectare și transport deșeuri menajere facturate de prestator la un preț mai mare față de cel aprobat de către autoritățile locale în perioada iunie 2015 - iunie 2016, instanța de fond a admis acest capăt de cerere și a obligat pârâtul la plata sumei de 41.191 lei.

Referitor la obiectivul de investiții „Asfaltare și modernizare drum sătesc DS 482, DS 120 E., comuna A.”, reprezentând contravaloarea serviciilor de proiectare, studiu de fezabilitate, studii topo, studiu geotehnic, expertiză tehnică, proiect tehnic, detalii de execuție, documentație pentru autorizație de construire, auditul a evidențiat unele abateri în ceea ce privește angajarea și plata acestora, fapt ce a determinat efectuarea de plăți nelegale.

Tribunalul a respins acest capăt de cerere motivat de faptul că între UAT Comuna A. și S.C. F. SRL a fost încheiat un contract de prestări servicii, contract ce a fost semnat de către primar - C., secretarul comunei și contabilul unității. A reținut instanța de fond că acest

contract a fost asumat de mai multe persoane din cadrul UAT A., iar prejudiciul a fost cauzat din vina mai multor salariați, cuantumul răspunderii fiecăruia fiind stabilit în raport de măsura în care a contribuit la producerea ei, tribunalul reținând că pârâtul nu putea fi obligat decât la plata prejudiciului creat de el, motiv pentru care a respins acest capăt de cerere.

Având în vedere că atribuirea contractului pentru proiectare și inginerie la obiectivul „Asfaltare și modernizare drum sătesc DS 482, DS 120 E. comuna A.” s-a făcut prin atribuire directă de către pârâtul C., fără procedura cererilor de ofertă, fără implicarea comisiei de licitație, acesta asumându-și atribuirea directă, a apreciat reclamanta apelantă că acesta se face vinovat de prejudiciul creat comunei.

Pârâtul C., în calitate de ordonator principal de credite, nu a detaliat clar sumele de bani care reprezintă proiectare și inginerie, respectiv studiul de fezabilitate, așa cum apar în devizul general. Acestuia îi revenea obligația să detalieze sumele de bani cheltuite și, odată cu efectuarea plăților către executant, să plătească separat, pentru fiecare lucrare recepționată, respectiv pentru studiul de fezabilitate, maxim 3% din valoarea investiției. În acest caz comisia de licitație nu a fost solicitată.

Faptul că Unitatea Administrativ Teritorială a comunei A. a fost reprezentată legal de către primarul în funcție C., care a luat deciziile fără acordul Consiliului Local, a apreciat reclamanta apelantă că acesta se face responsabil de prejudiciul adus Primăriei A., motiv pentru care a solicitat obligarea acestuia la plata sumelor respective.

A solicitat, de asemenea, obligarea pârâtului apelant la plata cheltuielilor de judecată.

În drept cererea de apel a fost întemeiată pe dispozițiile art. 466 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Pârâtul apelant C. a formulat apel împotriva sentinței civile nr. 433 din 7 mai 2018, pe care a criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În opinia sa, instanța de fond a apreciat în mod greșit că nu există o aprobare a Consiliului Local înainte de semnarea actului adițional, iar singura persoană vinovată este pârâtul din prezenta cauză. Descrierea abaterii de la legalitate și regularitate, prevederile legale încălcate, consecințele economico-financiare ale abaterii, persoanele cu atribuții în domeniul în care s-a constatat abaterea, cu individualizarea efectivă în raport de persoanele cu atribuții specifice nu au fost detaliate în nici un mod.

Astfel, conform prevederilor art. 62 alin. 1 și art. 63 alin. 1 lit. c și alin. 4 lit. a și b din Legea nr. 215/2001, republicată, într-adevăr primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție și are atribuții referitoare la bugetul local, iar în exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. c), primarul exercită funcția de ordonator principal de credite și întocmește proiectul bugetului local și contul de încheiere a exercițiului bugetar, pe care le supune spre aprobare consiliului local.

O altă condiție a instituirii răspunderii patrimoniale a angajatului, pe lângă culpa salariatului și calitatea de angajat, este și existența prejudiciului, ce constituie o modificare negativă a patrimoniului angajatorului, aceasta putându-se realiza prin diminuarea activului sau prin creșterea pasivului. Prejudiciul trebuie să fie real și cert, efectiv nu doar nominal, întinderea despăgubirii trebuind să se stabilească pe baza unor date economice concrete.

Pârâtul apelant a solicitat să se observe că prejudiciul nu a fost stabilit în mod corect și neechivoc, reclamanta nedepunând la dosar documente în acest sens, așa cum s-a stabilit chiar prin Decizia nr. 41 din 2016, emisă de Camera de Conturi, ce a stat la baza acestei acțiuni.

De asemenea, natura echivocă a prejudiciului la plata căruia se cere a fi obligat pârâtul rezultă și din modul în care a fost formulată acțiunea, aspect pe care instanța de fond nu l-a analizat, acceptând în bloc suma indicată de reclamant ca și prejudiciu, fără a explica modul în care a ajuns să-și însușească această sumă.

Din actele depuse la dosar rezultă că există la nivelul Primăriei A. o comisie numită prin dispoziția primarului, pârât în prezenta cauză, nr.../15.11.2012, care se ocupă cu organizarea licitațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, constituită prin dispoziția nr.../25.05.2013. La baza majorării prețului către S.C. D. SRL au stat referatul de necesitate întocmit de viceprimarul B., înregistrat sub nr. .../14.05.2015, o adevărată notă de fundamentare a creșterii prețului, referat ce a fost supus spre aprobare și a fost aprobat în ședința de Consiliu Local din data de 29.05.2015 cu 10 voturi pentru majorarea tarifului cu 47/mc+TVA.

Practic, hotărârea de majorare a tarifului a fost luată în ședința de Consiliul Local din data de 29.5.2015, responsabil de neemiterea efectivă a hotărârii decât în anul 2016, nefiind primarul, ci strict vinovăția aparținând secretarului comunei și consilierilor locali. Astfel, la momentul semnării actului adițional, primarul nu a avut cunoștință despre faptul că acea hotărâre de consiliu local nu s-a mai redactat separat, evident având în vedere cvorumul îndeplinit în ședința din data de 29.05.2015 și trimisă la Prefectură.

Față de aceste aspecte dovedite în cauză, nu se poate reține vinovăția primarului care avea reprezentarea că angajează în mod legal sumele, existând hotărâre de Consiliu Local, așa cum prevede legea.

Nu se poate vorbi în cauză despre raportul de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta ilicită, care este o altă condiție a răspunderii patrimoniale, ce trebuie îndeplinită cumulativ.

De asemenea, ținând cont că în art. 254 pct. 1 din Codul muncii se arată că „salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor”, a considerat pârâtul apelant că este neîntemeiată cererea reclamantei privind obligarea sa la plata sumei solicitate, reprezentând prejudiciul cauzat patrimoniului unității.

Aspectul potrivit căruia nu exista viza controlului financiar preventiv nu poate fi primit, câtă vreme toate plățile au fost angajate având în vedere că era aplicată viza controlului financiar preventiv. Dacă s-ar aprecia o culpă în semnarea actului adițional, paguba s-a produs ulterior, cu ocazia plăților efectuate și care au fost făcute având această viză, pe care în mod corect instanța de fond o apreciază ca fiind obligatorie pentru legalitatea plăților.

Prejudiciul s-a produs nu doar la momentul semnării acestui act adițional, reținut de instanța de fond ca fiind actul material săvârșit în cadrul acestei răspunderi patrimoniale, ci la momentul efectuării plăților către S.C. D. SRL. În acest sens, a solicitat să se constate că nu sunt întrunite toate elementele necesare instituirii răspunderii patrimoniale a angajatului.

A mai arătat pârâtul apelant că instanța de fond a făcut o greșită aplicare a art. 453 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată. (2) Când cererea a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată*”.

Cum, în speță, acțiunea a fost admisă doar în parte, în mod greșit a fost obligat pârâtul la suportarea integrală a cheltuielilor de judecată.

În concluzie, pârâtul apelant a solicitat admiterea apelului său și respingerea acțiunii ca nefondată.

În drept cererea de apel a fost întemeiată pe dispozițiile art. 466 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamanta apelantă Primăria Comunei A., prin primar, a solicitat respingerea apelului formulat de pârâtul apelant C., ca nefondat, cu precizarea că nu are nicio legătură cu fondul cauzei faptul că a fost întocmit un referat de

necesitate de către viceprimarul B., votându-se în Consiliul Local A. pentru majorarea de preț de la 29 lei/mc la 47 lei/mc gunoi, ridicat de către prestator.

Nu pot fi reținute apărările pârâtului apelant, deoarece, pe de o parte, potrivit prevederilor art. 44 din OG nr. 35/2002, (1) Dreptul la inițiativă pentru proiectele de hotărâre ale Consiliului local aparțin primarului și consilierilor. (2) Proiectele de hotărâri vor fi însoțite de o expunere de motive și vor fi redactate în conformitate cu normele de tehnică legislativă.

Ori, primarul nu a înregistrat o expunere de motive care să permită să ducă la concluzia că există o intenție de a promova un proiect de hotărâre.

Pe de altă parte, pârâtul face o confuzie în legătură cu afirmația potrivit căreia „la momentul semnării actului adițional, primarul nu a avut cunoștință despre faptul că acea hotărâre de consiliu local nu s-a mai redactat separat, motivat de faptul că procesul verbal de negociere dintre primar și prestator s-a înregistrat cu nr. 3789 din 30.04.2015 și actul adițional nr. 3880 din 30 aprilie 2015. Ori ședința Consiliului Local a avut loc în data de 29 .05.2015.

Deci primarul nu putea avea la cunoștință despre ceva ce s-a petrecut ulterior.

Pârâtul apelant C. a formulat întâmpinare la apelul reclamantei Comuna A., prin primar, solicitând respingerea ca nefondat, cu obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Examinând actele și lucrările dosarului, asupra cererilor de apel, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește excepția tardivității declarării memoriului de apel de către reclamanta apelantă Comuna A.- prin primar, reține Curtea următoarele:

Potrivit art. 468 alin. 1 Cod procedură civilă coroborat cu dispozițiile art. 215 din Legea nr. 62/2011, legea dialogului social, termenul de apel este de 10 zile de la comunicarea hotărârii pronunțate de instanța de fond.

Termenul de apel, fiind termen pe zile, se calculează pe zile libere, potrivit art. 181 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, neintrând în calcul nici ziua când a început să curgă, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

Apelantei reclamante i s-a comunicat hotărârea atacată la data de 24 mai 2018, așa cum rezultă din dovada de comunicare depusă la fila 150 dosar fond, procedura de comunicare fiind legal îndeplinită.

Cererea de apel a fost depusă la Tribunalul Suceava la data de 7 iunie 2018, așa cum rezultă din mențiunea înscrisă pe cerere.

Deci, data comunicării hotărârii împotriva căreia s-a formulat apel fiind 24 mai 2018, devine incidentă regula de calcul stabilită de art. 181 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, potrivit căreia, *când termenul se socotește pe zile, nu intră în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua când acesta se împlinește*. Prin urmare, cele 10 zile în care putea fi formulat apelul s-au încheiat la data de 4 iunie 2018.

Față de aceste considerente, reținând că a fost depus apelul după expirarea termenului legal, Curtea urmează să admită excepția și în temeiul dispozițiilor legale menționate să anuleze calea de atac promovată de reclamanta Comuna A.- prin primar ca tardiv formulată.

În analiza memoriului de apel declarat de pârâtul C. trebuie să începem prin a preciza faptul că, potrivit dispozițiilor art. 477 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant.

Această dispoziție procedural civilă reglementează practic asupra limitelor efectului devolutiv al apelului, determinate de ceea ce s-a apelat.

Art. 477 alin. 1 din Codul de procedură civilă dă valoare normativă regulii *tantum devolutum quantum appellatum*.

Aceasta înseamnă că instanța de apel este ținută să judece în limitele criticilor formulate prin motivele de apel, reluând judecata fondului, dar nu asupra tuturor problemelor

de fapt și de drept invocate în fața primei instanțe, ci doar cu privire la criticile formulate de apelant.

De asemenea trebuie să mai indicăm și faptul că anumite critici, în legătură cu valoarea de hotărâre de consiliu local a procesului verbal din data de 29 mai 2015, lipsa caracterului normativ al unei asemenea hotărâri, hotărârea din 4 octombrie 2016, neaplicarea principiului neretroactivității, o pretinsă obligație a prestatorului de servicii de a restitui diferența de preț stabilită în mod nelegal, au fost invocate pentru prima dată de apelantul pârât în fața instanței de apel cu ocazia concluziilor pe care le-a formulat asupra apelului pe care l-a declarat în cauză, astfel încât instanța de control judiciar nu se consideră legal sesizată cu analiza acestor motive, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 470 alin. 1 lit.c și alin.5 din Codul de procedură civilă, motivele de apel trebuie formulate în termenul de declarare a acestei căi ordinare de atac.

Se rețin astfel următoarele asupra apelului declarat în cauză:

Potrivit prevederilor art. 43 alin.5 din Legea nr. 51/2006, legea serviciilor comunitare de utilități publice, prețurile și tarifele pentru plata serviciilor de utilități publice se propun de operatori și se stabilesc, se ajustează sau se modifică prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale ori, după caz, ale asociațiilor de dezvoltare intercomunitară având ca scop serviciile de utilități publice, în condițiile legilor speciale, cu respectarea metodologiilor elaborate de autoritatea de reglementare competentă.

Prevederile art. 23 alin.1 din Legea nr. 215/2001, legea administrației publice locale, dispun în sensul că sunt consiliile locale, comunale, orașenești și municipale, autorități deliberative, prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii.

Faptul că partea apelantă nu ar fi avut cunoștință că nu a fost emisă o hotărâre a consiliului local în care să fie stabilit prețul pentru colectarea, transportul și depozitarea deșeurilor menajere, în acord cu cele stabilite prin procesul verbal din data de 29.05.2015, respectiv la un preț de 47 lei/mc + TVA, aspect invocat prin memoriul de apel, nu poate fi reținut de instanța de control judiciar.

În primul rând vorbim de invocarea unei preținse reprezentări pe care partea apelantă ar fi avut-o la nivelul convingerii sale interioare, în legătură cu care nu a fost făcută nicio dovadă și nici nu ar fi fost posibilă vreo dovadă, în condițiile în care ceea ce invocă pârâtul este practic faptul că el a presupus că a fost aprobată respectiva hotărâre.

Or una dintre funcțiile procesuale ce compun activitatea instanței de judecată este cercetarea cauzei, cercetare care duce la stabilirea, în baza probelor administrate, a situației de fapt. Astfel, situația de fapt, asupra căreia instanța trebuie să aplice normele de drept substanțial, este cea care rezultă din probele care se administrează și nu din preținse false reprezentări care s-ar fi manifestat la nivelul convingerii interioare a uneia sau alteia dintre părți.

În al doilea rând, trebuie să reținem faptul că procesul verbal invocat a fost încheiat la data de 29 mai 2015, în cadrul ședinței ordinare de consiliu, fiind înregistrat sub nr. 5146/29.05.2015 și este depus la filele 121-124 dosar fond.

Or, la fila 29 dosar fond este depus procesul verbal de negociere a tarifului pentru colectare și transport deșeuri menajere, din data de 30.04.2015 și înregistrat sub nr. 3879/30.04.2015, încheiat între societatea prestatoare de servicii, reprezentată prin director și reclamanta din prezentul litigiu, reprezentată de pârâtul apelant, din care rezultă faptul că, în urma negocierilor dintre părți s-a stabilit ca prețul pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere să fie de 47 lei/mc + TVA.

Cu aceeași dată a fost încheiat actul adițional nr. 1/30.04.2015, între aceleași părți contractante și înregistrat sub nr. ../30.04.2015, prin care se stabilește că, începând cu data de

1.06.2015, prețul pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere va fi de 47 lei/mc + TVA, existând într-adevăr mențiunea ”conform hotărârii de consiliu local”.

Însă o hotărâre de consiliu local în acest sens nu exista la data respectivă, iar ședința extraordinară în care a fost negociat un asemenea preț, fără a fi emisă însă o hotărâre care să stabilească prețul respectiv, a avut loc o lună mai târziu, pe 29.05.2015, așa cum mai sus am arătat.

Actul adițional, având în vedere data la care a fost încheiat și nr. sub care a fost înregistrat, rezultă că a fost practic rezultatul negocierii consemnate în cuprinsul procesului verbal din data de 30.04.2015, înregistrat sub nr. ../30.04.2015, încheiat între societatea prestatoare de servicii, reprezentată prin director și reclamanta din prezentul litigiu, reprezentată de pârâțul apelant.

Reține astfel instanța de control judiciar că în cauză nu au fost respectate prevederile art. 43 alin.5 din Legea nr. 51/2006, potrivit cu care prețurile și tarifele pentru plata serviciilor de utilități publice se modifică prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale.

Pârâțul apelant, la data la care a negociat și stabilit prețul de 47 lei/mc, avea calitatea de autoritate executivă a Comunei, nu deliberativă, în acord cu dispozițiile art. 23 alin.1 din Legea nr. 215/2001.

Prețul stabilit prin contractul de prestări servicii nr. 36/30.04.2014, de 29 lei/mc + TVA, putea fi modificat numai în baza unei hotărâri de consiliu local, hotărâre care, în speța de față nu a existat la data la care a fost încheiat actul adițional mai sus indicat.

Potrivit dispozițiilor art. 254 din Codul muncii, salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

Așadar, răspunderea patrimonială este una reparatorie, salariatul care a produs o pagubă angajatorului fiind obligat să acopere acel prejudiciu, reîntregind patrimoniul afectat.

În legătură cu pretinsul quantum nejustificat al despăgubirilor solicitate de reclamantă, reține Curtea următoarele:

Producerea unei pagube în patrimoniul angajatorului de către un salariat al său este de esență răspunderii patrimoniale.

Inexistența prejudiciului sau imposibilitatea dovedirii lui conduce la exonerarea de răspundere a celui în cauză.

Prejudiciul trebuie să fie real și cert.

Evaluarea pagubei, întinderea despăgubirii, trebuie să se stabilească pe baza unor date economice concrete iar dovada certitudinii prejudiciului cade în sarcina angajatorului, fiind necesar ca din probele administrate să rezulte în mod neîndoielnic quantumul pagubei.

La dosarul de fond au fost depuse ordinele de plată și facturile, aferente intervalului temporal iunie 2015 - august 2016, cu care partea reclamantă a înțeles să facă dovada quantumului prejudiciului imputat părții pârâte.

Pentru intervalul iunie 2015 - decembrie 2015 au fost depuse următoarele facturi emise de societatea prestatoare de servicii și ordinele de plată cu care se face dovada achitării respectivelor facturi:

- factura nr. 29869/30.06.2015 – pentru suma de 10.303,90 lei, pentru 176,8 mc, achitată cu ordinele de plată nr. 564/28.08.2015 și nr. 538/17.08.2015;
- factura nr. 4956/31.07.2015 – pentru suma de 13.346,12 lei, pentru 229 mc, achitată cu ordinele de plată nr. 706/16.10.2015 și nr. 741/30.10.2015;
- factura nr. 30483/31.08.2015 – pentru suma de 11.830,84 lei, pentru 203 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 801/26.11.2015;

- factura nr. 30787/30.09.2015 – pentru suma de 6.964,46 lei, pentru 119,5 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 858/15.12.2015;
- factura nr. 30828/30.10.2015 – pentru suma de 6.673,06 lei, pentru 114,5 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 871/21.12.2015;
- factura nr. 31138/30.11.2015 – pentru suma de 7.162,61 lei, pentru 122,9 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 892/28.12.2015;
- factura nr. 31684/31.12.2015 – pentru suma de 6.935,32 lei, pentru 119 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 44/19.01.2016.

Prin urmare, cantitatea totală de deșeuri menajere pentru care au fost achitate serviciile societății prestatoare în intervalul iunie 2015 - decembrie 2015, este de 1084,7 mc, iar suma plătită, la un preț de 47 lei pe mc și 24% TVA, a fost de 63.216,31 lei.

Pentru aceeași cantitate de deșeuri menajere, însă la prețul de 29 lei pe mc și 24% TVA, prețul care trebuia avut în vedere, potrivit contractului de prestări servicii nr. 36/30.04.2014 și care nu a fost în mod legal modificat, așa cum mai sus s-a stabilit, trebuia achitată suma de 39.005,812 lei: $1084,7 \times 29 = 31.456,3$; $31.456,3 \times 24\% = 7549,512$; $31.456,3 + 7549,512 = 39.005,81$.

Diferența dintre suma achitată și cea care trebuia de fapt plătită este de 24.210,5 lei și reprezintă practic prejudiciul care a rezultat din modificarea nelegală a prețului pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere.

Pentru intervalul ianuarie 2016 - august 2016 au fost depuse următoarele facturi emise de societatea prestatoare de servicii și ordinele de plată cu care se face dovada achitării respectivelor facturi:

- factura nr. 31792/30.01.2016 – pentru suma de 6.643,92 lei, pentru 117,8 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 117/19.02.2016;
- factura nr. 32076/29.02.2016 – pentru suma de 9.475,20 lei, pentru 168 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 177/14.03.2016;
- factura nr. 32570/31.03.2016 – pentru suma de 6.768 lei, pentru 120 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 258/12.04.2016;
- factura nr. 32713/27.04.2016 – pentru suma de 6.768 lei, pentru 120 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 346/13.05.2016;
- factura nr. 33023/24.05.2016 – pentru suma de 5.527,20 lei, pentru 98 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 432/4.07.2016;
- factura nr. 33610/30.06.2016 – pentru suma de 7.726,8 lei, pentru 137 mc, achitată cu ordinul de plată nr. 509/2.08.2016;
- facturile nr. 33887/30.07.2016 – pentru 120 mc și nr. 33977/31.08.2016 - pentru 172 mc, aferente intervalului iulie-august 2016, au fost achitate cu ordinul de plată nr. 645/27.09.2016, la un preț de 29 lei/mc, așa după cum rezultă din calculul înscris pe acest ordin de plată, respectiv: $292 \text{ mc cantitate de deșeuri menajere} \times 29 \text{ lei/mc} = 8468 \text{ lei} \times 20\% \text{ TVA} = 10.162 \text{ lei}$, exact suma achitată prin ordinul mai sus indicat, astfel încât pentru această perioadă nu se poate reține că a fost produs vreun prejudiciu.

Prin urmare, cantitatea totală de deșeuri menajere pentru care au fost achitate serviciile societății prestatoare în intervalul ianuarie 2016 - iunie 2016, este de 760,8 mc, iar suma plătită, la un preț de 47 lei pe mc și 20% TVA, a fost de 42.909,12 lei.

Pentru aceeași cantitate de deșeuri menajere, însă la prețul de 29 lei pe mc și 20% TVA, prețul care trebuia avut în vedere, potrivit contractului de prestări servicii nr. 36/30.04.2014 și care nu a fost în mod legal modificat, așa cum mai sus s-a stabilit, trebuia achitată suma de 26.475,84 lei: $760,8 \times 29 = 22.063,2$; $22.063,2 \times 20\% = 4.412,64$; $22.063,2 + 4.412,64 = 26.475,84$.

Diferența dintre suma achitată și cea care trebuia de fapt plătită este de 16.433,28 lei și reprezintă practic prejudiciul care a rezultat din modificarea nelegală a prețului pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere.

Prin urmare, cuantumul total al prejudiciului care a rezultat din modificarea nelegală a prețului pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere, pentru intervalul temporal iunie 2015 – iunie 2016, este de 40.643,78 lei (24.210,5 + 16.433,28).

Prevederile art. 249 din Codul de procedură civilă dispun în mod clar și neechivoc în sensul că cel care face o propunere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

De asemenea, art. 272 din Codul muncii instituie sarcina probei în conflictele de muncă în favoarea angajatorilor, iar în speța de față reclamanta a făcut dovada cuantumului de 40.643,78 lei din pretențiile pe care le solicită, cu respectarea prevederii din legislația muncii enunțată.

În ceea ce privește motivul de apel prin care se invocă faptul că nu ar exista un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, în condițiile în care prejudiciul a fost produs ulterior, cu ocazia efectuării plăților, reține instanța de control judiciar următoarele:

Prin raport de cauzalitate se înțelege legătura necesară dintre două fenomene, dintre care unul – cauza îl precede și determină pe celălalt – efectul.

Acțiunea cauzei este de obicei posibilă numai în anumite condiții, care nu se confundă însă cu fenomenul numit cauză, ci numai îl însoțesc.

În speța de față, cauza care a creat posibilitatea concretă și certă pentru producerea prejudiciului este tocmai fapta ilicită a pârâtului apelant, respectiv negocierea și modificarea, în afara cadrului legal, a prețului pentru colectare, transport și depozitare deșeuri menajere, care singură poate fundamenta răspunderea materială în sarcina autorului ei.

În ceea ce privește motivul de apel, prin care se critică hotărârea instanței de fond sub aspectul dispoziției cu privire la obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, reține Curtea, contrar celor susținute prin memoriul de apel, că prima instanță a făcut în cauză aplicarea prevederilor art. 453 alin. 2 din Codul de procedură civilă, raportat la soluția de admitere în parte a acțiunii principale.

Astfel, pârâtul apelant a fost obligat la plata către reclamantă a sumei de 1500 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, în condițiile în fața primei instanțe partea reclamantă a făcut dovada unor cheltuieli de judecată în cuantum de 2500 de lei, reprezentând onorariu avocat, dovedit cu chitanțele depuse la dosar.

Față de toate considerentele mai sus expuse, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin.2 din Codul de procedură civilă, instanța urmează să admită apelul declarat de pârâtul C. și să schimbe în parte sentința civilă atacată, în sensul că va obliga pârâtul să plătească reclamantei suma de 40.643,78 lei, în loc de suma de 41.191 de lei, reprezentând plăți nelegale din bugetul local. Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței civile atacate, care nu sunt contrare prezentei decizii.

3. Încetare de drept a contractului individual de muncă. Persoană reîncadrată în executarea sentinței primei instanțe. Îndreptățirea la concediul de odihnă pentru munca efectiv prestată până la soluționarea definitivă a litigiului, soluția fiind de respingere a contestației reclamantei.

Rezumat:

Conform dispozițiilor art. 145 alin. 2 din Codul Muncii, „durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea

legii și a contractelor colective aplicabile, și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.”

Aceste dispoziții legale sunt conforme Directivei nr. 2003/88/CE a Parlamentului European și Consiliului din 04 noiembrie 2003, privind unele aspecte ale organizării timpului de muncă, care instituie obligația statelor membre de a lua măsurile necesare pentru ca fiecare lucrător să beneficieze de un concediu anual plătit de cel puțin 4 săptămâni (art. 7 alin. 1).

CJUE a statuat, în hotărârea din 08 noiembrie 2018, dată în cauzele C-619/16 și C-684/16, că „...dreptul Uniunii se opune ca un lucrător să își piardă în mod automat zilele de concediu anual plătit la care avea dreptul în temeiul dreptului Uniunii precum și, în mod corelativ, dreptul la o indemnizație financiară în temeiul acestui concediu neefectuat, doar pentru faptul că nu a solicitat concediul înaintea încetării raportului de muncă (sau în perioada de referință). Aceste drepturi nu se pot stinge decât dacă lucrătorului i s-a oferit efectiv posibilitatea de către angajator, în special printr-o informare corespunzătoare din partea acestuia din urmă, de a efectua zilele de concediu în cauză în timp util, aspect care trebuie dovedit de angajator. Astfel, lucrătorul trebuie să fie considerat ca fiind partea vulnerabilă în cadrul raportului de muncă”.

Așadar, pentru munca efectiv prestată în cursul anului 2017, reclamanta este îndreptățită la concediu de odihnă.

Conform dispozițiilor art. 146 alin. (4) din Codul Muncii, „compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă”, cum este cazul în speță.

(Dosar nr. 2787/86/2018, decizia nr. 644 din 12.06.2019)

Hotărârea:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 02.08.2018, înregistrată cu numărul de dosar 2787/86/2017, reclamanta A. a chemat în judecată pe pârâta Creșa de copii B., solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate începând cu data de 11.11.2017 nulitatea contractului său individual de muncă nr. 122/3.02.2014 încheiat pe durată nedeterminată cu pârâta; obligarea pârâtei la plata drepturilor bănești ce i se cuvin pentru concediul neefectuat în anul 2017 (20 de zile) - respectiv suma de 2.470 lei; obligarea pârâtei la plata indemnizației concediului medical pentru perioada 01.11.2017 - 10.11.2017, în cuantum de 1.120 lei; cu cheltuieli de judecată.

În fapt, arată reclamanta că la data de 22.01.2014 s-a pensionat pentru limită de vârstă, conform Deciziei nr. 317503/22.01.2014.

La data de 3.02.2014 pârâta a încheiat contractul individual de muncă nr. 122/03.02.2014, pe durată nedeterminată, în condițiile art. 22 alin. (7) din OUG nr. 144/2008.

La data de 13.01.2017 pârâta a emis Decizia nr. 4/13.01.2017, de încetare a contractului individual de muncă, în temeiul art. 56 lit. c) Codul muncii.

Decizia a fost anulată pentru acest temei de drept, prin sentința civilă nr. 397/03.04.2017 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr.

Prin Decizia nr. 19/10.04.2017 a fost reintegrată în muncă până la data de 01.11.2017 și a primit drepturile salariale reprezentând salariul pentru perioada 03.02.2014-01.11.2017.

La data de 01.11.2017 a intrat în concediu medical, conform certificatului medical seria CCMAK nr. din 01.11.2017, deus la pârâtă.

La aceeași dată, pârâta a emis Decizia nr. 42/01.11.2017 de încetare a contractului individual de muncă, cu încălcarea art. 60 din Codul muncii, în condițiile în care începând cu data de 01.11.2017 se afla în concediu medical.

La data de 05.07.2018 a solicitat pârâtei să-și dea acordul, în temeiul art. 57 alin. (6) Codul muncii, pentru constatarea nulității contractului de muncă nr. 122/03.02.2014, încheiat pe o durată nedeterminată.

Pârâta a refuzat, ceea ce a determinat-o să formuleze prezenta acțiune.

În drept, au fost invocate art. 57 alin. (7) Codul muncii pentru nulitatea contractului de muncă, art.146 alin. (4) Codul muncii pentru compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat în 2017 și concediul pentru incapacitate temporară de muncă, coroborat cu art. 39 alin. (1) lit. c) și lit. n) raportat la art. 50 lit. b) Codul muncii.

În dovedirea acțiunii au fost depuse la dosar înscrisuri.

Pârâta Creșa B., prin întâmpinarea depusă la data de 30.08.2018, a solicitat respingerea acțiunii.

În fapt, se arată că acțiunea este făcută de asemenea manieră, pentru inducere în eroare și obținere pe această cale a capetelor 2 și 3 din cerere (deja tranșate în alte dosare), prin considerarea drepturilor bănești și concediului ca legate de nulitate și nu de încetare contract.

Contractul de muncă a încetat de drept ca urmare a unei interdicții legale (OG 144/2008, art. 22), așa cum s-a stabilit în dosarul ... Tribunalul inițial a admis, iar Curtea, prin Decizia civilă 669/2017, a respins acțiunea. Decizia 669/2017 a rămas în ființă și după încercarea de revizuire, obiect al dosarului.... al Curții de Apel Suceava - Decizia 1078/14.12.2017, și în Dosar nr. ...- Sentința civilă nr. 166/29.01.2018 a Tribunalului Suceava, Decizia civilă nr. 533/21.06.2018 a Curții de Apel Suceava, cu cerere de strămutare respinsă prin încheierea ./18.05.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dosar nr.

Se menționează că și pentru acest dosar s-a făcut cerere de strămutare, cu termen la 2 octombrie 2018 - Dosar nr. ... al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Art. 56 și art. 57 Codul Muncii privesc cazurile de încetare de drept a contractului de muncă, unele care nu pot fi acoperite sub nici o formă și altele care pot fi acoperite prin emiterea unui act corect.

În cazul de față, încetarea contractului a avut loc în baza interdicției legale din legea specială (OG nr. 144/2008) și după două hotărâri definitive nu se mai poate introduce o cerere în care să se solicite nulitatea aceluiași contract (din 2014).

Odată că e autoritate de lucru judecat pe capetele de cerere 2 și 3, iar prin schimbarea pe „nulitate” nu și pentru punctul 1 al acțiunii, apoi față de termenul de introducere a unei astfel de acțiuni prevăzute de art. 268 Codul muncii cu art. 211 Legea 62/2011 (lit. b), contestatoarea nu mai este în termenul prevăzut de lege pentru acțiune.

Încadrarea pe art. 57 alin. (7) apare ca special făcută pentru obținerea pe altă cale a punctelor 2 și 3 din acțiune și nu concordă cu solicitarea nulității pe acordul părților.

Cu privire la decizia de reîncadrare nr. 19/10.04.2017, a se observa motivarea dată de Curtea de Apel Suceava prin Decizia nr. 533/21.06.2018.

În dovedirea susținerilor din întâmpinare s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Prin încheierea din 20.12.2018, instanța a respins ca neîntemeiate excepțiile autorității de lucru judecat, tardivității și lipsei de interes, excepții invocate prin întâmpinare, pentru motivele prezentate în respectiva încheiere.

Pentru justa soluționare a cauzei instanța a încuviințat pentru ambele părți proba cu înscrisurile depuse la dosar.

Prin sentința nr. 60 din 28 ianuarie 2019, Tribunalul Suceava a admis, în parte, acțiunea și a obligat pârâta la plata către reclamantă a contravalorii concediului de odihnă neefectuat în cursul anului 2017, calculat proporțional prin raportare la zilele lucrate în perioada 01.01.2017-16.01.2017 și 10.04.2017-01.11.2017, precum și la plata sumei de 300

de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de avocat, calculat proporțional cu pretențiile admise.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a reținut următoarele:

În fapt, reclamanta s-a pensionat la data de 22.01.2014 pentru limită de vârstă, conform Deciziei nr. 317503/22.01.2014.

La data de 03.02.2014 pârâta a încheiat contractul individual de muncă nr. 122/03.02.2014, pe durată nedeterminată, în condițiile art. 22 alin. (7) din OUG nr. 144/2008, iar la data de 13.01.2017 pârâta a emis Decizia nr. 4/13.01.2017, de încetare a contractului individual de muncă, în temeiul art. 56 lit. c) Codul muncii. Această din urmă decizie a fost anulată prin sentința civilă nr. 397/03.04.2017, pronunțată de Tribunalul Suceava în dosar nr. ... Drept urmare, prin Decizia nr. 19/10.04.2017 reclamanta a fost reintegrată în muncă până la data de 01.11.2017 și a primit drepturile salariale reprezentând salariul pentru perioada 03.02.2014-01.11.2017.

Solicitarea reclamantei de a se constata nulitatea contractului individual de muncă nr.122/03.02.2014 nu poate fi reprimată raportat la motivarea Curții de Apel, prin care se explică situația reclamantei față de dispozițiile OUG 144/2008. Derogarea dată de această ordonanță se referă strict la sistemul sanitar, unde vârsta maximă pentru asistenții medicali este 65 ani, vârstă pe care contestatoarea o are deja împlinită (anul nașterii 1951). De asemenea, tribunalul a constatat că în prezenta cauză nu se invocă niciun motiv de nulitate a contractului individual de muncă, care să fi existat la data încheierii acestuia.

La data încheierii contractului individual de muncă nr.122/03.02.2014, după data pensionării pentru limită de vârstă, reclamanta avea vârsta de 63 de ani, vârsta standard de pensionare, caz în care nu-i puteau fi aplicate dispozițiile OUG nr.144/2008, care se referă strict la asistenții medicali ce aparțin de Ministerul Sănătății (și nu asistentului care este inclus în sistemul de salarizare asimilat la Familia ocupațională sănătate, asistență socială).

Prin decizia nr. 42 din 01.11.2017 s-a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă al contestatoarei A. față de decizia civilă nr. 669/2017 a Curții de Apel Suceava, prevederile art. 22 alin 4 din OUG 144/2008 și art. 11 din Legea 53/2003.

Prin decizia civilă nr. 669/2017, pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr. ..., s-a respins cererea contestatoarei de reintegrare în funcția de asistent medical principal și plata drepturilor salariale începând cu data de 16.01.2017, având în vedere art. 22 al. 4 din OG nr. 144/2008, care prevede interdicția legală ca după împlinirea vârstei de 65 de ani, aceasta să mai poată profesa în sistemul public.

S-a reținut de către Curtea de Apel în considerentele deciziei că excepția de la această interdicție, prevăzută în art. 22 alin. 7 din O.U.G. nr. 144/2008, nu a fost invocată de părți.

În concluzie, s-a arătat că având în vedere că la data de 16.01.2017 reclamanta-intimată depășise vârsta limită de 65 de ani până la care putea profesa în sistemul public, aceasta nu mai poate continua activitatea în cadrul apelantei-instituție publică, întrucât se încalcă dispozițiile art. 11 din Codul muncii, conform cărora „clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă”.

Aspectele invocate prin contestație au fost analizate de Curtea de Apel Suceava, a fost avut în vedere contractul individual de muncă nr. 122 din 3.02.2004 încheiat pe durată nedeterminată și s-a reținut cu putere de lucru judecat că, întrucât la data de 16.01.2017 reclamanta-intimată depășise vârsta limită de 65 de ani până la care putea profesa în sistemul public, aceasta nu mai poate continua activitatea în cadrul apelantei-instituție publică întrucât se încalcă dispozițiile art. 11 din Codul muncii, conform cărora „clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă”.

Față de cele reținute cu putere de lucru judecat de Curtea de Apel Suceava în decizia civilă nr. 669/2017 în legătură cu data încetării de drept a contractului individual de muncă, tribunalul a înlăturat și susținerile contestatoarei în legătură cu nulitatea deciziei pentru că produce efecte retroactive.

Astfel, tribunalul a constatat că, față de încetarea de drept a contractului individual de muncă, este irelevantă în cauză situația că în perioada 01.11.2017-11.11.2017 contestatoarea s-a aflat în concediu medical.

În urma analizării perioadelor lucrate efectiv în cursul anului 2017, în funcție de soluțiile pronunțate de instanța de judecată și amintite mai sus, s-a constatat că reclamanta este îndreptățită la plata indemnizației concediului de odihnă aferentă perioadelor 01.01.2017-16.01.2017 și 10.04.2017-01.11.2017, motiv pentru care prima instanță a admis acest capăt de cerere, respingând în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel pârâta Creșa de Copii B., criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

În motivarea apelului s-a arătat că deși Curtea de Apel Suceava prin decizia nr. 669/2017 a respins cererea de reintegrare formulată de A. începând cu data de 16.01.2017, precum și plata retroactivă a drepturilor salariale, tot cu aceeași dată, prima instanță nu a luat în considerare aceste argumente, încălcând practic o hotărâre judecătorească a unei instanțe de control.

În ciuda faptului că la dosarul cauzei au fost depuse copii de pe sentințele date în dosarul civil nr. ..., prima instanță nu a luat în considerare aceste argumente temeinice invocate de către apelanta pârâtă, contrazicând cele statuate de Curtea de Apel, prin acordarea de către reclamantă a contravalorii concediului de odihnă neefectuat în cursul anului 2017, calculat proporțional prin raportare la zilele lucrate în perioada 01.01.2017-16.01.2017 și 10.04.2017-01.11.2017, precum și la plata sumei de 300 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, proporțional cu pretențiile admise.

A apreciat apelanta pârâtă că admiterea acestor pretenții echivalează cu faptul că tribunalul a apreciat ca fiind valid contractul individual de muncă al intimitei pârâte A. până la data de 01.11.2017, ipoteză care însă, în opinia sa, contrazice în totalitate dispozitivul deciziei Curții de Apel Suceava nr. 669/2017.

A mai arătat apelanta pârâtă că sunt eronate concluziile la care a ajuns prima instanță și prin raportare la dispozitivul sentinței civile nr. 669/2017 a Curții de Apel Suceava.

Termenul de valabilitate al contractului de muncă al reclamantei A. nu poate depăși data la care a fost dată sentința civilă nr. 669/2017 a Curții de Apel Suceava, respectiv 28.09.2017, dacă per a contrario s-ar considera ca temeinic și legal ceea ce susține în dispozitiv prima instanță.

A considerat apelanta pârâtă că se pune întrebarea de ce prima instanță nu a acordat și concediul medical solicitat de reclamantă, dacă a considerat valabil contractul individual de muncă până la data de 01.11.2017.

A apreciat că aceste concluzii sunt contradictorii, fără a avea o motivare logică și legală.

O altă critică adusă sentinței apelate vizează lipsa motivării acesteia în drept, evidențiind apelanta pârâtă că nu a fost arătat temeiul legal în baza căruia pârâta a fost obligată la plata către reclamantă a contravalorii concediului de odihnă neefectuat în cursul anului 2017, calculat proporțional prin raportare la zilele lucrate în perioada 01.01.2017-16.01.2017 și 10.04.2017-01.11.2017.

În dovedire, apelanta pârâtă a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, precum și orice alte probe a căror necesitate reiese din dezbateri ca fiind necesară soluționării cauzei.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 466, art. 467, art. 468, art. 470 și urm. din Codul de procedură civilă.

Intimata reclamantă A. a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acestuia, apreciind ca fiind nefondate criticile aduse de apelanta pârâtă.

Apelanta pârâtă Creșa de Copii B. a depus la dosar răspuns la întâmpinare prin care a reiterat motivele din cererea de apel.

Verificând, în limitele motivelor de apel, conform art. 477 și art. 479 alin. 1 C.pr.civ., stabilirea situației de fapt și aplicarea de către prima instanță a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea reține următoarele:

Apelanta critică hotărârea primei instanțe, prin care a fost obligată la plata către reclamantă a contravalorii concediului de odihnă neefectuat în cursul anului 2017, calculat proporțional zilelor efectiv lucrate, arătând că aceasta contravine deciziei nr. 669 din 28.09.2017 a Curții de Apel Suceava, pronunțată în dosarul nr. ..., că nu este motivată în drept și, respectiv, că este contradictorie față de soluția de respingere a pretenției reclamantei privind plata indemnizației concediului medical din perioada 01.11.2017-10.11.2017.

Prin decizia nr. 669/28.09.2017 a Curții de Apel Suceava – Secția I Civilă, pronunțată în dosarul nr. ..., a fost admis apelul declarat de pârâta Creșa B. împotriva sentinței civile nr. 397/03.04.2014 a Tribunalului Suceava și schimbată în parte această sentință, în sensul respingerii ca nefondate a cererilor reclamantei de reintegrare în funcția de asistent medical principal și de plată a drepturilor salariale începând cu data de 16.01.2017. Totodată, a fost păstrată dispoziția din sentința atacată privind anularea deciziei de concediere nr. 4/13.01.2017 emisă de pârâtă.

În executarea sentinței civile nr. 397/03.04.2014 a Tribunalului Suceava, pârâta a emis decizia nr. 19/10.04.2017, de reintegrare a reclamantei în funcția de asistent medical principal, cu acordarea retroactivă a tuturor drepturilor salariale de la data de 16.01.2017 și până la reintegrarea efectivă în unitate.

Ulterior pronunțării deciziei nr. 669/28.09.2017 a Curții de Apel Suceava, pârâta a emis decizia nr. 42/01.11.2017 prin care a dispus încetarea de drept a contractului individual de muncă al reclamantei cu începere de la data de 16.01.2017. Această decizie a fost contestată de către reclamantă, iar prin decizia nr. 533/21.06.2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava în dosarul nr. ..., definitivă, contestația a fost respinsă.

A reținut instanța de apel în considerentele acestei decizii că „...pârâta intimată era obligată să pună în executare sentința civilă nr. 397/03.04.2017 a Tribunalului Suceava, prin care s-a dispus repunerea părților în situația anterioară, în sensul reintegrării contestatoarei pe postul anterior ocupat, având în vedere caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârilor pronunțate în fond în materia litigiilor de muncă (art. 274 din Codul muncii). Însă, odată ce Curtea de Apel Suceava prin decizia civilă nr. 669 din 28.09.2017 a schimbat, în parte, sentința civilă nr. 397/03.04.2017 a Tribunalului Suceava, în sensul că a respins ca nefondate cererile reclamantei de obligare a pârâtei la reintegrarea în funcția de asistent medical principal și la plata drepturilor salariale începând cu data de 16.01.2017, nu mai puteau fi menținute efectele sentinței puse în executare de pârâtă prin decizia nr.19/10.04.2017 cu privire la aceste dispoziții.”

Așadar, în perioadele 01.01-16.01.2017 și 10.04-01.11.2017 reclamanta a desfășurat activitate în cadrul pârâtei apelante, în funcția de asistent medical principal, în baza contractului individual de muncă nr. 122/03.02.2014 și, respectiv, a deciziei nr. 19/10.04.2017 emisă de pârâtă, decizie care și-a încetat efectele la data de 01.11.2017, data emiterii deciziei nr. 42. De altfel, pârâta nu contestă acest aspect și nici faptul că pentru activitatea desfășurată în anul 2017 reclamanta a primit drepturile salariale cuvenite.

În conformitate cu dispozițiile art. 144 din Codul Muncii, „dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților. Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.”

Conform dispozițiilor art. 145 alin. 2 din Codul Muncii, „durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective aplicabile, și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.”

Aceste dispoziții legale sunt conforme Directivei nr. 2003/88/CE a Parlamentului European și Consiliului din 04 noiembrie 2003, privind unele aspecte ale organizării timpului de muncă, care instituie obligația statelor membre de a lua măsurile necesare pentru ca fiecare lucrător să beneficieze de un concediu anual plătit de cel puțin 4 săptămâni (art. 7 alin. 1).

CJUE a statuat, în hotărârea din 08 noiembrie 2018, dată în cauzele C-619/16 și C-684/16, că „...dreptul Uniunii se opune ca un lucrător să își piardă în mod automat zilele de concediu anual plătit la care avea dreptul în temeiul dreptului Uniunii precum și, în mod corelativ, dreptul la o indemnizație financiară în temeiul acestui concediu neefectuat, doar pentru faptul că nu a solicitat concediul înaintea încetării raportului de muncă (sau în perioada de referință). Aceste drepturi nu se pot stinge decât dacă lucrătorului i s-a oferit efectiv posibilitatea de către angajator, în special printr-o informare corespunzătoare din partea acestuia din urmă, de a efectua zilele de concediu în cauză în timp util, aspect care trebuie dovedit de angajator. Astfel, lucrătorul trebuie să fie considerat ca fiind partea vulnerabilă în cadrul raportului de muncă”.

Așadar, pentru munca efectiv prestată în cursul anului 2017, reclamanta este îndreptățită la concediu de odihnă.

Conform dispozițiilor art. 146 alin. (4) din Codul Muncii, „compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă”, cum este cazul în speță.

Contrar opiniei apelantei, hotărârea primei instanțe nu contravine hotărârilor judecătorești menționate, în prezenta cauză fiind în discuție, astfel cum s-a arătat, recunoașterea unui drept al reclamantei corelativ muncii efectiv desfășurate la pârâtă în cursul anului 2017.

Tot astfel, este nefondată critica apelantei potrivit căreia hotărârea atacată este contradictorie și fără o motivare logică, în raport de soluția de respingere a cererii reclamantei privind plata indemnizației de concediu medical pentru perioada 01.11.2017-10.11.2017.

Dreptul la concediul de odihnă și dreptul la concediul medical au reglementări distincte, iar pentru a beneficia de concediu medical plătit persoana în cauză trebuie să aibă calitatea de „asigurat”, astfel cum este definită prin dispozițiile art. 1 din OUG nr. 158/2005, respectiv să realizeze venituri din desfășurarea unei activități în baza unui contract individual de muncă. Or, astfel cum corect a reținut prima instanță, perioada concediului medical menționată de reclamantă, 01.11-11.11.2017, este ulterioară încetării de drept a contractului individual de muncă al acesteia, astfel că fostul angajator nu are vreo obligație legală sub acest aspect.

Cât privește critica apelantei privind nemotivarea în drept a sentinței atacate, Curtea reține că, într-adevăr, în considerentele hotărârii examinate nu se regăsesc temeiurile de drept pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția pronunțată. Acest aspect nu este însă de natură a determina admiterea apelului și schimbarea sentinței atacate astfel cum susține apelanta, fiind complinit de instanța de apel, cum mai sus s-a arătat.

Constatând că nu sunt date motivele invocate de pârâtă instanța, văzând și dispozițiile art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, urmează a respinge apelul ca nefondat.

4. Plata indemnizației de concediu medical conform art. 36 alin. 1 din OUG nr. 158/2005

Rezumat:

Din dispozițiile art. 36 alin. 1 din OUG nr. 158/2005 rezultă că plata indemnizației de concediu medical este condiționată de prezentarea certificatului de concediu medical eliberat în conformitate cu dispozițiile legale, acesta constituind documentul justificativ pentru plată.

În lipsa certificatului de concediu medical nu se poate plăti indemnizația de concediu medical, indiferent care ar fi motivele pentru care certificatul de concediu medical nu a fost întocmit cu respectarea dispozițiilor legale. Eventuala culpă a angajatorului în legătură cu greșita completare a certificatului de concediu medical poate fi analizată în contextul angajării răspunderii acestuia în conformitate cu dispozițiile art. 253 din Codul muncii, dar nu poate determina obligarea angajatorului la plata indemnizației de concediu în condițiile art. 36 din OUG nr. 158/2005.

(Decizia nr. 928 din 17 octombrie 2019, dosar nr. 59/40/2019)

Hotărârea :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani sub nr. ../40/2019* - ca urmare a declinării competenței de soluționare a cauzei prin încheierea din 21.01.2019 pronunțată de Tribunalul Botoșani - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. ../40/2019 - reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâtele U.A.T. Municipiul B. și Direcția de Asistență Socială B., solicitând:

1. să se constate că dreptul său la plata zilelor de concediu medical a fost încălcat de către DAS B.;
2. să se constate refuzul soluționării cererii depusă la UAT B. în data de 14.12.2018;
3. să se constate că adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B. nu a fost comunicată;
4. să se anuleze Adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B.;
5. să se constate că Dispoziția nr. 781/29.11.2018 a Directorului executiv DAS B. nu a fost comunicată până în data de 14.12.2018;
6. să se anuleze Dispoziția nr. 781/29.11.2018 Directorului executiv DAS B. din cauza faptului că Adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B. nu a fost comunicată;
7. să se dispună anularea tuturor actelor ulterioare rezultate din Dispoziția nr. 781/29.11.2018 Directorului executiv DAS B.;
8. să fie obligat pârâțul DAS B. la plata drepturilor rezultate din concediile medicale.

În motivare, reclamantul a arătat că, la data de 19.11.2018, a depus la DAS B. certificatul de concediu medical seria CCMAL nr. 1330508, solicitând eliberarea unei adeverințe cu numărul de zile de concediu medical de care a beneficiat în ultimul an.

Având în vedere starea de sănătate, medicul său a afirmat că mai are nevoie de zile de concediu medical pentru tratarea bolilor și recuperarea sănătății. Astfel DAS B. îi eliberează Adeverința nr. 18879/19.11.2018, din care reiese că are 80 de zile de concediu medical, iar în data de 21.11.2018 medicul său îi eliberează certificatul de concediu medical seria CCMAL nr. 133058, pe care l-a depus la DAS B. în data de 22.11.2018.

Aceste concedii medicale i-au fost returnate în data de 18.12.2018 și nu la data depunerii lor, spunându-i-se că a depășit numărul de zile legal și că trebuie să meargă la Comisia specială medicală pentru avizare. Acest lucru nu se poate face retroactiv, adică în decembrie pentru luna noiembrie.

Mai mult, ținând cont de recomandările medicului și nevrând să depășească numărul de zile de concediu medical, a solicitat în data de 23.11.2018 (înainte de expirarea concediului medical) să i se acorde o perioadă de 30 de zile de concediu fără plată, încercând astfel să nu afecteze bugetul instituției până la recuperarea sa din punct de vedere al sănătății, menționând că va fi plecat din localitate.

Cu adresa nr. 19549/28.11.2018 i s-au aprobat doar 10 zile din cele 30 solicitate.

Adresa menționată mai sus nu i-a fost comunicată.

În baza acestei adrese s-a dat Dispoziția nr. 781/29.11.2018 care dispune suspendarea contractului de muncă numai pentru 10 zile.

Nici această dispoziție nu i-a fost comunicată.

Reclamantul a apreciat că necomunicarea adresei menționate și a deciziei menționate sunt motive de nulitate a acestora, putând fi atacate în conformitate cu art. 211 lit. a) din Legea 62/2011 republicată în termen de 45 de zile de la data când „cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă”. Reclamantul a luat la cunoștință de această adresă și de dispoziția menționată în data de 14.12.2018, dată la care a înțeles să se adreseze cu solicitări către autoritatea tutelară, cereri care în măsura refuzului rezolvării în termenul legal să fie interpretate ca plângere administrativă în conformitate cu Legea 554/2004.

În perioada cuprinsă între data de 26.11.2018 - 14.12.2018 a fost plecat în localitatea .. (la socri), în acel loc neavând semnal pe telefon. Motivul plecării a fost simplu, starea de sănătate necesita pentru tratare și recuperare repaus la pat într-un mediu foarte cald. A revenit în B. doar pentru controalele medicale în data de 03.12.2018 și 10.12.2018, date când a fost adus cu mașina și dus imediat înapoi. Nu a trecut pe la domiciliu.

La domiciliu nu putea sta într-un mediu foarte cald decât cu multe cheltuieli suplimentare, iar îngrijirea sa la socri a fost deosebită. Faptul că organismul său e mai sensibil la temperaturi mici și la schimbări climatice bruște nu înseamnă că nu are dreptul la refacerea stării de sănătate cu atât mai mult cu cât a încercat să facă acest lucru fără a afecta bugetul instituției.

În conformitate cu art. 54 din Legea 53/2003, contractul poate fi suspendat prin acordul părților pe perioada concediilor fără plată.

Dacă i s-ar fi comunicat că angajatorul este de acord doar cu perioada de 10 zile ar fi procedat în consecință, atacând adresa menționată și decizia menționată. A fost sigur, având în vedere starea precară de sănătate, că angajatorul va fi de acord cu perioada de concediu fără plată. Cu toate acestea, este în termenul de contestare a acestor acte luând în considerare faptul că a aflat de ele în data de 14.12.2018, și separat de aceasta, de pe 29.11.2018 până pe 14.01.2019, este exact perioada procedurală de contestare (ultima zi fiind 12.01.2019 - nelucrătoare).

În dovedire, proba cu înscrisuri și proba cu martorul ... (teza probatorie cu privire la perioada petrecută în ...).

Temei legal : art. 1, 8, 11, Legea 554/2004, coroborat cu art. 211 lit. a) din Legea 62/2011 republicată, art. 54 din Legea 53/2003, etc.

Pârâtul Municipiul B. a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Municipiului B. și a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă și nefondată.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 72 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a formulat cerere de chemare în garanție a Direcției de Asistentă Socială B. reprezentat prin dl. director executiv .., ca persoană juridică distinctă, responsabilă de stabilirea și plata drepturilor salariale.

În motivare, pârâtul a arătat că UAT B. nu este angajator pentru reclamantul A., neavând niciun fel de raporturi contractuale (de muncă sau de serviciu) cu acesta.

Reclamantul A. este angajatul Direcției de Asistență Socială B., instituție publică cu personalitate juridică, subordonată Consiliului Local al Municipiului B.

Pe cale de consecință, Municipiul B. nu are calitate procesuală în acest dosar, nefiind angajator al reclamantului.

Mai mult decât atât, a solicitat a se avea în vedere și următoarele aspecte:

În luna decembrie 2018, prin adresa nr. 31591 din 14.12.2018, reclamantul A. a solicitat primarului Municipiului B. să dispună plata zilelor de concediu medical acordat conform adeverinței nr. 18879/19.11.2018 emisă de D.A.S. B.

Prin adresa nr. 31519 din 21.12.2018, UAT Municipiul B. i-a formulat reclamantului răspuns, expediat cu confirmare de primire la adresa de domiciliu indicată. Plicul a fost returnat UAT Municipiul B., în data de 10.01.2019, pe motivul lipsei de la domiciliu a petentului. Plicul cu răspunsul a fost retrimis pe aceeași dată, de această dată fiind primit de reclamant.

În acest răspuns i se comunică reclamantului temeiul legal de plată al concediilor medicale, respectiv OUG nr. 158/2005, cu modificările și completările ulterioare și faptul că plata se face de către angajator.

De asemenea, i s-a adus la cunoștință faptul că plata concediului medical se face de către angajatorul său, respectiv Direcția de Asistență Socială, sens în care este nevoie să clarifice cu această instituție toate aspectele ce țin de evidența zilelor de concediu medical efectuate în ultimele 12 luni.

Toate plângerile susnumitului au fost direcționate și către Direcția de Asistență Socială B.

În ceea ce privește admiterea cererii de chemare în garanție a Serviciului Public Local de Asistență Socială B., a arătat că acesta este serviciu public de interes local, cu personalitate juridică, care funcționează sub autoritatea Municipiului B., înființat prin Hotărârea nr. 64/27 februarie 2003 a Consiliului Local al Municipiului B. Potrivit art. 29 din HCL 231/2014 „Conducerea Serviciului Public Local de Asistență Socială este asigurată de directorul executiv. Directorul executiv al Serviciului Public Local de Asistență Socială este numit și eliberat din funcție de către Consiliul Local al municipiului B. în condițiile legii”, iar potrivit art. 30 „Directorul se subordonează Primarului Municipiului B și Consiliului Local și coordonează activitatea următoarelor direcții/servicii /compartimente din componența Serviciului Public Local de Asistență Socială - compartiment resurse umane, salarizare”.

Potrivit considerentelor Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 13/2016, în cadrul litigiilor de muncă având ca obiect plata unor drepturi salariale, precum este și cazul acestui dosar, calitatea procesuală pasivă are doar angajatorul care are prerogativa stabilirii și plății drepturilor salariale, iar nu ordonatorul principal de credite, care nu are o astfel de atribuție.

În prezenta cauză, Direcția de Asistență Socială B. nu este chemată să răspundă pentru Municipiul B., ci Municipiul B. este chemat să răspundă pentru neîndeplinirea atribuțiilor de către Direcția de Asistență Socială B., ceea ce contravine prevederilor art. 222 Cod civil. Altfel spus, Municipiul B. nu poate răspunde pentru neplata drepturilor salariale cuvenite reclamantului, deoarece nu el este angajatorul, ci DAS.

Pe fond, pârâtul a considerat acțiunea reclamantului ca inadmisibilă în raport cu prevederile legale în vigoare, și în consecință a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

Reclamantul este angajat al Direcției de Asistență Socială, și nu al Municipiului B.

Calitate procesuală pasivă are doar angajatorul (DAS) care are prerogativa stabilirii și plății drepturilor salariale, iar nu ordonatorul principal de credite, care nu are o astfel de atribuție.

În concluzie, Municipiul B. nu se află într-un raport juridic de muncă cu reclamantul, atribuțiile stabilirii și plății drepturilor salariale, inclusiv plata zilelor de concediu medical revenind angajatorului.

În dovedire, a depus la dosar înscrisuri.

Pârâta DAS B. a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția necompetenței materiale a instanței de dreptul muncii cu privire la soluționarea capetelor 2, 3, 4 și 7 din cererea reclamantului, apreciind că acestea sunt de competența secției de contencios administrativ a tribunalului fiind întemeiate pe disp. Legii nr. 554/2004.

Totodată, a invocat excepția tardivității cererii de anulare a dispoziției nr. 781/29.11.2018, întrucât adresa nr. 19549/28.11.2018, prin care angajatorul a comunicat salariatului aprobarea concediului fără plată pentru 10 zile, respectiv în perioada 26.11.2018 - 10.12.2018, a fost comunicată pe adresa de e-mail a acestuia, de pe două adrese de e-mail în data de 29.11.2018, ora 8,58. Astfel, termenul de 30 zile prevăzut de art. 268 din Codul muncii, respectiv termenul de 45 zile prevăzut de Legea 62/2011, a început să curgă la data de 30.11.2018 și s-a împlinit la datele de 29.12.2018, respectiv 13. 01. 2019 zi nelucrătoare, deci 14.01.2019-în timp ce acțiunea a fost depusă la data de 16.01.2019.

Iar, dacă se ia în considerare data luării la cunoștință ca fiind 04.12.2018, când s-a afișat prima adresă pe ușa domiciliului salariatului, termenul de 30 zile a expirat la data de 03. 01. 2019. Chiar și în raport cu data de 14.12.2018, la care reclamantul a recunoscut că a luat cunoștință despre dispoziția nr. 781/2018, termenul de 30 zile s-a împlinit la data de 14.01.2019.

În plus, pârâta a apreciat că atât adresa nr. 19549/28.11.2018 cât și dispoziția nr. 781/29.11.2018 ar trebui considerate ca fiind comunicate la data de 03.12.2018, când salariatul a fost avizat la domiciliu de către lucrătorul poștal, astfel încât atât termenul de 30 zile cât și termenul de 45 zile era depășit, cererea fiind tardiv introdusă.

1. Pe fond, în ceea ce privește capetele de cerere nr. 1 - să se constate dreptul reclamantului la plata zilelor de concediu medical și nr. 8. - să se oblige DAS B. la plata drepturilor rezultate din concediile medicale, pârâta a arătat următoarele:

În data de 16.11.2018, în condițiile în care din data de 30 iulie 2018 reclamantul lucrase efectiv 16 zile, soția acestuia s-a prezentat la sediul instituției și a solicitat adeverința de salariat cu numărul de zile de concediu medical.

S-a eliberat adeverința nr. 18.879/19.11.2018 unde au fost trecute zilele de concediu medical de care reclamantul beneficiase până la data de 30.10.2018, fără însă a se lua în calcul cele 15 zile pe care reclamantul le avea deja în luna noiembrie 2018. Acest lucru a fost posibil datorită faptului că încă nu fuseseră introduse în programul de salarii concediile medicale din luna respectivă, această operație efectuându-se după data de 5 a lunii decembrie 2018.

Angajatul de la Compartimentul Resurse Umane a comunicat soției reclamantului, verbal, în data de 19.11.2018, ca, împreună cu numărul de zile de concediu medical efectuate în luna noiembrie 2018, salariatul A. depășește deja, conform certificatul medical seria CCMAL nr. 0879552, cu 2 zile numărul legal de zile de concediu ce poate fi acceptat fără avizul medicului expert pentru expertizarea capacității de muncă. A încercat să îi înmâneze certificatul menționat mai sus în vederea clarificării situației în luna noiembrie 2018 având în vedere că în conformitate cu prevederile Ordinului 15/2018 acesta trebuia prezentat la plată până pe data de 5 a lunii următoare pentru care se solicita concediul medical, însă aceasta a refuzat primirea certificatului.

S-a încercat contactarea telefonică a salariatului, dar atât telefonul de serviciu cât și telefonul personal erau închise.

Conform copiei CI seria ... nr. ... eliberată de către SPCLEP B. la data de 19.01.2013 pe numele A., depuse la dosarul de personal, salariatul are adresa de domiciliu în str. ..., nr. ..., sc. ..., ap. ..., municipiul B.

Fiind în imposibilitate de a se comunica cu salariatul prin alte mijloace (telefon, e-mail) s-a emis adresa nr. 19328/26.11.2018 la care s-au anexat copiile celor trei certificate medicale pentru perioada 01 - 25.11.2018, adresă ce a fost transmisă prin poștă cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire la adresa de domiciliu din cartea de identitate.

Scrisoarea conținând adresa nr. 19328/26.11.2018 și copiile certificatelor medicale pentru luna noiembrie 2018 a fost returnată în data de 11.12.2018, motivat de faptul că în data de 10.12.2018 a expirat termenul de păstrare la poștă după avizare și reavizare conform protocoalelor Poștei Române.

Abia în data de 18.12.2018 în jurul orei 14,00 când salariatul s-a prezentat la sediul din str. .. nr. ..., angajatul CRUCRRP a reușit restituirea formularelor de concediu medical, în original, către acesta, în baza procesului verbal nr. 20.704/18.12.2018.

La data depunerii cererii de chemare în judecată salariatul încă mai putea să intre în legalitate depunând la C.R.U.C.R.R.P. din cadrul D.A.S. B. (termenele de 90 de zile pentru fiecare certificat medical împlinindu-se în luna februarie 2019), formularele de concedii medical cu avizul medicului expert în expertizarea capacității de muncă în vederea acceptării la plată a concediului medical solicitat.

După cum se poate observa, culpa aparține în totalitate angajatului, care a refuzat în luna noiembrie 2018 să primească, prin soția sa, exemplarele de concediu medical pentru a se prezenta în luna respectivă la medicul expert de medicina muncii, a închis telefoanele, atât cel personal cât și pe cel de serviciu, și a refuzat să comunice instituției adresa de reședință, scrisoarea recomandată cu confirmare de primire fiind returnată de către Poșta Română în data de 11.12.2018 cu mențiunea „expirat timpul de păstrare”.

2. Pârâta a formulat apărări și în ceea ce privește capătul de cerere nr. 2 – să se constate refuzul soluționării cererii depusă la UAT Municipiul B. în data de 14.12.2018 – însă acestea nu sunt relevante în condițiile în care soluționarea acestei pretenții a fost disjunctă prin încheierea din 10 aprilie 2019.

3. Cu privire la capetele de cerere nr. 3 – să se constate că adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B. nu a fost comunicată și nr. 4. – să se anuleze adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de către DAS B., s-a arătat că, în data de 23.11.2018, reclamantul a formulat o cerere de acordarea unui număr de 30 de zile concediu fără plata pentru perioada 26 noiembrie 2018 - 25 decembrie 2018.

Salariatul a depus solicitarea de acordare a concediului fără plata pentru un număr de 30 de zile la ordonatorul de credite, vineri, 23 noiembrie 2018. Primarul a primit și repartizat corespondența luni 26 noiembrie 2018, cererea ajungând la angajator abia marți 27.11.2018, fiind înregistrată sub nr. 19.469.

Conform art. 54 din Codul muncii contractul individual de muncă poate fi suspendat, prin acordul părților, în cazul concediilor fără plata pentru interese personale.

Prin cererea sa a informat angajatorul că părăsește localitatea, chiar dacă solicita acordarea concediului fără plată începând cu data de 26.12.2018 pentru rezolvarea unor probleme personale ce nu suferă amânare, deși prin art. 54 legiuitorul a condiționat suspendarea contractului individual de muncă de acordul celor două părți semnate a contractului individual de muncă.

Deși știa în calitate sa de șef centru cu ce probleme se confruntă punctul de lucru pe care-l conduce, a închis telefoanele atât cel personal cât și pe cel de serviciu, deși era conștient că are niște obligații stabilite prin contractul individual de muncă pe care l-a semnat

cu angajatorul său, prin fișa postului, prin Regulamentul de Organizare și Funcționare al DAS și prin Regulamentul Intern al DAS B.

Cu privire la așa zisa lipsă a semnalului la telefon în localitatea .., pârâta a arătat instanței că în perioada suspendării contractului individual de muncă consilierul juridic al instituției a fost contactat de către salariatul A., pe telefonul privat, în timp ce se afla la domiciliu, într-o zi nelucrătoare, în jurul orei 12,00 - 14,00, și i-a solicitat relații cu privire la mersul anchetei din Comisia de cercetare disciplinară, precum și informații cu privire la suspendarea contractului său de muncă pentru concediul fără plată solicitat. Nu părea să aibă probleme cu semnalul la telefon, din contra semnalul părea foarte bun. I s-a comunicat că pentru relații privind mersul anchetei din comisia de cercetare disciplinară trebuie să se informeze la președintele acestei comisii, iar pentru relații cu privire la suspendarea contractului individual de muncă trebuie să se prezinte la Compartimentul resurse umane, comunicare, registratură și relații cu publicul de la sediul instituției.

După cum se observă culpa pentru neprimirea adresei și a dispoziției de suspendare a contractului individual de muncă a căror anulare se solicită aparține în totalitate salariatului care nu a așteptat acordul angajatorului DAS B. pentru suspendarea contractului individual de muncă, considerând că acesta este obligat să-i suspende contractul.

Lunile noiembrie și decembrie sunt luni foarte aglomerate pentru instituția pârâtă datorită volumului mare de lucrări specifice asistenței sociale și sfârșitului de an, dar mai ales diverselor servicii și/sau prestații sociale ce se acordă în special în această perioadă. Perioada sezonului rece începe în luna noiembrie și se sfârșește în luna martie a anului următor. Prin lege, unitățile administrativ teritoriale sunt obligate să acorde adăpost pe timp de noapte în sezonul rece pentru a se reduce numărul deceselor în rândul oamenilor străzii datorate în special hipotermiei.

Având în vedere situația de fapt din Centrul Social de Urgență, directorul executiv al DAS B. a aprobat doar în parte cererea salariatului, pentru o perioadă de 10 zile lucrătoare motivat de situația deosebită în care se afla CSU, Centrul de primire în regim de urgență a victimele violenței domestice și Adăpostul Temporar, dispunând prin rezoluție, suspendarea contractului individual de muncă al reclamantului prin dispoziție pentru o perioadă de 10 zile lucrătoare și informarea acestuia prin comunicare scrisă.

Astfel s-a emis adresa nr. 19549/28.11.2018 prin care salariatul era informat că urmare a solicitării sale i s-a aprobat un număr de 10 (zece) zile lucrătoare concediu fără plată, angajatorul motivând hotărârea sa conform celor prezentate mai sus.

Adresa a cărei anulare se solicită de către reclamant a fost expediată în data de 29.11.2018, recomandată, cu confirmare de primire, pe adresa reclamantului A. din str. .. nr. .., sc. .., ap. .., mun. B., fiind returnată însă instituției în data de 04.12.2018 pentru „expirarea termenului de păstrare”.

În încercarea de a comunica salariatului aprobarea în parte a cererii sale de suspendare a contractului individual de muncă, adresa nr. 19549/28.11.2018 a fost transmisă electronic și pe adresa de e-mail cunoscută a reclamantului ...@ yahoo.com atât de pe adresa de e-mail ...@yahoo.com cât și de pe adresa de e-mail privată a directorului executiv al instituției ...@yahoo.com.

Având în vedere situația cu care se confruntă instituția și Centrul Social de Urgență privind lipsa de personal, dar și faptul că scrisoarea recomandată cu confirmare de primire care conținea adresa nr. 19549/28.11.2018 a fost restituită instituției, salariatul avea închise ambele telefoane, în extremis, s-a apelat la o soluție de compromis, aceea de a se afișa la domiciliul cunoscut al salariatului adresa nr. 19786/04.12.2018 prin care salariatul era invitat să se prezinte la sediul instituției în termen de 5 (cinci) zile de la afișarea adresei, întocmindu-

se un proces verbal de afișare în prezența unui polițist local și a unor martori aleși aleatoriu dintre vecini.

Prin adresele și metodele de comunicare menționate mai sus, instituția a depus toate diligențele posibile pentru a aduce la cunoștința salariatului adresa nr. 19549/28.11.2018 despre care acesta afirmă că nu a primit-o, solicitând instanței să constate acest lucru, dar și anularea ei.

Pentru motivele expuse, pârâta a solicitat respingerea capetelor de cerere nr. 3 și nr. 4.

4. Cu privire la capătul de cerere nr. 5 - să se constate că dispoziția directorului executiv al DAS B. nr. 781/29.11.2018 nu i-a fost comunicată până la data de 14.12.2018.

Așa cum a prezentat la punctul 3 al motivării în fapt a întâmpinării, instituția a încercat, fără rezultat, să comunice prin orice mijloc cu salariatul, mergând până la afișarea pe ușa de domiciliu a unei adrese prin care era rugat să se prezinte la serviciu.

Prin adresa nr. 20196/11.12.2018, instituția comunică salariatului că prin dispoziția nr. 814/10.12.2018 a încetat suspendarea contractului individual de muncă începând cu data de 11.12.2018. Transmisă prin poștă, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, adresa a fost restituită instituției în data de 27.12.2018, cu mențiunea „expirat termenul de păstrare”

De remarcat ca d-1 A. și-a reluat activitatea în data de 19.12.2019, dar nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru a-și ridica corespondența.

În data de 20.12.2018, când a fost în sediul instituției din str. .. nr. ., municipiul B., angajatul de la CRUCRRP a reușit să-i înmâneze, sub semnătură privată, dispozițiile nr. 781/29.11.2018, care a însoțit adresa nr. 19549/28.11.2018 prin care era anunțat că i s-au aprobat doar 10 zile lucrătoare concediu fără plată și nr. 814/10.12.2018, care a însoțit adresa nr. 20196/11.12.2018, adrese care au fost transmise prin poștă, dar salariatul a refuzat să-și ridice corespondența de la oficiul poștal lăsând să expire termenul de păstrare a acestora.

5. Cu privire la capătul de cerere nr. 6 prin care solicită anularea dispoziției directorului executiv al Direcției de Asistență Socială B. nr. 781/29.11.2018 pentru faptul că adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de către DAS B. nu i-a fost comunicată, pârâta a menționat că, așa cum a arătat mai sus, instituția a depus toate diligențele (scrisoare transmisă prin poștă, telefon, e-mail, scrisoare deschisă afișată la domiciliu) pentru a comunica salariatului răspunsul la cererea sa de acordare a concediului fără plată și dispoziția directorului executiv al DAS B. nr. 781/29.11.2018.

Prin aceste documente, salariatul era informat cu privire la aprobarea parțială a cereri sale de acordare a concediului fără plată, perioadă pentru care angajatorul a fost de acord să îi suspende contractul individual de muncă, motivarea hotărârii angajatorului precum și data la care trebuia să revină la serviciu.

Culpa pentru imposibilitatea comunicării adresei nr. 19.549/28.11.2018 și a dispoziției nr. 781/2018 aparține în totalitate salariatului care:

1. A depus cererea la o instituție necompetentă care avea obligativitatea prin OG nr. 27/2002 să o transmită instituției competente, angajatorul DAS B. în termen de 5 zile lucrătoare.

2. A părăsit localitatea înainte ca angajatorul să își poată da acordul cu privire la cererea sa, care a ajuns la instituție în data de 27.11.2018 (salariatul a solicitat să îi fie suspendat contractul individual de muncă din data de 26.11.2018).

3. Nu a negociat cu angajatorul suspendarea contractului individual de muncă, neexistând practic posibilitatea de a se obține „acordul părților”.

4. Nu a ținut cont de nevoile și posibilitățile angajatorului de a se dispensa de un angajat în perioada de vârf a acordării serviciilor sociale de cazare pe timp de noapte sau în

regim de urgență a persoanelor fără adăpost și a victimelor violenței domestice (sezonul rece noiembrie - martie).

5. A închis telefoanele.

6. Nu a răspuns la e-mail-uri.

7. Nu a comunicat adresa imobilului unde locuiește.

8. Nu a ridicat corespondența de la oficiul poștal când a fost avizat, reavizat.

Pentru motivele prezentate, a solicitat respingerea capătului de cerere privind anularea dispoziției directorului executiv al DAS B. nr. 781/2018.

6. Cu privire la al 7-lea capăt de cerere - să se dispună anularea tuturor actelor ulterioare rezultate din dispoziția directorului executiv nr. 781/29.11.2018, reclamantul solicită anularea unor documente pe care nu le numește și nici nu le enumeră, dar nu se poate exprima cu privire la existența lor actuală sau viitoare.

Acest capăt de cerere nu este motivat nici în fapt și nici în drept pentru a putea formula apărări și propune probe în apărare.

Nu reiese clar la ce s-a gândit reclamantul când a formulat cererea sa pentru a putea formula o apărare în acest sens și a propune probe.

7. În ceea ce privește proba cu martorul propus, pârâta a solicitat respingerea deoarece nu este concludentă pentru elucidarea cauzei.

Pentru motivele arătate, pârâta a formulat concluzii de respingere a acțiunii ca nefondată și nelegală.

În drept, prevederile art. 205 ș.u. C.proc.civ., Legea nr. 53/2003 Codul muncii, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, R.O.F. D.A.S. B.. R.L D.A.S. B.

În dovedire, înscrisuri.

Prin încheierea de ședință din 10.04.2019, a fost disjunsă soluționarea capătului de cerere formulată de reclamantul A. în contradictoriu cu pârâta UAT B., având ca obiect constatarea refuzului soluționării cererii din data de 14.12.2018 și a dispus înregistrarea acestuia sub un nou număr de dosar în care a amânat pronunțarea la data de 11.04.2019.

Tribunalul Botoșani prin sentința civilă nr. 332 din 22 aprilie 2019 a respins excepția necompetenței materiale a Tribunalului Botoșani –Secția I Civilă în soluționarea litigiului de muncă dintre reclamantul A. și pârâta Direcția de Asistență Socială B.

A admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei U.A.T. B. și, pe cale de consecință, a respins acțiunea formulată de reclamantul A. în contradictoriu cu această pârâtă pentru lipsa calității procesuale pasive.

A respins cererea U.A.T. B. de chemare în garanție a Direcției de Asistență Socială B.

A respins excepția tardivității formulării contestației împotriva Dispoziției 781/29.11.2018 emisă de Direcția de Asistență Socială B.

A respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul A. în contradictoriu cu pârâta Direcția de Asistență Socială B.

Analizând actele și lucrările dosarului precum și dispozițiile legale aplicabile în cauză, tribunalul a reținut:

Reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâtele U.A.T. Municipiul B. și Direcția de Asistență Socială B., solicitând:

1. să se constate că dreptul său la plata zilelor de concediu medical a fost încălcat de către DAS B.;

2. să se constate că adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B. nu a fost comunicată;

3. să se anuleze adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS B.;

4. să se constate că Dispoziția nr. 781/29.11.2018 a Directorului executiv DAS B. nu a fost comunicată până în data de 14.12.2018;

5. să se anuleze Dispoziția nr. 781/29.11.2018 a Directorului executiv DAS din cauza faptului că adresa nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS nu a fost comunicată;

6. să se dispună anularea tuturor actelor ulterioare rezultate din Dispoziția nr. 781/29.11.2018 a directorului executiv DAS;

7. să fie obligată pârâta DAS la plata drepturilor rezultate din concediile medicale.

Prin încheierea de ședință din 10.04.2019 au fost soluționate cu prioritate, conform art. 248 alin. 1 NCPC, parte din excepțiile invocate de pârâte, în sensul respingerii excepției necompetenței materiale a acestei instanțe cu privire la soluționarea capetelor 3, 4 și 7 din cererea reclamantului și al admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a UAT B., pentru motivele expuse în încheiere. Totodată, a fost respinsă cererea pârâtei UAT B. de chemare în garanție a DAS B. potrivit considerentelor din aceeași încheiere.

Așadar, a fost soluționată mai întâi excepția tardivității cererii de anulare a dispoziției nr. 781/29.11.2018, în sensul respingerii excepției din motivele ce urmează.

Cererea de chemare în judecată și înscrisurile doveditoare au fost trimise de reclamant la instanță prin intermediul serviciului poștal, amprenta ștampilei acestuia indicând data depunerii ca fiind 14.01.2019, în timp ce la data 16.01.2019 reprezintă data primirii corespondenței și a înregistrării cererii la tribunal.

Prin urmare, în raport cu termenul de 45 de zile calendaristice prevăzut de art. 211 lit. a din Legea 62/2011 și potrivit art. 183 NCPC, s-a constatat depunerea în termen a contestației împotriva dispoziției nr. 781/29.11.2018, în raport cu toate formele de comunicare a dispoziției arătate prin întâmpinare.

Aceasta întrucât prin cererea înregistrată la Primăria mun. B. sub nr. 29885/23.11.2018, respectiv la Direcția de Asistență Socială sub nr. 19469/27.11.2018, reclamantul A. a solicitat acordarea a 30 zile de concediu fără plată în perioada 26 noiembrie – 25 decembrie 2018, în baza dispozițiilor Codului muncii și ale Regulamentului intern al DAS.

Ca răspuns la cererea salariatului, angajatorul DAS i-a comunicat acestuia prin adresa nr. 19549/28.11.2018 aprobarea a doar 10 zile lucrătoare de concediu fără plată din motivele indicate în adresă, aducându-i-se la cunoștință și obligația prezentării la serviciu la data de 11.12.2018, ora 8, 00.

În baza cererii reclamantului și a adresei nr. 19549/28.11.2018, precum și a dispozițiilor legale incidente, pârâta DAS a emis dispoziția nr. 781/29.11.2018, prin care a dispus suspendarea contractului individual de muncă al reclamantului începând cu data de 26 noiembrie 2018 și până la data de 10 decembrie 2018 inclusiv, în baza art. 54 din Codul muncii coroborat cu art. 139 alin. 2 din Regulamentul intern al DAS.

Modul de soluționare a cererii a fost adus la cunoștință reclamantului mai întâi prin poșta electronică de două ori, la adresa de e-mail a acestuia, la data de 29.11.2018, întrucât în cuprinsul cererii salariatul a arătat că urma a pleca din localitate.

Tot la data de 29.11.2018, s-a realizat comunicarea prin poștă a deciziei angajatorului la adresa de domiciliu a salariatului din B., astfel cum este indicată în cartea de identitate a acestuia și în actul adițional la contractul individual de muncă nr. 3/04.06.2018 - reclamantul neprobând că ar fi anunțat angajatorul cu privire la o altă adresă de corespondență.

Conform copiilor depuse la dosar, înscrisurile comunicate salariatului la data de 29.11.2018 au fost restituite pârâtei, întrucât reclamantul destinatar nu s-a prezentat la oficiul poștal pentru ridicarea corespondenței și a expirat termenul de păstrare.

Ulterior, prin adresa nr. 19786/04.12.2018, reclamantul a fost înștiințat că are obligația prezentării la sediul angajatorului în termen de 5 zile de la data afișării acestei comunicări, afișare care a fost realizată la data de 04.12.2018 la adresa de domiciliu a reclamantului.

Din perspectiva reclamantului, acesta a luat cunoștință despre acordarea a doar 10 zile de concediu fără plată și a suspendării contractului său de muncă doar la data de 14.12.2018

când a revenit la domiciliul din B., întrucât în perioada 26.11.2018 – 14.12.2018 a locuit în ... și nu ar fi avut mijloace de comunicare cu angajatorul.

Prin urmare, reținând că art. 211 lit. a din Legea 62/2011 prevede posibilitatea salariatului de a contesta măsura angajatorului de suspendare a contractului individual de muncă în termen de 45 zile calendaristice de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă și că acest termen este incident în prezenta cauză, fiind mai favorabil pentru salariat decât termenul de 30 zile prevăzut de Codul muncii, se constată depunerea în termenul legal a prezentei contestații, cu consecința respingerii excepției tardivității invocată de pârâtă.

Așadar, pentru soluționarea pe fond a pretențiilor reclamantului, s-a notat că cele anterior reținute probează comunicarea de către angajator către salariat atât a adresei nr. 19549/28.11.2018 cât și a dispoziției nr. 781/29.11.2018, astfel încât nu este dată nulitatea dispoziției pentru acest motiv, contrar susținerii reclamantului din cererea de chemare în judecată.

Astfel, potrivit art. 8 din Codul muncii:

„(1) *Relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității și al bunei-credințe.*

(2) *Pentru buna desfășurare a relațiilor de muncă, participanții la raporturile de muncă se vor informa și se vor consulta reciproc, în condițiile legii și ale contractelor colective de muncă.*”

Prin urmare, pentru respectarea acestor dispoziții legale, salariatul avea obligația de a comunica angajatorului o modalitate de realizare a corespondenței între părți, întrucât intenționa să părăsească domiciliul cunoscut de acesta, astfel cum rezultă din chiar cererea de concediu fără plată.

În primul rând, însă, este de remarcat că, potrivit contractului individual de muncă și actului adițional la acesta, calitatea de angajator al reclamantului aparține pârâtei DAS și nu Primăriei mun. B. Cu toate acestea, salariatul a înregistrat cererea de concediu fără plată la data de 23.11.2018, într-o zi de vineri, la instituția care nu avea calitatea de angajator, astfel că după parcurgerea circuitului documentelor cererea a fost înregistrată la angajator în ziua de luni, 26.11.2018 – când de fapt începuse să curgă perioada pentru care salariatul solicitase concediul fără plată.

Astfel cum rezultă din cererea sa de concediu fără plată, reclamantul cunoștea că acordarea acestuia era supusă dispozițiilor art. 153 din Codul muncii: „(1) *Pentru rezolvarea unor situații personale salariații au dreptul la concedii fără plată.* (2) *Durata concediului fără plată se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.*”, respectiv art. 139 alin. 1 din Regulamentul intern al DAS: „*Concedii fără plată pot fi acordate și pentru interese personale, altele decât cele prevăzute la articolul precedent, pe durate stabilite prin acordul părților, de maxim 30 de zile anual*”.

Prin urmare, salariatul avea obligația de a lua cunoștință despre modul de soluționare a cererii sale, întrucât durata concediului urma a fi stabilită prin acordul părților, niciunul dintre textele normative incidente neprevăzând obligația angajatorului de a acorda în mod automat concediul fără plată pe durata solicitată de salariat.

Cu toate acestea, reclamantul a plecat de la domiciliul cunoscut de angajator de la data de 26.11.2018, fără a ști durata concediului de plată aprobată de angajator și fără a păstra o linie de comunicare cu acesta.

Reclamantul nu a probat că serviciile telefonice și internet nu funcționează și în zona în care a locuit – dovadă care nu poate fi realizată cu martori, așa încât solicitarea de audiere a martorului a fost respinsă ca nefiind utilă cauzei – astfel că nu pot fi reținute susținerile sale sub acest aspect; prin urmare, în condițiile în care a pus la dispoziția angajatorului o adresă electronică, urmează a se reține că acesta a fost înștiințat cu privire la durata concediului fără

plată de la data de 29.11.2018. În plus, în afara celorlalte comunicări reținute anterior, s-a observat că salariatul a fost prezent în mun. B. în zilele de 3.12.2018 și 10.12.2018 (f. 20 și 23 dosar nr. 59/40/2019), când s-a prezentat la medicul de familie și a obținut adeverințe medicale, așa încât și la aceste date a avut posibilitatea reală de a-și verifica corespondența electronică și comunicările telefonice, eventual de a se prezenta la sediul angajatorului (sau/și la domiciliu) pentru a verifica modalitatea de soluționare a cererii sale.

Așadar, ansamblul celor anterior reținute sunt de natură a proba că salariatul nu a acționat cu bună credință în legătură cu cererea sa de concediu fără plată și nu a dat angajatorului informațiile necesare pentru a asigura comunicarea / consultarea cu acesta, așa încât față de cele anterior reținute au fost respinse capetele de cerere având ca obiect anularea adresei nr. 19549/28.11.2018 emisă de DAS și a dispoziției nr. 781/29.11.2018 a Directorului executiv DAS în raport cu motivele de nulitate invocate de salariat, întrucât pârâta a dovedit că a depus toate diligențele pentru a comunica salariatului decizia sa cu privire la cererea acestuia de acordare a concediului fără plată.

În legătură cu aceste capete de cerere, reclamantul a formulat și pretenția de anulare a tuturor actelor ulterioare rezultate din dispoziția nr. 781/29.11.2018 a directorului executiv DAS, care a fost respinsă ca nefondată, nu numai pentru că s-a constatat legalitatea acestei dispoziții, dar și pentru că actele a căror anulare s-a solicitat astfel nu au fost individualizate pentru a permite în mod efectiv verificarea legăturii de cauzalitate a acestora cu dispoziția nr. 781/29.11.2018 dar și emiterea lor legală în raport cu regimul juridic propriu aplicabil.

În prezenta cauză, reclamantul a solicitat și obligarea pârâtei DAS la plata drepturilor rezultate din concediile medicale pentru perioada 1- 25 noiembrie 2018, acordate potrivit certificatelor de concediu medical seria CCMAL nr. 0879552 din 31.10.2018, nr. 1330508 din 16.11.2018 și nr. 1330528 din 21.11.2018, întrucât dreptul său la plata zilelor de concediu medical a fost încălcat de către DAS.

Cu privire la aceste pretenții, s-a reținut mai întâi următoarea situație de fapt:

- în urma cererii reclamantului, pârâta a emis acestuia adeverința nr. 17575 din 26.10.2018, din care rezultă că în ultimele 12 luni acesta beneficiase de 59 zile de concediu medical;

- drept urmare i se emit: certificatul de concediu medical seria CCMAK nr. 4112497 din 26.10.2018, prin care se acordă acestuia concediu medical în perioada 26.10 – 31.10.2018, certificatul de concediu medical seria CCMAL nr. 0879552 din 31.10.2018, pentru perioada 01.11 - 15.11.2018 și certificatul de concediu medical seria CCMAL nr. 1330508 din 16.11.2018, pentru perioada 16.11 - 20.11.2018, deci încă 26 zile de concediu medical;

- la data de 19.11.2018, pârâta a eliberat adeverința nr. 18879, din care rezultă că salariatul beneficiase de 80 zile de concediu medical, așa încât i se emite acestuia certificatul de concediu medical seria CCMA nr. 1330528 din 21.11.2018, pentru perioada 21.11 - 25.11.2018.

În realitate, conform evidenței întocmită de pârâta sub nr. 18940/19.11.2018, cele două adeverințe cu zilele de concediu medical nu au reflectat în mod corect situația salariatului, întrucât până la data primei adeverințe acesta beneficiase de 71 zile de concediu medical, și nu de 59 de zile, în timp ce la data emiterii celei de-a doua adeverințe, acesta beneficiase de 96 zile de concediu medical inclusiv pentru ziua de 19.11.2018, și nu de 80 zile, întrucât la data de 19.11.2018 acesta a depus la angajator certificatul din 16.11.2018, cu concediul medical din perioada 16.11 - 20.11.2018.

Deși prin întâmpinare pârâta a susținut că la data de 19.11.2018, ar fi încercat restituirea către soția reclamantului a certificatelor de concediu medical emise pentru luna noiembrie 2018, în vederea avizării de către medicul expert al asigurărilor sociale întrucât fuseseră depășite cele 90 de zile ce puteau fi acordate fără această viză, nu s-a depus nicio

probă în acest sens. Prin urmare, s-a reținut că restituirea lor pentru prima dată este dovedită cu adresa nr. 19328 din 26.11.2018 (f. 64), de înaintare a certificatelor prin poștă pe adresa de domiciliu din B. a reclamantului, fiind însă restituite pârâtei motivat de neridicarea corespondenței și expirarea termenului de păstrare.

Potrivit procesului verbal de predare – primire din 18.12.2018, la această dată a avut loc predarea certificatelor în original către salariat, fără a se mai face dovada depunerii lor din nou la angajator.

În consecință, s-a constatat că eliberarea certificatelor de concediu medical cu depășirea celor 90 de zile s-a datorat mențiunilor eronate din cele două adeverințe, fiind dată așadar culpa angajatorului sub acest aspect. Este adevărat și că, în condițiile mai sus reținute, este dată și culpa salariatului pentru neînștiințarea angajatorului cu privire la noua adresă de corespondență - ceea ce a împiedicat restituirea certificatelor în termen util pentru avizare - însă necesitatea avizării s-a datorat întocmirii incorecte a adeverințelor, așa încât nu se poate considera a fi înlăturată culpa pârâtei.

Cu toate acestea, s-a respins cererea reclamantului pentru plata indemnizației de concediu medical pentru că aceasta nu poate fi realizată decât în condițiile prevăzute de OUG 158/2005, or la acest moment nu s-a dovedit depunerea la angajator a certificatelor de concediu medical în forma prevăzută de dispozițiile legale incidente, respectiv art. 13 alin. 2 din OUG 158/2005. Iar eventuale despăgubiri pentru culpa angajatorului anterior reținută nu pot fi acordate, întrucât nu a fost formulată o cerere cu acest obiect, care să facă obiectul unor dezbateri contradictorii pentru a stabili existența unor culpe concurente sau exclusive a părților.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivare a arătat că Tribunalul Botoșani a reținut în considerentele sentinței civile apelate culpa pârâtei DAS B. cu privire la eliberarea în fals a adeverințelor cu privire la zilele de concediu medical ceea ce a dus la eliberarea certificatelor medicale cu depășirea celor 90 de zile legale fără a fi nevoie de vizarea la comisia specială.

Culpa amintită a dus la depunerea certificatelor medicale nevizate corespunzător, viza neputând fi aplicată retroactiv de comisia specială la data când a avut loc predarea înapoi către el a certificatelor medicale, comisia specială putând viza doar certificatele medicale pe luna în curs și nu retroactiv pe luna care a trecut. Din acest punct de vedere culpa reținută de instanță acoperă implicit acest fapt.

Instanța nu a constatat în dispozitiv că dreptul său la plata zilelor de concediu medical a fost încălcat de către DAS (capătul 1 din cererea de chemare în judecată) cu toate că a reținut în considerente culpa acestei pârâte.

Instanța nu a obligat pârâta DAS la plata drepturilor rezultate din concediile medicale cu toate că s-a probat culpa pârâtei DAS cu privire la lipsa formei prevăzută de lege, această formă (viza specială) nu s-a obținut deoarece adeverințele au cuprins date false privind numărul de zile, iar viza nu se putea obține retroactiv.

Solicită admiterea apelului așa cum a fost formulat, schimbarea în tot a sentinței apelate, să se constate încălcarea dreptului său la plata zilelor de concediu medical (capătul 1 din cerere - culpa fiind dovedită) și să se dispună obligarea pârâtei DAS la plata zilelor de concediu medical (capătul 8 din cerere) deoarece lipsa formei (lipsa vizei speciale) se datorează culpei exclusive a pârâtei.

În drept, a invocat dispozițiile art.466 și următoarele Cod de procedură civilă.

Intimatele-pârâte Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul B. prin primar și Direcția de Asistență Socială B., au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Analizând apelul sub aspectul motivelor invocate, Curtea reține următoarele:

Prin acțiunea introductivă reclamantul a formulat mai multe capete de cerere printre care și obligarea pârâtului DAS la plata drepturilor rezultând din concediile medicale.

Potrivit art. 11 din OUG 158/2005: „Asigurații beneficiază de concedii și de indemnizații, în baza certificatului medical eliberat de medicul curant, conform reglementărilor în vigoare.”

În conformitate cu dispozițiile art. 12 din același act normativ: „Indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă se suportă după cum urmează:

A. de către angajator, din prima zi până în a 5-a zi de incapacitate temporară de muncă;

B. din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, începând cu:

a) ziua următoare celor suportate de angajator, conform lit. A, și până la data încetării incapacității temporare de muncă a asiguratului sau a pensionării acestuia;

b) prima zi de incapacitate temporară de muncă, în cazul persoanelor asigurate prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. B și C și alin. (2).”

Potrivit art. 13 alin. 1 și 2 din OUG 158/2005: „Durata de acordare a indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă este de cel mult 183 de zile în interval de un an, socotită din prima zi de îmbolnăvire.

(2) Începând cu a 91-a zi, concediul se poate prelungi de către medicul specialist până la 183 de zile, cu aprobarea medicului expert al asigurărilor sociale.”

În conformitate cu dispozițiile art. 36 din OUG 158/2005: „(1) Calculul și plata indemnizațiilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se fac pe baza certificatului de concediu medical eliberat în condițiile legii, care constituie document justificativ pentru plată.

(2) Certificatul de concediu medical se prezintă plătitorului până cel mai târziu la data de 5 a lunii următoare celei pentru care a fost acordat concediul.

(3) Plata indemnizațiilor se face lunar de către:

a*) angajator, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă, pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. A;

b) instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj, până la data de 10 a lunii următoare celei pentru care s-a acordat concediul medical;

c*) casa de asigurări de sănătate, până la data de 10 a lunii următoare celei pentru care s-a acordat concediul medical, pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. B și alin. (2), precum și pentru persoanele prevăzute la art. 23 alin. (2) și la art. 32.”

În conformitate cu dispozițiile art. 36/1 din OUG 158/2005: „Pentru calculul și plata indemnizațiilor, plătitorii de indemnizații prevăzuți la art. 36 au următoarele obligații:

a) să verifice elementele care se înscriu obligatoriu pe certificatul de concediu medical, prevăzute în Instrucțiunile privind utilizarea și modul de completare a certificatelor de concediu medical, aprobate prin ordinul ministrului sănătății și al președintelui CNAS;

b) să gestioneze numărul de zile de concediu medical pe fiecare asigurat și pe fiecare afecțiune;

c) să respingă la plată certificatele de concediu medical completate eronat de către medicii prescriptori.”

În speță, certificatele de concediu medical seria CCMAL nr. 0879552 din 31.10.2018, pentru perioada 1.11-15.11.2018, seria CCMAL nr. 1330508 din 16.11.2018, pentru perioada 16.11-20.11.2018 și seria CCMA nr. 1330528 din 21.11.2018, pentru perioada 21.11-25.11.2018 trebuiau avizate de medicul expert al asigurărilor sociale întrucât concediul pentru incapacitate de muncă de care beneficiase reclamantul depășea 90 de zile.

Indiferent de discuțiile legate de culpa fiecărei părți în legătură cu lipsa acestui aviz, cert este că la data prezentării la angajator a celor două certificate medicale acestea nu

conțineau avizul impus de dispozițiile legale, iar în lipsa acestuia nu se putea plăti indemnizația de concediu medical de către angajator, așa cum prevede art. 36/1 lit. „c” din OUG 158/2005. Prin urmare, solicitarea reclamantului de obligare a angajatorului la plata indemnizației de concediu medical a fost corect respinsă de prima instanță.

Așa cum se poate observa din lectura dispozițiilor legale anterior menționate, plata indemnizației de concediu medical este condiționată de prezentarea certificatului de concediu medical eliberat în conformitate cu dispozițiile legale, acesta constituind documentul justificativ pentru plată. În lipsa certificatului de concediu medical nu se poate plăti indemnizația de concediu medical indiferent de motivele pentru care nu s-a prezentat certificatul de concediu medical întocmit cu respectarea dispozițiilor legale. Eventuala culpă a angajatorului în legătură cu greșita completare a certificatului de concediu medical poate fi analizată în contextul angajării răspunderii angajatorului pentru prejudiciul produs salariatului în conformitate cu dispozițiile art. 253 din Codul muncii (ceea ce nu s-a solicitat în cauză), dar nu poate determina obligarea angajatorului la plata indemnizației de concediu în condițiile dispozițiilor legale anterior menționate. Aceasta cu atât mai mult cu cât, așa cum rezultă din dispozițiile art. 12 lit. B din OUG 158/2005, indemnizația de concediu medical se suportă în cea mai mare parte din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și nu din fondurile angajatorului.

Ca urmare, Curtea constată că sentința atacată este legală și temeinică sub aspectul criticilor formulate, astfel încât, în temeiul art. 480 alin. 1 din Codul de procedură civilă, va respinge apelul ca nefondat.

5. Incidența normei speciale reprezentate de art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011 în raport cu prevederile art. 252 alin. 5 din Codul Muncii, în cazul contestațiilor împotriva deciziilor de sancționare disciplinară a personalului didactic.

Rezumat:

Reclamanta invocă prin acțiunea introductivă de instanță că termenul de 30 zile nu se calculează de la data săvârșirii faptei, ci, așa cum precizează legiuitorul, de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei. Reclamanta arată că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011, ÎCCJ a lămurit sensul de luare la cunoștință despre existența faptei ca referindu-se la momentul în care existența certă a abaterii disciplinare este stabilită prin raportul comisiei de cercetare disciplinară, în cazul de față, 22.02.2018, citându-se aplicarea Deciziei pronunțate de ÎCCJ în recurs în interesul legii, nr. 16/12.11.2012. Conform acesteia, s-a interpretat aplicarea dispozițiilor art. 252 alin. 1 din Codul Muncii, în sensul că momentul de la care începe să curgă termenul de 30 zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității.

Susținerile reclamantei nu pot fi reținute, însă, în speță, fiind incidentă o normă legală specială, și nu prevederile Codului muncii, astfel cum susține reclamanta, în interpretarea dată de decizia în recurs în interesul legii.

Astfel, conform art. 55 Ordinul nr. 5079/2016: „Personalul didactic, personalul didactic auxiliar și cel de conducere răspund disciplinar conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare. Iar, conform art. 56: „Personalul nedidactic răspunde disciplinar în conformitate cu prevederile Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare”. Făcând parte din categoria personalului didactic, este evident că apelantul răspunde disciplinar în conformitate cu prevederile Legii nr. 1/2011 și nu în conformitate cu prevederile Codului muncii.

Conform art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011: „Cercetarea faptei și comunicarea deciziei se fac în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării acesteia, consemnată în condica de inspecții sau la registratura generală a unității de învățământ preuniversitar/instituției. Persoanei nevinovate i se comunică în scris inexistența faptelor pentru care a fost cercetată”. Nici nu s-ar putea, sub aspect logic, raportat la acest articol, să se rețină interpretarea dată de decizia în recurs în interesul legii citată, cercetarea faptei neputând avea loc într-un termen de 30 zile de la data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare, act care marchează sfârșitul cercetării disciplinare.

Textul face, în mod evident, referire la momentul constatării faptei, legând acest moment de cel al consemnării acesteia în condica de inspecții sau la registratura generală. Acesta este în corelație și cu prevederile art. 280 alin. 3 din Legea nr. 1/2011. Că acest text se interpretează astfel, rezultă și din dispozițiile art 6 alin. 2 și 3 din Ordinul 3866/2012.

Acolo unde Legea nr. 1/2011 a dorit să distingă, a precizat expres, după cum rezultă din conținutul art. 283 din același act normativ: „Răspunderea patrimonială a personalului didactic, a personalului didactic auxiliar, precum și a celui de conducere, de îndrumare și de control din învățământul preuniversitar se stabilește potrivit legislației muncii. Decizia de imputare, precum și celelalte acte pentru recuperarea pagubelor și a prejudiciilor se fac de conducerea unității sau a instituției al cărei salariat este cel în cauză, în afară de cazurile când, prin lege, se dispune altfel”.

(Decizia nr. 1045 din 28 noiembrie 2019, dosar nr. 1256/40/2018)

Hotărârea:

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată la data 22.05.2018, pe rolul Tribunalului Botoșani, Școala Profesională Specială A. a solicitat instanței anularea Hotărârii nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B. și respingerea contestației formulate de C. împotriva Deciziei de sancționare disciplinară nr. 8/08.03.2018 a Școlii Profesionale Speciale A., întrucât hotărârea a fost emisă abuziv, neexistând principalul document, contestația nr. 2644/23.03.2018 a pârâtului C. la decizia de sancționare disciplinară, acest fapt fiind constatat la data convocării ședinței Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B., când, conform art. 12, alin. 1 din Regulamentul anexă la OMECTS 3866/2012, citația trebuia comunicată cu 15 zile înainte de ședință, la care trebuia anexată copie a contestației formulate de cel sancționat.

În fapt, reclamanta a arătat că C. este angajatul Școlii Profesionale Speciale A., pe postul de profesor itinerant și de sprijin, având ca atribuții de serviciu și desfășurarea de ore efective de predare la domiciliul elevilor cu nevoi speciale.

Prin Decizia nr. 8/08.03.2018, în urma cercetării prealabile efectuate de către Comisia de cercetare disciplinară, finalizată prin Raportul nr. 2048/22.02.2018, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea salariului de bază cu 10%, pe o perioadă de 4 luni, conf. art. 280, alin. 2, lit. c din Legea nr. 1/2011, pentru abaterea disciplinară constând în nerespectarea încadrării privind învățământul la domiciliul elevului D. întrucât s-a deplasat la domiciliul elevului într-o singură zi din săptămână, prestând 3 ore, în loc de 7 ore în două zile din săptămână, iar fișele de prezență la domiciliul elevului erau întocmite conform programului de două zile săptămânal, în baza acestora fiind decontate cheltuielile aferente deplasării, fiind, însă, nesemnate de părinții elevului.

Reclamanta a susținut că, eronat, Colegiul de disciplină de pe lângă IȘJ B., în baza Hotărârii nr. 1/12.04.2018, nelegală, a admis contestația administrativă a celui sancționat, fără analiza fondului, ci având în vedere, exclusiv, faptul că aplicarea sancțiunii în 08.03.2018 a fost făcută cu depășirea termenului de 30 zile, prevăzut de art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011, de la data luării la cunoștință a faptei, deși ICCJ a lămurit, prin Decizia RIL nr.

16/12.11.2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 817/05.12.2012, că momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității, întrucât după finalizarea cercetării se poate aprecia dacă fapta săvârșită de salariat întrunește sau nu, cumulativ, elementele constitutive ale unei abateri disciplinare.

În acest sens, reclamanta a susținut că Decizia nr. 8/08.03.2018, anulată cu Hotărârea nr. 1/12.04.2018, este legală deoarece a fost emisă în termenul legal de 30 zile de la data de 22.02.2018 când s-a înregistrat raportul comisiei de cercetare disciplinară prealabilă și în interiorul celor 6 luni calculate de la data săvârșirii faptei (11 septembrie -30 noiembrie 2017).

Pe de altă parte, reclamanta a arătat că Hotărârea nr. 1/12.04.2018 încalcă dispozițiile din Regulamentul aprobat prin OMECTS 3866/2012, întrucât: conform art. 11, alin. 1 contestația depusă la IȘJ B. sub nr. 2644/23.03.2018 nu are număr de înregistrare în registrul special de intrări - ieșiri al Colegiului de disciplină (registru distinct de cel al inspectoratului); conform art. 12, alin. 1 Școala Profesională Specială A., nu a primit citația în termenul legal de 15 zile înainte de ședință, citația având data de 03.04.2018, ședința având loc pe 04.04.2018, ora 11, la citație nefiind atașată copia contestației formulate de C., pentru a-și putea exercita, în mod efectiv, dreptul la apărare, cunoscând motivele invocate de contestator; conform art. 14 alin. 1 membrii colegiului nu au stăruit în aflarea adevărului și în analizarea tuturor împrejurărilor relevante cauzei inclusiv din punct de vedere juridic; conform art. 14 alin. 5, juristul IȘJ B. s-a antepunat în prezența unui alt angajat al instituției, în data de 03.04.2018, telefonic, adresând reproșuri pe un ton ridicat și jignitor și directorului instituției, concluzionând că va fi admisă contestația; conform art. 14 alin 7 și art. 15 colegiul ar fi trebuit să hotărască imediat după dezbateri în data de 04.04.2018, nu în data de 12.04.2018, fără a consemna motivul amânării pronunțării.

Separat de considerațiile expuse, reclamanta a arătat că gravitatea erorii făcute de către colegiul de disciplină constă în aceea că, prin neobservarea dispozițiilor legale actuale și a modului lor de interpretare stabilit de ICCJ, permite încălcarea drepturilor unei categorii sociale deja dezavantajate, respectiv a acelor copii care au nevoi speciale de educație și care sunt pur și simplu abandonați tocmai de cel care ar trebui să le acorde cel mai mult sprijin din acest punct de vedere, cu consecința diminuării șanselor la inserție socială, dar și cu cea a știrbirii credibilității instituției la nivelul percepției publice.

În dovedirea celor susținute, reclamanta a solicitat admiterea probei cu înscrisuri, cu obligarea Colegiului de disciplină de pe lângă IȘJ B. la înaintarea dosarului complet ce a stat la baza emiterii Hotărârii nr. 1/2018, și a probei testimoniale cu martorul E., în dovedirea faptului că hotărârea de anulare a Deciziei nr. 8/2018 era deja luată, încă din data de 03.04.2018, înainte de ședința de analiză.

Prin întâmpinarea formulată la data de 12.06.2018, Inspectoratul Școlar Județean B. a solicitat respingerea acțiunii și menținerea Hotărârii nr.1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B., ca fiind temeinică și legală, motivat de faptul că reclamanta nu a respectat procedura de sancționare, conform prevederilor legale, decizia nefiind motivată, chiar dacă raportul comisiei de cercetare a fost motivat, nerespectând astfel prevederile Legii nr. 1 /2011, în ceea ce privește art. 280 (7).

IȘJ B. a susținut că hotărârea contestată a fost adoptată în urma analizei contestației formulate de profesor C., depusă la IȘJ cu nr. 2644 în data de 23.03.2018, în termen legal de 15 zile, în cadrul ședinței Colegiului de disciplină din data de 04.04.2018, ora 11 și 12.04.2018, ora 9 (consemnată în procesul verbal nr. 1/04.04.2018 și în procesul-verbal nr. 2/12.04.2018), audiindu-se contestatorul, directorul școlii și un membru al comisiei de cercetare, profesor angajat al reclamantei și analizându-se copia dosarului de cercetare de la unitatea de învățământ, privind abaterea disciplinară.

Având în vedere Raportul nr. 2018/22.02.2018 al Comisiei de Cercetare Disciplinară de la Școala Profesională Specială A., procesul verbal din data de 07.03.2018 al Consiliului de administrație al Școlii Profesionale Speciale A., prin care a fost sancționat domnul profesor C., cu diminuarea cu 10% a salariului de bază pentru o perioadă de 4 luni, după analizarea și a înscrisurilor depuse la dosar de ambele părți, ținând cont de susținerile celor audiați, membrii Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B. au constatat faptul că profesorul C. este vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare, conform sesizării formulate de doamna profesor F., directorul Școlii Profesionale Speciale A., însă Comisia de disciplină nu a respectat procedura de sancționare, nemotivând decizia și nerespectând prevederile Legii nr. 1/2011 și a art. 280(7) și art. 6 (3) din Ordinul 3866/2012, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului de disciplină al MECTS, legislație aplicabilă angajaților din învățământ, și urmare a acestor constatări, Decizia de sancționare nr. 8/08.03.2018 a fost anulată prin Hotărârea nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B.

Pentru a hotărî astfel, Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B., urmare a votului liber exprimat de către membrii acestuia, prin Hotărârea nr. 1/12.04.2018 a admis Contestația nr. 2644/23.03.2018 formulată de profesor C..

Prin întâmpinarea formulată la data de 12.06.2018, pârâtul C., a solicitat respingerea acțiunii și menținerea Hotărârii nr. 1 din 12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B., ca fiind temeinică și legală, întrucât reclamanta nu a respectat procedura de sancționare prevăzută de legislația în vigoare.

Pârâtul a susținut că, urmare a contestării Deciziei nr. 8/08.03.2018 de sancționare, prin contestația nr. 2644/23.03.2018, a fost audiat de Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, care a solicitat Școlii Profesionale Speciale A., întreaga documentație care a stat la baza emiterii deciziei de sancționare și, în urma analizării acesteia și a audierii, s-a dispus anularea deciziei.

Prin răspunsul la întâmpinare, formulat la data de 20.06.2018, reclamanta a arătat că Inspectoratul Școlar Județean a adoptat Hotărârea nr. 1/12.04.2018 în mod abuziv aceasta fiind lovită de nulitate, neexistând principalul document, și anume contestația nr. 2644/23.03.2018, pe care se presupune că ar fi înaintat-o pârâtul C., invocată în hotărâre, aceasta nefiind înregistrată conform legislației în Registrul special de intrări - ieșiri al Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean și nici nu a fost atașată convocării la ședința Colegiului.

Reclamanta a susținut că a solicitat, în scris, pârâtului Inspectoratul Școlar Județean B. o copie a contestației nr. 2644/23.03.2018, prin adresa nr. 3801/02.05.2018, înregistrată la IȘJ B., cu nr. 4052/02.05.2018, în vederea contestării Hotărârii nr. 1/12.04.2018, dar nu i s-a soluționat această cerere, deși în hotărârea adoptată se face vorbire despre faptul că s-a analizat contestația depusă, aceasta neexistând în realitate.

Mai mult decât atât, reclamanta a arătat că, prin Decizia nr. 8/08.03.2018, pârâtul a fost înștiințat că are posibilitatea formulării contestației, acesta alegând să formuleze o plângere în baza căreia Colegiul de disciplină, prin Procesul verbal nr. 2/12.04.2018, a constatat că nu sunt motive de anulare a deciziei, întrucât contestația nu este formulată corect.

Referitor la termenul de cercetare și comunicare a decizie invocat în hotărârea contestată, reclamanta a susținut că termenul de 30 de zile calendaristice nu se calculează de la data săvârșirii faptei ci, de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei (dar nu mai mult de șase luni de la săvârșire), ÎCCJ lămurind sensul expresiei de luare la cunoștință despre existența faptei, aceasta fiind data la care abaterea disciplinară este constatată prin raportul comisiei de cercetare disciplinară (22.02.2018) și nu data săvârșirii faptei, și nici data la care au existat primele indicii ce au determinat investirea comisiei cu procedura cercetării

prealabile. În acest sens, reclamanta a susținut că numai după finalizarea cercetării disciplinare prealabile, care are caracter obligatoriu, se poate aprecia dacă fapta săvârșită de salariat întrunește sau nu, cumulativ, elementele constitutive ale unei abateri disciplinare, Decizia nr. 8/08.03.2018 emițându-se în termenul legal de 30 de zile, raportul comisiei de cercetare disciplinară fiind înregistrat la data de 22.02.2018.

Reclamanta a mai arătat că Hotărârea nr. 1/12.04.2018 încalcă următoarele dispoziții din Regulamentul aprobat prin OMECTS nr. 3866/2012:

- art. 11 alin. 1, întrucât așa-zisa contestație depusă la IȘJ sub nr. 2644/23.03.2018, nu este înregistrată în Registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului de disciplină, registru distinct de cel al inspectoratului;
- art. 12 alin 1, întrucât Școala Profesională Specială A. nu a primit citația cu 15 zile înainte de ședință, citația fiind emisă în data de 03.04.2018, cu o zi înainte de ședința din data de 04.04.2018, ora 11, iar la citație nu s-a atașat copie după contestația depusă;
- art. 14 alin.1, întrucât membrii colegiului nu au stăruit în aflarea adevărului și în analiza tuturor împrejurărilor relevante cauzei inclusiv din punct de vedere juridic;
- art. 14 alin 5, întrucât consilierul juridic al IȘJ, s-a ante-pronunțat în prezența unui alt angajat al reclamantei, susținând din data de 03.04.2018 că nu are importanță că documentele primite sunt greșite, oricum contestația va fi admisă;
- art. 14 alin 7 și art. 15, întrucât colegiul avea obligația să adopte hotărârea imediat după dezbateri în data de 04.04.2018, nu în data de 12.04.2018, fără a fi consemnat motivul amânării pronunțării.

Prin sentința civilă nr. 954 din 24 octombrie 2018, Tribunalul Botoșani a admis contestația formulată de reclamanta Școala Profesională Specială A., în contradictoriu cu pârâții Inspectoratul Școlar Județean B., și C. și a anulat Hotărârea nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a reținut următoarele:

Pârâțul C. este angajatul Școlii Profesionale Specială A., pe postul de profesor itinerant și de sprijin, având ca atribuții de serviciu și desfășurarea de ore efective de predare la domiciliul elevilor cu nevoi speciale.

Prin Decizia nr. 8/08.03.2018, în urma cercetării prealabile efectuate de către Comisia de cercetare disciplinară, finalizată prin Raportul nr. 2048/22.02.2018, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea salariului de bază cu 10% pe o perioadă de 4 luni, conform art. 280 alin.. 2 lit. c din Legea nr. 1/2011, pentru abaterea disciplinară constând în nerespectarea încadrării privind învățământul la domiciliul elevului D., întrucât s-a deplasat la domiciliul elevului într-o singură zi din săptămână, prestând 3 ore, în loc de 7 ore, în două zile din săptămână, iar fișele de prezență la domiciliul elevului erau întocmite conform programului de două zile săptămânal, în baza acestora fiind decontate cheltuielile aferente deplasării, fiind însă nesemnate de părinții elevului.

Prin Hotărârea nr.1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean B., a fost admisă contestația formulată de pârâțul C. și anulată Decizia de sancționare, motivat de faptul că reclamanta nu a respectat procedura de sancționare, întrucât nu a respectat termenul de 30 de zile de la data constatării abaterii disciplinare, termen în care putea aplica sancțiunea. În termen legal, împotriva Hotărârii nr. 1/12.04.2018 s-a formulat prezenta contestație, primul motiv vizând nelegalitatea soluției, motivat de faptul că aplicarea sancțiunii în 08.03.2018 a fost făcută cu depășirea termenului de 30 zile, prevăzute de art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011 de la data luării la cunoștință a faptei, deși ICCJ a lămurit prin Decizia RIL nr. 16/12.11.2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 817/05.12.2012, că momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile

la registratura unității, întrucât după finalizarea cercetării se poate aprecia dacă fapta săvârșită de salariat întrunește sau nu, cumulativ, elementele constitutive ale unei abateri disciplinare.

În acest sens, reclamanta a susținut că Decizia nr. 8/08.03.2018 este legală deoarece a fost emisă în termenul legal de 30 zile, de la data de 22.02.2018, când s-a înregistrat Raportul comisiei de cercetare disciplinară prealabilă și în interiorul celor 6 luni calculate de la data săvârșirii faptei (11 septembrie -30 noiembrie 2017).

Pe de altă parte, reclamanta a invocat un motiv de nulitate, arătând că Hotărârea nr. 1/12.04.2018 încalcă dispozițiile din Regulamentul, aprobat prin OMECTS 3866/2012, întrucât, conform art. 11 alin. 1, contestația depusă la ISJ sub nr. 2644/23.03.2018, nu are număr de înregistrare în registrul special de intrări - ieșiri al Colegiului de disciplină (registru distinct de cel al inspectoratului) iar, conform art. 12 alin. 1, Școala Profesională Specială A., nu a primit citația în termenul legal de 15 zile înainte de ședință, citația având data de 03.04.2018, iar ședința având loc pe 04.04.2018, ora 11, la citație nefiind atașată copia contestației formulate de către C., pentru a-și putea exercita în mod efectiv dreptul la apărare.

Prioritar, instanța a analizat nulitatea invocată, reținând că împotriva Deciziei nr. 8/08.03.2018, emisă de Școala Profesională Specială A., pârâtul putea face contestație în termen de 15 zile de la comunicare, la Colegiul de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar, în conformitate cu dispozițiile art. 280 alin 8 din Legea Educației Naționale nr. 1/2011 (Persoanele sancționate încadrate în unitățile de învățământ au dreptul de a contesta, în termen de 15 zile de la comunicare, decizia respectivă la colegiul de disciplină de pe lângă inspectoratul școlar.)

Decizia de sancționare a fost comunicată pârâtului în data de 08.03.2018, așa după cum rezultă din copia aflată la dosar.

La data de 23.03.2018, pârâtul a adresat o petiție Inspectoratului Școlar, în care a sesizat anumite nereguli săvârșite de conducerea Școlii Profesionale Specială A. la adresa sa, petiție prin care a solicitat analizarea celor relatate și luarea unor măsuri, fiind înregistrată sub nr. 2644/23.03.2018.

Nu se regăsește în cuprinsul acestei petiții vreo mențiune cu privire la contestarea Deciziei nr. 8/08.03.2018, iar între copiile documentelor ce au stat la baza emiterii Hotărârea nr. 1/12.04.2018 se regăsește copia acestei petiții, care, însă, nu are nici un număr de înregistrare.

Din documentele aflate la dosar fond, comunicate de pârâtă, rezultă că petiția pârâtului a fost înregistrată sub nr. 2644/23.03.2018 de ISJ și repartizată pentru soluționare inspectorului școlar G., iar acesta, în data de 27.03.2018 a calificat-o drept contestație împotriva Deciziei de sancționare ce se soluționează de către Colegiul de Disciplină.

Instanța a reținut, însă, că potrivit disp. art. 11 din Regulamentul anexă la OMECTS 3866/2012, Secretarul Colegiului Central de Disciplina al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului primește și înregistrează contestația în registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului, întocmește un dosar pentru fiecare cerere și elaborează referatul cauzei.

(2) Referatul cauzei cuprinde următoarele elemente obligatorii: „părțile”, „obiectul”, „actul contestat”, „sustineri în apărare”, „acte la dosar”, „constatări” și „aspecte de elucidat”.

A rezultat, așadar, că petiția depusă de pârât la ISJ nu respectă dispozițiile legale susmenționate nici cu privire la locul depunerii (Secretarul Colegiului Central de Disciplină al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului primește și înregistrează contestația în registrul special de intrări-ieșiri al colegiului), și nici cu privire la conținut (părțile, obiectul, actul contestat, susțineri în apărare, acte la dosar, aceste aspecte obligatorii a se regăsi în cuprinsul referatului cauzei trebuind să rezulte fără echivoc din cuprinsul contestației) pentru a putea fi considerată contestație împotriva deciziei de sancționare.

Dat fiind cele ce preced, instanța a constatat nulitatea Hotărârii nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, față de lipsa contestației împotriva Deciziei nr. 8/08.03.2018, emisă de Școala Profesională Specială A., devenind de prisos analizarea motivelor de netemeinicie a deciziei contestate.

Împotriva acestei sentințe, a formulat apelul C., prin care solicită admiterea apelului, modificarea acesteia și, pe fond, respingerea acțiunii, a capetelor de cerere formulate de reclamantă ca neîntemeiate și nelegale, întrucât unitatea de învățământ nu a respectat procedura de cercetare și sancționare conform Legii nr. 1 /2011, în ceea ce privește art. 280 (7) și nu s-au respectat nici prevederile art. 6 (3) din Ordinul nr. 3866/2012.

Solicită, totodată, să se mențină Hotărârea nr. 1 din 12.04.2018 a Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean ca fiind temeinică și legală.

Apelantul arată că prima instanță a reținut greșit faptul că el ar fi depus la Inspectoratul Școlar doar o petiție, care a ajuns la domnul inspector G. Precizează că în ziua respectivă a depus aceeași contestație, în copie xerox, și la Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, așa cum i-a spus secretara inspectoratului școlar, să lase una la secretariat și să ducă și la biroul nr. 8 un exemplar, dacă contestă o decizie de sancționare, ceea ce a și făcut. Apelantul arată că a depus la Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, unde a primit număr de înregistrare nr.1/23.03.2018. Apelantul mai arată că jurista inspectoratului care a primit cererea, i-a comunicat că după cum este formulată contestația, aceasta poate fi considerată doar ca o petiție, drept pentru care a completat contestația și a revenit la Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean și a depus, în aceeași zi, completarea la contestație, pe care s-a menționat de către doamna jurist „primit ora 16.30- completare”, iar aceasta i-a precizat că de la Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean s-a format dosarul nr.1/23.03.2018 și că, dacă a depus și la secretariatul inspectoratului școlar județean, aceasta va ajunge tot la Colegiu, contestația având număr de înregistrare la secretariatul IȘJ 2644/ 23.03.2018.

În ceea ce privește faptul că, în speță, contestația nr. 2644/23.03.2018 ar fi ajuns spre soluționare la domnul inspector G., apelantul menționează că nu a fost solicitat de acesta să își spună punctul de vedere în nici un fel și nici nu a primit nici un răspuns scris, și nici verbal, de la inspectoratul școlar județean, în acest sens. În cuprinsul contestației, apelantul arată că a insistat pe faptul că directorul unității are ceva personal cu el, dar acest fapt dorea să îl aducă la cunoștința Colegiul de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, dar dacă domnul general a apreciat că trebuie verificate cele semnalate de domnul inspector, este foarte bine. Menționează că nu a fost nimeni în unitatea de învățământ să verifice cele semnalate în contestație, în afara celor desfășurate în ședința Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean unde a relatat membrilor, cu lux de amănunte, cele petrecute.

Apelantul susține că, în speță, contestația sa a fost înregistrată în registrul special, cu nr. 1/23.03.2018, așa cum poate reieși și din Registrul Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, contestație care a fost notată în registru în prezența sa.

Arată apelantul că directoarea Școlii Profesionale Speciale A. nu a respectat procedura de sancționare, decizia nefiind nemotivată, nefiind consemnat punctul său de vedere și apărarea sa.

Apelantul solicită respingerea acțiunii, întrucât nu s-au respectat prevederile din Legea nr. 1/2011, în ceea ce privește art. 280 (7): „Cercetarea faptei și comunicarea deciziei se fac în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării acesteia, consemnată în condica de inspecții sau la registratura generală a unității de învățământ preuniversitar/instituției. Persoanei nevinovate i se comunică în scris inexistența faptelor pentru care a fost cercetată” și nu s-au respectat nici prevederile art. 6 (3) din Ordinul nr. 3866/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului de Disciplină al

MECTS, legislația aplicabilă angajaților din sistemul de învățământ.

În fapt, ca urmare a contestației depusă la Inspectoratul Școlar Județean, sub nr. 2644/23.03.2018, dimineată la ora 11,00 și completată în aceeași zi la ora 16,30, formând dosarul nr. 1/2018, în termen legal de 15 zile, sancționat prin Decizia de sancționare nr. 8/08.03.2018, emisă de Școala Profesională Specială A., prin care a fost sancționat cu 10% din salariul de bază pe o perioadă de 4 luni, iar, ca urmare a analizării contestației sale, s-a admis contestația și a fost anulată decizia de sancționare.

Apelantul solicită admiterea apelului și, pe fondul cauzei, respingerea acțiunii și, totodată, menținerea Hotărârii nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, ca fiind temeinică și legală, motivat de faptul că reclamanta nu a respectat procedura de sancționare conform prevederilor legale.

Totodată, apelantul menționează că la Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean a fost ascultat și s-au solicitat documente de la unitatea de învățământ, i s-a admis contestația formulată și înregistrată la Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean cu nr. 2644/23.03.2018, prin care a fost sancționat prin Decizia de sancționare nr. 8/08.03.2018, emisă de Școala Profesională Specială A., cu diminuarea cu 10% din salariul de bază pe o perioadă de 4 luni. Susține, de asemenea, că doamna director, cu rea credință, a reținut două luni consecutiv, 10% din salariu, cu toate că prin Hotărârea Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean a fost anulată decizia de sancționare, iar doamna director a solicitat în instanță anularea Hotărârii Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, în dosarul ../40/2018.

În fapt, apelantul arată că a fost sancționat prin Decizia de sancționare nr. 8/2018, emisă de Școala Profesională Specială A., decizie pe care a contestat-o, în termenul legal de 15 zile.

În conformitate cu dispozițiile Ordinului nr. 3866/2012, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului de Disciplină al MECTS și ale colegiilor de disciplină de pe lângă inspectoratele școlare precum și a art. 280 alin. 1 și alin. 2 lit. c din Legea Educației Naționale nr. 1/2011 comisia, pentru o mai bună clarificare a situației de fapt și de drept, a solicitat, în copie xerox, dosarul de cercetare de la unitatea de învățământ, privind abaterea disciplinară și au constatat că unitatea de învățământ a încălcat procedura de sancționare disciplinară.

Conform art.6 (3) din Ordinului nr. 3866/2012, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului de Disciplină al MECTS: „sancțiunea se aplică și se comunică prin decizie scrisă, după caz, de către directorul unității de învățământ, inspectorul școlar general sau ministrul MEN, în termen de cel mult 30 zile de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei/faptelor ce constituie abatere disciplinară”, iar el a primit decizia de sancționare după două luni de când a fost chemat la comisia de cercetare.

Pentru motivele arătate, apelantul solicită respingerea acțiunii, să se mențină Hotărârea nr. 1 din 12.04.2018 a Colegiului de Disciplină de pe lângă Inspectoratul Școlar Județean, ca fiind temeinică și legală, motivat de faptul că reclamanta nu a respectat procedura de sancționare conform prevederilor legale, decizia nefiind motivată, reclamanta nu a respectat prevederile din Legea nr. 1/2011, în ceea ce privește art. 280 (7) și art.6 (3) și din Ordinul nr. 3866/2012, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului de Disciplină al MECTS, legislația aplicabilă angajaților din sistemul de învățământ.

Arată, de asemenea, că a făcut ore cu elevul la domiciliul acestuia, numai că părinții, având o singură cameră în care stăteau, îi spuneau să termine mai repede întrucât stăteau afară cât el încerca să lucreze cu fiul lor.

Prin întâmpinare, contestatoarea Școala Profesională Specială A. a solicitat respingerea apelului ca nefondat. A precizat că prima instanță a reținut în mod corect lipsa contestației pârâtului împotriva deciziei nr. 8/08.03.2018, contestație înregistrată sub nr. 2644/23.03.2018, care este, de fapt, o petiție, în cuprinsul căreia nu există referire la decizia de sancționare. Referatul cauzei nu există, întrucât petiția analizată de Colegiul de disciplină de pe lângă I.S.J. nu conține elementele unei contestații. Intimata susține că este neadevărat faptul că pârâtul a depus, în data de 23.03.2018, contestația scrisă la calculator, înregistrată sub nr. 1/23.03.2018 la Colegiul de disciplină al ISJ, contestație pe care este notat: „primit ora 16,30-completare”, în procesele-verbale nr. 1/2018 și 2/2018 neexistând consemnat faptul că există și o completare a petiției nr. 2644/23.03.2018, scrisă de mână, cu o contestație scrisă la calculator. Această contestație nu se află la dosarul complet ce a stat la baza emiterii Hotărârii nr. 1/2018 a Colegiului de disciplină, dosar solicitat de instanță. În opinia contestatoarei, este cert că aceasta a fost făcută acum, după aproape un an, de către petentul C., în colaborare cu d-na jurist a ISJ. La o analiză a acestei contestații, scrisă la calculator, se poate observa că nu este semnată de petent, nu este datată și nu are apostila Inspectorului General al ISJ, pentru a fi direcționată către Colegiul de Disciplină al ISJ. Insuși colegiul a sesizat că în speță contestația nu este făcută în mod corect, deoarece nu conține toate elementele unei contestații. Este inacceptabil ca o petiție ce are un anumit conținut, depusă la registratura ISJ să aibă același număr de înregistrare cu o contestație ce are un alt conținut. Consideră că prin apelul pârâtului se aduc elemente de noutate, printr-un document creat ulterior, nefăcându-se altceva decât să se creeze falsuri, lucru de la care a pornit și decizia de sancționare disciplinară. Intimata reiterează în întâmpinare și susținerile din contestație, referitoare la neprimirea citației în termen înainte de ședința colegiului de disciplină, neatașarea unei copii a contestației depuse, precum și legalitatea emiterii deciziei de sancționare disciplinară, cu respectarea deciziei pronunțate în recurs în interesul legii de către ÎCCJ.

Analizând cauza, prin prisma motivelor de apel invocate, Curtea reține următoarele:

Apelantul a depus, odată cu cererea de apel, o copie de pe contestația înregistrată la Inspectoratul Școlar Județean B., înregistrată sub nr. 2644 din 23.03.2018, precum și o copie a unui înscris, formulat în aceeași zi și înregistrat cu rezoluția: „primit ora 16,30-completare, nr. 1/23.03.2018”, susținând că a introdus, în aceeași zi, o completare a contestației, comunicându-i-se, în acel moment, că s-a înregistrat dosar la Colegiul de disciplină de pe lângă ISJ, sub nr. 1/23.03.2018.

Din verificările efectuate în apel, conform înscrisurilor depuse la filele 83-89 dosar apel de ISJ, rezultă că în registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului de disciplină de pe lângă ISJ a fost înregistrată, sub nr. 1 din 23.03.2018, o contestație la decizia de sancționare nr. 8/08.09.2018, înregistrată sub nr. 2644/23.03.2018, precum și o completare contestație, formulată la ora 16,30, cum menționea: „sanțiune 10% salar 4 luni”, în total 2 pagini plus 1 pagină. Ambele înscrisuri depuse în copie, cu mențiunea „conform cu originalul”, de ISJ, la filele 87-88 și 89 dosar apel, poartă rezoluție, precum și ștampila de intrare și sunt semnate de către contestator. Dacă în primul înscris depus de către contestator se face vorbire doar de faptul că a fost penalizat pe nedrept, acesta susținând că este o persoană hărțuită, iar penalizarea se bazează pe ambiție și abuz în funcție, în completarea depusă și înregistrată la ora 16,30, sub nr. 2644/23.03.2018, în Registrul de intrări-ieșiri al ISJ, respectiv sub nr. 1/23.03.2018, în Registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului de disciplină de pe lângă ISJ, există toate elementele specifice unei contestații la o decizie disciplinară. Se menționează în acest înscris că se formulează contestație împotriva Deciziei nr. 8/08.08.2018, ca fiind netemeinică și nelegală, sunt arătate părțile, precum și apărările contestatorului în raport de decizia atacată, respectiv aspecte de nulitate și de netemeinicie ale deciziei de sancționare

disciplinară. Prin urmare, contestația îndeplinește condițiile de formă prevăzute de art. 11 din Regulamentul anexă la OMECTS nr. 3866/2012, atât cu privire la locul depunerii, cât și cu privire la elementele de bază ale unei contestații, aspecte în raport de care se întocmește referatul cauzei, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. 2 din același Ordin. Susținerile intimitei din întâmpinare, referitoare la lipsa elementelor obligatorii din contestația formulată de apelant, nu pot fi, ca atare, reținute. Faptul că, în speță, contestația formulată de apelant împotriva deciziei de sancționare disciplinară a fost înregistrată, atât în Registrul de intrări-ieșiri al ISJ, cât și în Registrul special de intrări-ieșiri al Colegiului de disciplină de pe lângă ISJ, rezultă și din procesul-verbal nr. 1/04.04.2018, întocmit de Colegiul de Disciplină al ISJ, filele 59-62 dosar tribunal, în care se consemnează obiectul ședinței acestei comisii de la acea dată, respectiv analiza contestației nr. 1/2018, împotriva deciziei de sancționare nr. 8/08.03.2018. Nu pot fi reținute susținerile intimitei din întâmpinarea la apel, referitoare la faptul că însuși Colegiul de Disciplină de pe lângă ISJ ar fi constatat că nu este legal formulată contestația de către apelant. Conform mențiunilor invocate, din conținutul procesului-verbal nr. 2/12.04.2018 al Colegiului de Disciplină de pe lângă ISJ, colegiul a trecut la dezbaterea pe fond a contestației formulate de apelant, constatând că nu sunt motive de anulare a deciziei. Dacă s-ar fi constatat, cu acea ocazie, că nu există o contestație a apelantului la decizia de sancționare disciplinară nr. 8/08.03.2018, în mod evident, nu s-ar mai fi analizat fondul acesteia și nici probele aduse de ambele părți. Prin urmare, în mod greșit a reținut prima instanță că Hotărârea nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de disciplină de pe lângă ISJ este afectată de nulitate, față de lipsa contestației împotriva Deciziei nr. 8/08.03.2018, emisă de reclamantă.

Analizând, în rejudecare, contestația formulată de reclamantă împotriva Hotărârii nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de Disciplină de pe lângă ISJ, Curtea reține următoarele:

A invocat reclamanta că nu a primit înștiințare în termenul legal de minim 15 zile înainte de ședință, citația fiind din 03.04.2018, iar ședința având loc pe 04.04.2018, ora 11, la citație neatașându-se și copie după contestația formulată, prin aceasta fiind încălcate dispozițiile art. 12 alin. 1 din Regulamentul anexă la OMECTS nr. 3866/2012. Aceste susțineri, însă, nu pot conduce la nulitatea Hotărârii nr. 1/12.04.2018 a Colegiului de Disciplină de pe lângă ISJ, actul normativ din speță neprevăzând sancțiunea nulității pentru încălcarea acestor dispoziții legale. Mai mult, directoarea Scolii Profesionale Speciale A. a fost audiată de colegiu, conform mențiunilor din procesul-verbal nr. 1/04.04.2018, aceasta neinvocând aceste probleme în fața acestui organ colectiv, de asemenea, a fost ascultat și d-l profesorul H., membru în Comisia de disciplină care a întocmit raportul pentru cercetarea abaterilor disciplinare sancționate prin decizia nr. 8/08.03.2018, reclamanta nefiind lipsită, prin urmare, de apărare, în condițiile în care și-a precizat poziția și a putut să aducă probele apreciate a fi relevante în raport de decizia de sancționare contestată.

În ceea ce privește legalitatea Hotărârii nr. 1/12.04.2018, în raport de soluția de admitere a contestației împotriva deciziei de sancționare nr. 8/08.03.2018, pentru nerespectarea prevederilor art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011, Curtea reține că s-a făcut o corectă aplicare a textelor de lege incidente în cauză. Reclamanta invocă prin acțiunea introductivă de instanță că termenul de 30 zile nu se calculează de la data săvârșirii faptei, ci, așa cum precizează legiuitorul, de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei. Reclamanta arată că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011, ÎCCJ a lămurit sensul de luare la cunoștință despre existența faptei ca referindu-se la momentul în care existența certă a abaterii disciplinare este stabilită prin raportul comisiei de cercetare disciplinară, în cazul de față, 22.02.2018, citându-se aplicarea Deciziei pronunțate de ÎCCJ în recurs în interesul legii, nr. 16/12.11.2012. Conform acesteia, s-a interpretat aplicarea dispozițiilor art. 252 alin. 1 din Codul Muncii, în sensul că momentul de la care începe să curgă termenul de 30 zile

calendaristice pentru aplicarea sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității. Susținerile reclamantei nu pot fi reținute, însă, în speță, fiind incidentă o normă legală specială, și nu prevederile Codului muncii, astfel cum susține reclamanta, în interpretarea dată de decizia în recurs în interesul legii.

Astfel, conform art. 55 Ordinul nr. 5079/2016: „Personalul didactic, personalul didactic auxiliar și cel de conducere răspund disciplinar conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, iar, conform art. 56: „Personalul nedidactic răspunde disciplinar în conformitate cu prevederile Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Făcând parte din categoria personalului didactic, este evident că apelantul răspunde disciplinar în conformitate cu prevederile Legii nr. 1/2011 și nu în conformitate cu prevederile Codului muncii.

Conform art. 280 alin. 7 din Legea nr. 1/2011: „Cercetarea faptei și comunicarea deciziei se fac în termen de cel mult 30 de zile de la data constatării acesteia, consemnată în condica de inspecții sau la registratura generală a unității de învățământ preuniversitar/instituției. Persoanei nevinovate i se comunică în scris inexistența faptelor pentru care a fost cercetată”. Nici nu s-ar putea, sub aspect logic, raportat la acest articol, să se rețină interpretarea dată de decizia în recurs în interesul legii citată, cercetarea faptei neputând avea loc într-un termen de 30 zile de la data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare, act care marchează sfârșitul cercetării disciplinare.

Textul face, în mod evident, referire la momentul constatării faptei, legând acest moment de cel al consemnării acesteia în condica de inspecții sau la registratura generală. Acesta este în corelație și cu prevederile art. 280 alin. 3 din Legea nr. 1/2011, conform cărora: „Orice persoană poate sesiza unitatea de învățământ/instituția de învățământ cu privire la săvârșirea unei fapte ce poate constitui abatere disciplinară. Sesizarea se face în scris și se înregistrează la registratura unității/instituției de învățământ”. Că acest text se interpretează astfel, rezultă și din dispozițiile art 6 alin. 2 și 3 din Ordinul 3866/2012, conform cărora: „(2) Dacă de la data săvârșirii faptei ce constituie abatere disciplinară și până la momentul aplicării sancțiunii au trecut mai mult de 6 luni, persoana în cauză nu mai poate fi sancționată disciplinar. (3) Sancțiunea se aplică și se comunică prin decizie scrisă, după caz, de către directorul unității de învățământ, inspectorul școlar general sau ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, în termen de cel mult 30 de zile de la data luării la cunoștință despre săvârșirea faptei/faptelor ce constituie abatere disciplinară”.

Acolo unde Legea nr. 1/2011 a dorit să distingă, a precizat expres, după cum rezultă din conținutul art. 283 din același act normativ: „Răspunderea patrimonială a personalului didactic, a personalului didactic auxiliar, precum și a celui de conducere, de îndrumare și de control din învățământul preuniversitar se stabilește potrivit legislației muncii. Decizia de imputare, precum și celelalte acte pentru recuperarea pagubelor și a prejudiciilor se fac de conducerea unității sau a instituției al cărei salariat este cel în cauză, în afară de cazurile când, prin lege, se dispune altfel”.

În speță, aplicarea sancțiunii și comunicarea deciziei de sancționare apelantului trebuiau efectuate în termen de 30 zile de la momentul constatării faptei săvârșite, respectiv de la data de 22.12.2017, când a fost înregistrat la registratura reclamantei procesul-verbal încheiat de d-na directoare a Școlii Profesionale Speciale A., prin care aceasta a constatat neefectuarea numărului de ore de către pârât, conform orarului, la domiciliul elevului D. Or, decizia de sancționare a fost emisă în afara termenului legal de 30 zile, respectiv la data de 08.03.2018, Hotărârea nr. 1 din 12.04.2018 a Colegiului de disciplină din cadrul ISJ fiind, prin urmare, legală.

Pentru toate aceste considerente, în conformitate cu prevederile art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă, Curtea va admite apelul declarat de pârât și va schimba în totalitate sentința atacată. În rejudecare, contestația formulată de Școala Profesională Specială A. va fi respinsă ca nefondată.

6. Sarcina probei în acțiunea în răspundere patrimonială. Dovedirea de către angajator a existența faptei salariatului de încălcare a normelor legale sau contractuale și probarea vinovăției salariatului în producerea unui anumit rezultat dăunător, inclusiv legătura de cauzalitate între acestea.

Rezumat:

Considerentele primei instanțe în sensul că în cazul acțiunilor în răspundere patrimonială sarcina probei revine pârâtului salariat, iar nu reclamantului angajator, și că operează o prezumție de culpă este contrară dispozițiilor legale care reglementează sarcina probei, art. 249 Cod procedură civilă și art. 272 din Codul muncii. De altfel prima instanță nici nu a indicat vreo dispoziție legală care să reglementeze în acest caz prezumția de culpă. Pe cale de consecință, reclamantei îi revenea sarcina de a dovedi îndeplinirea cumulativă a condițiilor atragerii răspunderii patrimoniale a pârâtului, ceea ce nu a făcut. Astfel cum a invocat și pârâtul apelant nu există la dosar probe care să dovedească vinovăția sa pentru prejudiciul pretins.

Angajatorul trebuie să dovedească existența faptei salariatului de încălcare a normelor legale sau contractuale, trebuie probată vinovăția salariatului în producerea unui anumit rezultat dăunător, inclusiv legătura de cauzalitate între acestea. Din probatoriul administrat în cauză nu reiese că diferența de consum de motorină, dintre cel stabilit de producătorul autovehiculului și cel rezultat în urma curselor efectuate de pârât, a fost cauzată de atitudinea culpabilă a pârâtului, de modul defectuos de conducere a autovehiculului încredințat de reclamantă.

(Decizia nr. 763 din 24.09.2019, dosar nr. 2182/86/2018)

Hotărârea:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 08.06.2018 și înregistrată sub nr. ..., reclamanta SC A. SRL, în contradictoriu cu pârâtul B., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtului la plata sumei de 7.250 lei, reprezentând contravaloarea prejudiciului creat societății prin nerespectarea termenului de preaviz de 20 zile lucrătoare, sumă ce urmează a fi calculată cu dobânda legală aferentă, de la data introducerii acțiunii și până la achitarea efectivă a debitului de către pârât; obligarea pârâtului la plata sumei de 4.900 lei, reprezentând contravaloarea prejudiciului creat societății prin nerespectarea clauzei specifice nr. 1, Cap. G, lit. f din contractul de muncă, sumă ce urmează a fi calculată cu dobânda legală aferentă, de la data introducerii acțiunii și până la achitarea efectivă a debitului de către pârât

Prin sentința civilă nr. 1271 din 29 octombrie 2018 Tribunalul Suceava a admis în parte cererea având ca obiect „acțiune în răspundere patrimonială” formulată de reclamanta SC A. SRL în contradictoriu cu pârâtul B.; a obligat pârâtul să plătească reclamantei, suma de 4.900 lei reprezentând contravaloarea prejudiciului cauzat societății, precum și dobânda legală aferentă, începând cu data introducerii acțiunii, respectiv 8 iunie 2018 și până la plata efectivă a sumei.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele:

Potrivit contractului individual de muncă nr. 49 depus la dosar, pârâtul B. a fost salariatul societății reclamante, începând cu data de 10.01.2017, pe perioadă nedeterminată, în funcția de agent curier. Contractul individual de muncă a fost negociat de părțile contractante, în acest sens fiind relevante semnăturile angajatului și angajatorului de pe înscrisul menționat, împrejurare de natură să demonstreze liberul consimțământ al părților la încheierea acestuia.

Astfel, în speță, clauzele contractuale se circumscriu prevederilor art. 8 Codul muncii, în conformitate cu care relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității și al bunei credințe. În același sens sunt și prevederile art. 16 Codul muncii, potrivit cărora contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Drepturile și obligațiile părților contractante sunt reciproce, aspect rezultând din caracterul oneros, sinalagmatic al contractului de muncă, în condițiile art. 37, 39 și 40 Codul muncii.

Din coroborarea clauzelor contractuale, a actului adițional și a prevederilor din fișa postului, rezultă că pârâtul avea obligația de a se încadra într-un consum de carburant, la Cap. G lit. f din contractul de muncă se menționează obligația încadrării în consumul de carburant garantat de fabricant, pentru regim mixt de 7,5% pentru autoutilitare fabricate din 2014, inclusiv și de 8,6 litri/100 km pe autoutilitare fabricate până în 2014 exclusiv; de asemenea, s-a prevăzut răspunderea salariatului pentru pagubele cauzate firmei din vina sa; se face referire la indicatorul de performanță constând în numărul mic, tinzând spre zero, al evenimentelor rutiere, încadrarea în consumul menționat anterior, întocmirea tuturor documentelor de transport completate, semnate, ștampilate de toate părțile implicate în activitatea curentă, depunerea tuturor documentelor pe fiecare cursă în parte.

Raporturile de muncă dintre părți au încetat în baza demisiei dată de pârât.

Prin prezenta acțiune, fostul angajator solicită antrenarea răspunderii patrimoniale a fostului salariat, pârâtul B., pentru pagubele pe care acesta le-a produs în timpul derulării contractului de muncă, în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu.

Astfel, se reproșează pârâtului, că acesta a cauzat un prejudiciu de 4.900 lei, reprezentând contravaloarea cantității de 924,22 litri motorină, precum și suma de 7.250 lei.

Așa cum s-a arătat anterior, pârâtul avea obligația de a se încadra într-un consum de carburant garantat de fabricant, pentru regim mixt de 7,5% pentru autoutilitare fabricate din 2014, inclusiv și de 8,6 litri/100 km pe autoutilitare fabricate până în 2014 exclusiv.

Conform situației ce rezultă din fiecare raport de delegație din perioada 12.01.2017-15.12.2017, pârâtul a parcurs 118.058 km, consumând 14.981,16 litri motorină, astfel: în perioada delegație 12.01.2017-16.02.2017, conform raportului depus de angajat: $9.47 - 8.5 = 0.97$ litri/100 km x 16145 km (parcurs delegație), s-a înregistrat 156.61 litri depășire consum combustibil; în perioada delegație 27.02.2017-11.04.2017, conform raportului depus de angajat: $9.84 - 8.5 = 1.34$ litri/100 km x 21666 km (parcurs delegație) au rezultat 290,32 litri carburant depășire la consum; pentru perioada delegație 21.04.2017-02.06.2017, conform raportului depus de angajat: $8.99 - 8.5 = 0.49$ litri/100 km x 26177 km (parcurs delegație) a rezultat o cantitate de 128.27 litri combustibil depășiți în plus; în perioada delegație 08.06.2017-02.08.2017, conform raportului depus de angajat: $8.98 - 8.5 = 0.48$ litri/100 km x 38381 km (parcurs delegație) s-au înregistrat 184.29 litri depășiți; 5) în perioada delegație 16.08.2017-13.09.2017, conform raportului depus de angajat: $9.55 - 8.5 = 1.05$ litri/100 km x 15689 km (parcurs delegație) 164.73 litri depășire.

Astfel, prejudiciul cauzat de salariat în legătură cu munca sa constă în cantitatea de 924,22 litri combustibil, la un preț mediu de 5,3 lei/litru de combustibil, rezultă valoarea prejudiciului de 4.900 lei. Consumul în care trebuia să se încadreze conform clauzei din CIM era de 8,5 litri/100 km.

Față de documentele depuse, respectiv rapoartele de delegație menționate, corelate cu înputernicirea nr. 746/10.01.2017, care relevă predarea autoutilității..., cu nr. de înmatriculare .., instanța a valorificat susținerile societății reclamante referitoare la calculul contravalorii consumului de combustibil.

Potrivit art. 254 Codul muncii, salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor. În situația în care angajatorul constată că salariatul său a provocat o pagubă din vina și în legătură cu munca sa, va putea solicita salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei.

În acțiunea patrimonială, sarcina probei revine pârâtului.

Din această perspectivă, tribunalul are în vedere că pârâtul nu a formulat în termen legal întâmpinare, fiind decăzut din dreptul de a mai formula cereri de probe și de a invoca excepții, înafara celor de ordine publică.

Din această perspectivă, nu pot fi reținute susținerile pârâtului, potrivit cărora s-ar fi aflat în imposibilitate obiectivă de a depune în termenul legal, întâmpinarea, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, actele medicale depuse la dosar demonstrează că acesta s-a aflat în concediu medical în perioada 11.06. – 25.06.2018; termenul de grație instituit prin art. 186 alin. 2 Cod procedură civilă se împlinea la data de 26 iulie 2018; ori, întâmpinarea a fost depusă cu mult peste acest termen, respectiv la data de 19 septembrie 2018.

Având în vedere cele ce preced, tribunalul a reținut că fiind date cumulativ, condițiile răspunderii patrimoniale, acțiunea formulată de societate este întemeiată, fiind date exigențele art. 254 raportat la art. 272 Codul muncii, pârâtul nerăsturnând prin niciun mijloc de probă, prezumția de culpă din sarcina sa, așa încât se impune admiterea acțiunii, cu consecința obligării pârâtului, la plata în favoarea reclamantei, a sumei de 4.900 lei reprezentând contravaloarea prejudiciului cauzat societății, precum și dobânda legală aferentă, începând cu data introducerii acțiunii, respectiv 8 iunie 2018 și până la plata efectivă a sumei.

În ceea ce privește dobânda legală, instanța a reținut că sunt incidente prevederile art. 1530 Cod civil, în conformitate cu care creditorul are dreptul la daune-interese pentru repararea prejudiciului pe care debitorul i l-a cauzat și care este consecința directă și necesară a neexecutării fără justificare sau, după caz, culpabile a obligației.

În ceea ce privește suma de 7.250 lei, reprezentând contravaloarea prejudiciului creat societății prin nerespectarea termenului de preaviz de 20 de zile lucrătoare, societatea angajatoare arată că prejudiciul rezultă din încălcarea clauzei specifice nr.19 și 11 din CIM, întrucât pârâtul și-a depus demisia la data de 30.12.2017, solicitând încetarea raporturilor de muncă cu aceeași dată.

La fila 33 dosar se regăsește contractul individual de muncă, în care se regăsește clauza specifică nr.19 - convenită de părți, care prevede obligația salariatului de a anunța în scris intenția de încetare a contractului individual de muncă cu cel puțin 30 de zile înainte; de a accepta ca în perioada de preaviz să plece în delegație cu un nou coleg care de altfel va prelua toată gestiunea. În aceeași clauză, se prevede că în caz contrar, salariatul va plăti echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie la data încălcării clauzei din drepturile bănești cuvenite, din alte venituri proprii, garantând cu averea personală prezentă sau viitoare, și având obligația să le achite de îndată, în ziua depunerii decontului de cheltuieli sau la data încheierii contractului individual de muncă, în caz contrar se vor aplica penalități de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere și la plata daunelor interese, conf. prev. lit. y)".

De asemenea, la fila 32 se regăsește clauza specifică nr.11, potrivit căreia: „Salariatul este obligat să respecte termenul de preaviz de 20 de zile lucrătoare în cazul în care își depune, în scris, completat și semnat în fața angajatorului demisia din firmă, în caz contrar, salariatul se obligă să plătească 5 salarii minime brute pe economie în ziua depunerii

decontului de cheltuieli sau la data încheierii contractului individual de muncă, în caz contrar se vor aplica penalități de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere și la plata daunelor interese, conf. prev. lit. y)”.
Instanța a reținut în speță, incidența prevederilor art. 81 alin. 7 Codul Muncii, potrivit cărora contractul individual de muncă încetează, în cazul demisiei, la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.

Pe de altă parte, alineatul 4 al aceluiași articol prevede că termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.

Față de contextul legislativ enunțat anterior, rezultă că prima teză din clauza specifică nr.19, referitoare la obligația salariatului de a anunța în scris intenția de încetare a contractului individual de muncă cu cel puțin 30 de zile înainte este nulă, întrucât vine în contradicție cu prevederile imperative ale art. 81 alin. (4) redate mai sus.

Dacă s-ar menține în contractul de muncă o astfel de obligație, s-ar ajunge în ipoteza în care angajatorul mărește fără temei legal, perioada maximă de preaviz prevăzută de lege.

Nu în ultimul rând, clauza este echivocă, întrucât nu specifică în mod clar, dacă la finalul celor 30 de zile încetează contractul de muncă și dacă acest interval include și termenul de preaviz, sau termenul de preaviz curge distinct, în continuarea termenului de 30 de zile, ambele ipoteze fiind contrare dispozițiilor imperative menționate.

Mai mult, trebuie de precizat că angajatorul poate renunța la dreptul de preaviz, în speță fiind vorba despre o prevedere instituită pentru protecția sa și care nu poate opera decât în favoarea sa.

În cazul de față, societatea angajatoare a primit cererea pârâtului, în care se indica data demisiei 30.12.2017, la aceeași dată, în care se menționează nota potrivit căreia „Obligatoriu se va respecta preavizul de 20 de zile lucrătoare, conform Codului muncii, art. 81 – alin. 4 și clauza 11+19 din CIM 49.

Demisia este actul unilateral de voință al salariatului și reprezintă un caz de încetare a raporturilor de muncă, salariatul având dreptul de a nu motiva demisia, conform alin. 3 al art. 81, nefiind obligatoriu ca angajatorul să emită vreo decizie de încetare a contractului individual de muncă încheiat între părți.

Împrejurarea că pe cererea de demisie s-a menționat că salariatul trebuie să-și respecte preavizul de 20 de zile, nu prezintă relevanță din această perspectivă.

Prin urmare, față de considerentele expuse în precedent, al doilea capăt de cerere al reclamantei vizând atragerea răspunderii pârâtului, pentru nerespectarea clauzelor specifice nr. 11 și 19, cu consecința obligării acestuia la plata sumei de 7.250 lei, reprezentând contravaloarea prejudiciului creat societății prin nerespectarea termenului de preaviz de 20 de zile lucrătoare, a fost respinsă ca nefondată.

Potrivit art. 451 – 453 Cod procedură civilă, a obligat pârâtul să plătească reclamantei, suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel părțile.

Prin apelul declarat, reclamanta solicită, în conformitate cu art. 480 Cod proc. civ, schimbarea în parte a hotărârii atacate, în sensul admiterii acțiunii în tot, așa cum a fost formulată, cu obligarea pârâtului intimat la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, a arătat următoarele:

Hotărârea primei instanțe este nelegală și netemeinică.

În mod greșit, instanța de fond a respins ca neîntemeiat capătul de cerere privind obligarea pârâtului la plata sumei de 7.250 lei, reprezentând contravaloarea prejudiciului creat

societății prin nerespectarea termenului de preaviz de 20 zile lucrătoare, sumă ce urmează a fi calculată cu dobânda legală aferentă, de la data introducerii acțiunii și până la achitarea efectivă a debitului de către pârât.

Soluția primei instanțe este dată fără a analiza înscrisurile depuse în dovedirea prejudiciului provocat de pârât prin nerespectarea termenului de preaviz.

Așa cum a arătat în cererea introductivă, pârâtul a fost angajatul lor, având încheiat contractul individual de muncă nr. 49 din 10.01.2017 înainte de semnarea contractului individual de muncă au fost prezentate și dezbătute toate clauzele specifice, drepturile și obligațiile angajatorului dar și ale angajatului iar pârâtul a acceptat prin trecerea numelui și semnarea fiecărei file atât din contractul individual de muncă nr. 49/10.01.2017 înregistrat sub nr. 743/10.01.2017, a actului adițional nr. 744/10.01.2017, dar și a fișei postului nr. 745/10.01.2017.

În urma discuțiilor și a instruirii privind prevederile contractului de muncă, a actului adițional și a fișei postului, a drepturilor și obligațiilor ambelor părți, s-au lămurit toate aspectele iar numitul pârâtul a agreat toate articolele și a semnat și procesul verbal atașat.

Pârâtul nu poate să invoce faptul că nu ar fi știut că trebuie să respecte perioada de preaviz de 20 zile și consumul de carburant atât timp cât și-a scris numele și prenumele și a semnat clauzele specifice nr. 1, 11, 19 din CIM 49/10.01.2017, prevederile art. 9 și 22 din Act adițional nr. 744/ 10.01.2017.

Pârâtul și-a depus demisia începând cu data 30.12.2017, fără preaviz, ocazie cu care i s-a adus la cunoștință că se încalcă prevederile Clauzei specifice nr. 11 din CIM 49/2017 - Salariatul este obligat să respecte termenul de preaviz de 20 zile lucrătoare în cazul în care își depune, în scris, completat și semnat în fața angajatorului demisia din firmă, în caz contrar, salariatul se obligă să plătească 5 salarii minime brute pe economie în ziua depunerii decontului de cheltuieli sau la data încheierii contractului individual de muncă, în caz contrar se vor aplica penalități de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere și la plata daunelor interese, conform prevederilor lit. y).

La data depunerii demisiei, i s-a comunicat numitului B. că are obligația de a respecta preavizul de 20 zile lucrătoare conform art. 81 (4) Codul muncii și clauzele specifice nr. 11 și 19 din CIM nr. 49/2017 sancționat prin art. 254 (4) din Codul muncii coroborat de clauza specifică nr. 11 din CIM nr. 49/10.01.2017 cu plata echivalentului a 5 salarii minime brute pe economie.

Prin nerespectarea preavizului de 20 zile lucrătoare s-a creat angajatorului un prejudiciu de 7250 lei, reprezentând nerealizarea profitului cu autoutilitara predată pârâtului care nu a putut fi folosită până la găsirea unui nou șofer, fiind de notorietate și faptul că toate firmele care au ca obiect de activitate transport internațional mărfuri nu găsesc să angajeze șoferi.

Conform situației contabile privind contul de pierderi/profit produs de autoutilitara de 3,5 tone, anexată prezentei cereri, reclamanta realizează lunar cu fiecare autoutilitară din dotare un profit de 10.255,87 lei.

Astfel, suma de 7250 lei, reprezentând 5 salarii minime pe economie, acoperă parțial prejudiciul cauzat în cuantum de 10.255,87 lei.

Demisia este actul unilateral de voință al salariatului prin care înțelege să pună capăt unui contract individual fără să menționeze motivele care l-au determinat, dându-se expresie principiului libertății muncii. În această situație trebuie să respecte termenul de preaviz deoarece articolului 81, alineatul 4, din Codul muncii, prevede că în termenul de preaviz contractul de muncă continuă să-și producă efectele respectiv salariatul este obligat să se prezinte la serviciu și să presteze munca iar angajatorul să-i plătească salariul.

Salariatul poate să-și prezinte demisia fără preaviz dar numai în condițiile articolului 81, alineatul 4, din Codul muncii, și în acest caz ar trebui menționate și care dintre obligațiile asumate de angajator nu au fost îndeplinite.

Cu alte cuvinte trebuie să motiveze de ce nu respectă obligația impusă de lege de a se prezenta la serviciu pe perioada preavizului.

Pârâtul doar și-a prezentat demisia la data de 30.12.2017 în care menționează că înțelege să-și prezinte demisia începând cu data de 30.12.2017 dar nu a precizat motivele pentru care înțelege să-și prezinte demisia fără preaviz și nici care sunt obligațiile nerespectate de angajator.

Dacă angajatul are dreptul la demisie, pentru angajator s-a creat o protecție prin preaviz, perioadă ce îi oferă acestuia șansa de a recruta o nouă persoană pentru postul rămas vacant și de a asigura buna preluare a responsabilităților. Totodată, preavizul este util și angajatului pentru a cauta un nou loc de muncă.

Termenul preavizului este stabilit de ambele părți și prevăzut în contractul individual de muncă sau, după caz, în cel colectiv și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare, conform articolului 81, alineatul 4, din Codul muncii.

În raport de aceste considerente consideră că sunt îndeplinite condițiile art. 254 alin. 1 Codul Muncii în vederea angajării răspunderii patrimoniale a pârâtului.

Prin decizia angajatului de a nu mai veni la lucru în perioada de preaviz a adus prejudicii atât financiare, prin blocarea autoutilitare, dar și de imagine față de partenerul străin, prin netrimiteră mașinii la lucru în Germania, dar și prin prejudicierea bugetului consolidat de stat prin neimpozitarea salariului angajatului, acesta nemaexistând, neimpozitarea profitului realizat cu, autoutilitara dar și prin stoparea importului de capital în EUR, prin neîncasarea curselor ce se puteau face în perioada preaviz.

Consideră că nu este echitabil ca un angajat să aibă numai drepturi, nu și obligații, iar, în cazul în care nu mai are „chef” să lucreze, să nu se mai prezinte la locul de muncă.

Această atitudine a salariaților nu poate fi încurajată de instanța de judecată, întrucât s-ar crea o situație în care un angajat poate să plece oricând de la angajator, fără să-l anunțe și, chiar dacă i se desface pe motiv disciplinar contractul de muncă, să nu răspundă în nici un fel pentru această atitudine sfidătoare față de angajator. Chiar și în situația în care s-ar considera că pretențiile sunt prea mari, acțiunea trebuie admisă în parte.

Pentru acestea, solicită admiterea apelului, cu consecința admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

În drept, a invocat dispozițiile art.466, art. 480 C.proc. civ; Codul muncii.

Pârâtul, prin apelul declarat, critică sentința pentru netemeinicie pentru următoarele motive:

A fost acționat în judecată de societatea A. SRL care a solicitat obligarea sa la plata unor sume considerabile, având ca motivare faptul nu a respectat perioada de preaviz ce urma să o efectueze ca urmare a demisiei sale, și plata unor sume cu titlu de prejudiciu creat societății prin activitatea sa. În speță, a fost obligat la plata sumei de 4900 lei cu titlu de prejudiciu cauzat societății și dobânda legală datorată de la data introducerii acțiunii, la care se adaugă și plata cheltuielilor de judecată.

Soluția nu este susținută de motivarea instanței, care în mod superficial, a stabilit, doar pe susținerea reclamantului, această valoare de 4900 lei. Din punctul lui de vedere, această creanță nu este certă, având în vedere faptul că apare ca o sancțiune ce se aplica obligatoriu. Faptul că și-a dat demisia, stabilindu-se că nu poate fi sancționat ca urmare a nerespectării preavizului, nu concluzionează că a creat un prejudiciu societății. Depășirile de combustibil sau faptul că nu s-a putut ajunge în timpul fixat în comandă, se datorează unor condiții obiective de muncă. Societatea nu și-a dovedit pretențiile prin nici un mijloc de probă.

Nu se face vinovat de producerea niciunui prejudiciu și consideră ca acțiunea în integralitatea ei este o formă de șicanare și de sancționarea a sa, deoarece și-a dat demisia. Este adevărat că există o fluctuație a forței de muncă la această societate, dar condițiile de muncă, conținutul contractului de muncă și în special a actelor adiționale, sunt improprii și abuzive.

Faptul că a fost în concediu medical și nu a avut posibilitatea fizică să lucreze în perioada preavizului, nu a creat un prejudiciu societății, deoarece autotrenul a fost folosit de alt conducător auto, iar certificatul său medical nu a fost valorificat, nefiind depus la Casa de Sănătate, în vederea achitării contravalorii indemnizațiilor la care avea dreptul.

Instanța a respins nejustificat solicitarea de a se dispune efectuarea unei adrese în sensul de a vedea dacă prin acest certificat a fost „despăgubit” și s-ar fi creat astfel un prejudiciu real societății.

Pentru toate aceste motive, solicită admiterea apelului, anularea sentinței atacate și în judecarea apelului, respingerea capătului de cerere prin care a fost obligat la plata sumei de 4900 lei cu titlul de prejudiciu creat societății, cu cheltuieli de judecată.

Verificând, în limitele motivelor de apel, conform art. 477, art. 479 alin. 1 C.pr.civ., stabilirea situației de fapt și aplicarea de către prima instanță a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea reține următoarele:

Apelul reclamantei

Aceasta critică respingerea de către prima instanță a cererii de obligare a pârâtului la plata sumei de 7.250 lei reprezentând contravaloarea prejudiciului produs societății prin nerespectarea termenului de preaviz de către salariat.

Prin cererea de chemare în judecată dar și prin cererea de apel reclamanta a invocat că prin demisia pârâtului din funcția de agent curier, fără respectarea termenului de preaviz de 20 de zile lucrătoare, i s-a produs un prejudiciu constând în nerealizarea profitului cu autoutilitara pe care acesta o conducea până la angajarea unui alt șofer, pentru evaluarea prejudiciului făcând însă trimitere atât la clauza specifică nr. 11 din contractul individual de muncă cât și la situația contabilă atașată cererii de chemare în judecată.

Astfel, conform contractului individual de muncă, clauza specifică nr. 11, pârâtul era obligat „să respecte termenul de preaviz de 20 de zile lucrătoare în cazul în care își depune în scris, completat și semnat în fața angajatorului demisia din firmă, în caz contrar salariatul se obligă să plătească 5 salarii minime brute pe economie în ziua depunerii decontului de cheltuieli sau la data încheierii contractului de muncă, în caz contrar se vor aplica penalități de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere și la plata daunelor interese”. Aceasta este suma solicitată prin cererea de chemare în judecată, respectiv echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.

Conform cererii depuse de pârât la angajator acesta a solicitat aprobarea demisiei fără preaviz începând cu data de 30.12.2017, cu mențiunea că a primit toate drepturile contractuale și nu are nicio pretenție, pe cerere angajatorul făcând o notă în sensul că termenul de preaviz convenit în contract trebuie respectat. În consecință urmează a fi înlăturate considerentele primei instanțe vizând posibilitatea angajatorului de a renunța la dreptul de preaviz și că mențiunea făcută de angajator pe cerere nu este relevantă, având în vedere că acesta nu a renunțat la cerința respectării termenului de preaviz prin nota menționată, fapt ce prezintă relevanță pentru a se stabili obligațiile pârâtului.

Rezultă că în speță s-a făcut dovada faptei ilicite a pârâtului, salariat al societății reclamante, care avea obligația legală (art. 81 al. 4 Codul muncii) și contractuală (clauza specifică nr. 11) să respecte termenul de preaviz în cazul demisiei, ceea ce înseamnă, conform art. 81 al. 5 din Codul muncii că în acest interval salariatul este obligat să presteze muncă pentru angajator, ceea ce nu a făcut, fapt pe care nu l-a contestat.

În speță, nu s-a făcut dovada că sunt incidente prevederile art. 81 al. 8 din Codul muncii, atât timp cât pe cererea de demisie chiar salariatul a menționat că i s-au achitat toate drepturile salariale și nu are nicio pretenție de la angajator.

Faptul că demisia nu se motivează nu are nicio relevanță sub aspectul respectării termenului de preaviz, considerentele primei instanțe privind această posibilitate urmând a fi înlăturate, neavând legătură cu cauza.

În ceea ce privește însă evaluarea prejudiciului produs angajatorului prin fapta ilicită a pârâtului, fost salariat, Curtea reține că în speță este aplicabilă Decizia nr. 19/20.05.2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 10, art. 38, art. 57, art. 134 alin. (1) și art. 254 alin. (3) și (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stipularea clauzei penale în contractul individual de muncă sau într-un act adițional al acestuia, prin care este evaluată paguba produsă angajatorului de salariat din vina și în legătură cu munca sa, este interzisă și este sancționată cu nulitatea clauzei astfel negociate, decizia fiind obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pentru a decide astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut următoarele:

„49. Dispozițiile art. 254 alin. (1) din Codul muncii prevăd că salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor. Răspunderea patrimonială este, așadar, o varietate a răspunderii civile contractuale reglementate de Codul civil, cu particularitățile determinate de specificul raporturilor juridice de muncă, având ca temei dispozițiile contractului individual de muncă și legea.

50. Această răspundere poate interveni dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții de fond: calitatea de salariat la angajatorul în patrimoniul căruia s-a produs paguba; fapta ilicită și personală a salariatului, săvârșită în legătură cu munca sa; paguba cauzată angajatorului; raportul de cauzalitate între fapta ilicită și pagubă; vinovăția salariatului.

51. Paguba cauzată angajatorului trebuie, la rândul ei, să îndeplinească mai multe condiții, care, de asemenea, se impun a fi întrunite cumulativ. În primul rând, paguba trebuie să fie certă, respectiv să aibă o existență sigură și o întindere determinabilă la momentul evaluării, iar în al doilea rând paguba trebuie să fie cauzată angajatorului de către propriul salariat, să aibă caracter material și să nu fi fost reparată până la momentul la care angajatorul solicită acoperirea acesteia.

52. Verificarea îndeplinirii condiției caracterului cert al întinderii pagubei produse de angajat presupune evaluarea acesteia, în ipoteza în care paguba nu poate fi acoperită în natură, dispozițiile Codului civil reglementând evaluarea judiciară, legală și convențională a întinderii acesteia.

53. Evaluarea judiciară a întinderii pagubei este efectuată de instanța de judecată investită cu soluționarea unei cereri de chemare în judecată având ca obiect angajarea răspunderii patrimoniale a unui salariat pentru fapta sa cauzatoare de prejudicii în patrimoniul angajatului său, care în baza probatoriului administrat, după verificarea celorlalte condiții pentru antrenarea răspunderii, determină contravaloarea pierderii patrimoniale suferite de angajator.

54. În schimb, evaluarea convențională presupune negocierea unei clauze penale în contract prin care părțile stipulează că debitorul se obligă la o anumită prestație în cazul obligației principale [art. 1.538 alin. (1) din Codul civil].

55. Cu privire la sfera raporturilor de muncă, clauza penală ar reprezenta o stipulație în contractul de muncă sau într-un act adițional la acesta prin care angajatorul și salariatul evaluează anticipat producerii ei întinderea pagubei pe care angajatorul ar încerca-o din neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu ale salariatului. Prin

stipularea acestei clauze, angajatorul nu ar mai fi obligat să dovedească existența și întinderea pagubei, fiind suficient să facă proba neexecutării sau executării necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ale salariatului său.

56. Art. 254 alin. (3) și (4) din Codul muncii stabilește însă că recuperarea contravalorii pagubei produse angajatorului de către salariat, atunci când întinderea acesteia nu depășește cinci salarii minime brute pe economie, se convine între cei doi actori implicați, în urma întocmirii unei note de constatare și evaluare a pagubei întocmite de angajator.

57. Prin urmare, evaluarea pagubei în acest caz este ulterioară producerii pagubei, pe baza elementelor de fapt constatate cu prilejul descoperirii ei, întinderea despăgubirii fiind de natură a acoperi prejudiciul efectiv suferit de angajator, iar nu un prejudiciu evaluat convențional, prealabil producerii pagubei, care chiar în condițiile în care ar fi fost convenit prin inserarea unei clauze penale în contractul de muncă sau într-un act adițional la acesta n-ar putea fi valorificat în această procedură specială. Realizarea acordului de voință între cei doi actori, în legătură cu aspectele constatate prin nota anterior menționată, echivalează cu o convenție de evaluare a pagubei, ulterioară momentului producerii acesteia, prin care se tranzacționează între părțile contractante cu privire la pretențiile lor derivate din aceasta.

58. Prin dispozițiile legale anterior menționate, legiuitorul a înțeles să reglementeze o procedură specială de constatare și evaluare a pagubei prin acordul părților fără concursul organelor de jurisdicție a muncii atunci când întinderea pagubei nu depășește cinci salarii minime brute pe economie, legiuitorul înțelegând să deroge de la regula sesizării instanțelor judecătorești pentru antrenarea răspunderii patrimoniale, fără a se înțelege prin aceasta că derogarea este mai amplă și ar viza și cerința evaluării pagubei ulterior producerii ei.

59. Nota de constatare și evaluare a pagubei întocmită de angajator în cadrul acestei proceduri are, în mod evident, valențe probatorii în ce privește existența și întinderea pagubei produse acestuia de salariatul său în legătură cu munca sa, în măsura realizării acordului dintre angajator și salariat. În acest mod legiuitorul, cel puțin în cazul pagubelor care nu depășesc cinci salarii minime brute pe economie, a exclus o evaluare anticipată a întinderii pagubei. În cazul în care salariatul nu își dă acordul pentru recuperarea pe cale convențională a pagubei, angajatorul trebuie, în vederea constatării și recuperării ei, să se adreseze instanțelor judecătorești competente, nota de constatare și evaluare a pagubei constituind cel mult un început de dovadă scrisă, în ansamblul materialului probator administrat în cauză.

60. În cazul pagubelor care depășesc limita anterior menționată, procedura simplificată prevăzută de art. 254 alin. (3) și (4) din Codul muncii nu este aplicabilă și, prin urmare, nu este permisă evaluarea convențională a întinderii pagubei posterior producerii acesteia și, cu atât mai puțin, nu este permisă evaluarea convențională prealabilă producerii pagubei prin negocierea unei clauze penale.

61. Așadar, în situația dată, angajatorul ca titular al cererii de chemare în judecată prin care tinde să angajeze răspunderea patrimonială a salariatului său trebuie să facă dovada îndeplinirii condițiilor angajării acestui tip de răspundere, inclusiv a existenței și întinderii concrete a pagubei suferite prin fapta ilicită a salariatului său, iar stabilirea cuantumului creanței necesare pentru îndeplinirea sa este în competența exclusivă a instanței de judecată investite.

62. De altfel, acesta este și sensul dispozițiilor art. 169 alin. (1) din Codul muncii, care stabilesc că pot fi efectuate rețineri din salariu, cu titlu de daune cauzate angajatorului, numai în cazul unor creanțe certe, lichide și exigibile „constatate ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă”, sintagmă echivalentă cu evaluarea judiciară a întinderii pagubei.

63. Astfel trebuie înțeleasă și dispoziția legală prevăzută de art. 272 din Codul muncii referitoare la sarcina probei, în sensul că angajatorul are obligația legală a dovedirii tuturor

condițiilor răspunderii patrimoniale, care, în mod corelativ, presupune un drept în favoarea salariatului, care implică ca angajarea răspunderii sale, sub acest aspect, să fie făcută în condiții de contradictorialitate, oralitate și publicitate, prin administrarea de mijloace de probă apte a dovedi toate elementele acestei răspunderi, inclusiv a certitudinii, efectivității și întinderii pagubei pretins a fi provocată angajatorului său.

64. De altfel, diferența terminologică între dispozițiile Codului muncii și cele ale Codului civil nu este întâmplătoare. Noțiunea de pagubă are un sens mai restrâns decât cea de prejudiciu, prima semnificând dauna materială efectivă și actuală (*damnum emergens*) cauzată patrimoniului angajatorului prin fapta ilicită a salariatului său în legătură cu munca sa, precum și foloasele nerealizate (*lucrum censans*, fiind excluse așadar daunele morale. Or, dauna materială actuală și efectivă nu poate fi evaluată anticipat prin negocierea și stipularea unei clauze penale în contractul individual de muncă sau în orice act modificator al acestuia.

65. Pe de altă parte, stipularea unei clauze penale în contractul individual de muncă nu suportă exigențele compatibilității nici cu dispozițiile art. 255 din Codul muncii, referitoare la divizibilitatea răspunderii salariaților. În situația unei pagube produse de mai mulți salariați, legiuitorul prevede că răspunderea fiecăruia se stabilește în raport cu măsura în care a contribuit la producerea ei, iar dacă această contribuție nu poate fi determinată, răspunderea fiecărui salariat se stabilește proporțional cu salariul său net de la data constatării pagubei și, atunci când este cazul, și în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul său inventar. Aceste elemente temporare pentru determinarea întinderii răspunderii fiecărui coparticipant la producerea pagubei exclud convenția prealabilă de evaluare a prejudiciului în cazul fiecăruia, dispozițiile normei anterior menționate constituind de fapt criterii legale pentru evaluarea judiciară a pagubei produse de fiecare salariat participant.

66. Constituind un drept legal al angajatului, acesta nu poate renunța la el, conform art. 38 din Codul muncii. Clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta are o asemenea semnificație, de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei, fiind interzisă conform art. 10 din Codul muncii și, în consecință, lovită de nulitate, în temeiul art. 57 din același cod, sancțiune juridică care poate fi constatată pe cale de acțiune sau pe cale de excepție.

67. Nu în ultimul rând, este de menționat că stipularea clauzei penale în cadrul contractului individual de muncă pentru neexecutarea, executarea cu întârziere sau necorespunzătoare a unei obligații principale din contract are un puternic efect cominatoriu, constituind un mijloc de presiune asupra salariatului care, sub presiunea amenințării cu plata unei sume forfetare ridicate, este determinat să renunțe la alte drepturi fundamentale ale sale, cum sunt dreptul la alegerea locului de muncă, dreptul la negocieri ulterioare etc.”

Rezultă în esență că într-o acțiune prin care se cere atragerea răspunderii patrimoniale a salariatului, angajatorul trebuie să facă dovada cuantumului prejudiciului produs prin fapta ilicită a salariatului, evaluarea prejudiciului neputând să rezulte dintr-o clauză penală inserată în contractul individual de muncă, aceasta fiind nulă.

Analizând probele administrate în speță, Curtea constată că reclamanta nu a dovedit prejudiciul produs de pârât prin nerespectarea termenului de preaviz. Astfel în speță s-a dovedit că pârâtul și-a dat demisia la data de 30.12.2017 dar nu s-a dovedit că mașina condusă de acesta nu a putut fi folosită de reclamantă, în condițiile în care pârâtul a susținut contrariul prin întâmpinarea depusă la dosar, precum și prin apărătorul ales în fața instanței de fond.

Deși prin încheierea din data de 15 octombrie 2018 prima instanță a constatat că întâmpinarea nu a fost depusă în termenul legal, conform art. 208 al. 2 Cod procedură civilă sancțiunea în acest caz este decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții relative. Însă potrivit art. 263 Cod procedură civilă partea decăzută din dreptul

de a administra o probă va putea totuși să se apere discutând în fapt și în drept temeinicia susținerilor și dovezilor părții potrivnice.

Prin urmare, conform art. 249 Cod procedură civilă și art. 272 din Codul muncii, revenea angajatorului sarcina de a dovedi cu orice mijloc de probă faptul că nu a putut folosi autovehiculul condus anterior de pârât în perioada termenului de preaviz și pe cale de consecință nu a realizat profit. Se mai reține că la dosar s-a depus o situație contabilă cu profitul obținut în luna noiembrie 2017 cu autovehiculul cu nr. de înmatriculare ... în condițiile în care pârâtul a condus și predat autovehiculul înmatriculat sub nr. ... nepropunându-se alte probe care să demonstreze că același este profitul realizat anterior și cu autovehiculul condus de pârât.

Cum în speță nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile răspunderii patrimoniale a pârâtului, nefăcându-se dovada prejudiciului produs reclamantei, în mod corect s-a respins cererea reclamantei de obligare a pârâtului la plata sumei de 7.250 lei însă pentru considerentele arătate de instanța de apel.

Constatând că soluția primei instanțe este legală și temeinică, în temeiul art. 480 al. 1 C.proc.civ., Curtea va respinge apelul reclamantei ca nefondat.

Apelul pârâtului

Acesta critică soluția de admitere a cererii de obligare a sa la plata sumei de 4.900 lei, prejudiciu cauzat societății constând în contravaloarea cantității de 924,22 litri motorină, instanța reținând că acesta avea obligația, conform fișei postului și contractului individual de muncă, cap. G, lit. f, de a se încadra într-un anumit consum de combustibil, obligație neîndeplinită. Prima instanță a reținut în esență că, în cazul acțiunii patrimoniale, sarcina probei revine pârâtului, existând o prezumție de culpă pe care acesta nu a răsturnat-o, fiind decăzut din dreptul de a propune probe pentru că a depus întâmpinarea tardiv. În apel pârâtul susține în esență că societatea nu și-a dovedit pretențiile prin niciun mijloc de probă, depășirile de combustibil se datorează unor condiții obiective, nu se face vinovat de prejudiciu, conținutul contractului și mai ales actele adiționale sunt abuzive.

Așa cum a arătat Înalta Curte de Casație și Justiție în considerentele deciziei citate răspunderea patrimonială a salariatului poate interveni dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții de fond: calitatea de salariat la angajatorul în patrimoniul căruia s-a produs paguba; fapta ilicită și personală a salariatului, săvârșită în legătură cu munca sa; paguba cauzată angajatorului; raportul de cauzalitate între fapta ilicită și pagubă; vinovăția salariatului, iar sarcina probei de a dovedi îndeplinirea acestor condiții revine angajatorului (considerentele 50, 61, 63).

Prin urmare considerentele primei instanțe în sensul că în cazul unor astfel de acțiuni sarcina probei revine pârâtului salariat iar nu reclamantului angajator și că operează o prezumție de culpă este contrară dispozițiilor legale care reglementează sarcina probei, art. 249 Cod procedură civilă și art. 272 din Codul muncii. De altfel prima instanță nici nu a indicat vreo dispoziție legală care să reglementeze în acest caz prezumția de culpă. Pe cale de consecință, reclamantei îi revenea sarcina de a dovedi îndeplinirea cumulativă a condițiilor atragerii răspunderii patrimoniale a pârâtului, ceea ce nu a făcut. Astfel cum a invocat și pârâtul apelant nu există la dosar probe care să dovedească vinovăția sa pentru prejudiciul pretins.

Într-adevăr, prin contractul de muncă, clauza specifică nr. 1, se prevede obligația salariatului de a se încadra în consumul de carburant garantat de fabricant pentru regim mixt de 7,5 litri/100 km pentru autoutilitare fabricate din 2014 și de 8,6 litri/100 km pentru autoutilitare fabricate până în 2014. Prin act adițional la pct. 22 se menționează că salariatul trebuie să se încadreze într-un consum de 8,5 litri/100 km iar prețul mediu lunar pentru un litru de motorină nu trebuie să depășească 1,2 Euro, în caz contrar salariatul va plăti din

veniturile proprii diferențele. La dosar au fost depuse rapoarte-acord de delegație completate de reclamant din care rezultă că acest consum ar fi fost depășit. În întâmpinare s-a arătat care ar fi cauzele obiective pentru care pârâtul nu s-a putut încadra în consumul de motorină impus prin contractul de muncă (folosirea sistemului de încălzire iarna, a aerului condiționat vara, curse expres în care trebuia să se încadreze în termenul de descărcare). Astfel cum s-a arătat nu are relevanță că întâmpinarea a fost depusă tardiv, pârâtul poate să formuleze apărări față de pretențiile reclamantei.

În cauză s-a făcut dovada că pârâtul și-a asumat prin contract obligația de a se încadra pe parcursul efectuării curselor într-un anumit consum de combustibil, că acest consum a fost depășit, dar nu s-a dovedit, fapta ilicită, culpa pârâtului și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu, respectiv nu s-a făcut dovada că depășirea consumului de combustibil mediu fixat s-a datorat faptei pârâtului, modului său defectuos de a conduce autovehiculul și că astfel s-a consumat mai mult combustibil în timpul curselor efectuate de pârât pentru reclamantă.

Fapta ilicită constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită de salariat cu vinovăție prin care acesta încălcă prevederile din contractul individual de muncă sau din fișa postului. Curtea apreciază că apelanta nu a dovedit în ce a constatat în concret conduita necorespunzătoare a pârâtului în conducerea autovehiculului prin raportare la sarcinile acestuia de serviciu, ci a pornit de la premisa că simpla depășire a consumului de combustibil stabilit de producătorul autovehiculului instituie o prezumție de vină a salariatului.

Angajatorul trebuie să dovedească existența faptei salariatului de încălcare a normelor legale sau contractuale, trebuie probată vinovăția salariatului în producerea unui anumit rezultat dăunător, inclusiv legătura de cauzalitate între acestea. Din probatoriul administrat în cauză nu reiese că diferența de consum de motorină, dintre cel stabilit de producătorul autovehiculului și cel rezultat în urma curselor efectuate de pârât, a fost cauzată de atitudinea culpabilă a pârâtului, de modul defectuos de conducere a autovehiculului încredințat de reclamantă.

Prin urmare se impunea respingerea ca nefondată și a acestei cereri, nefiind dovedite cumulativ condițiile atragerii răspunderii patrimoniale a pârâtului.

Pentru considerentele arătate, Curtea, constatând că prima instanță a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor legale incidente în cauză, în temeiul art. 480 alin. 1, 2C.proc.civ., va admite apelul pârâtului, va schimba în tot sentința civilă nr. 1271/29.10.2018 a Tribunalului Suceava în sensul că va respinge în întregime acțiunea ca nefondată.

7. Art. 252 alin. (2) din Codul muncii. Sancțiunea nulității absolute a deciziei de sancționare disciplinară pentru neanalizarea și neprezentarea motivelor pentru care au fost înlăturate apărările salariatului sancționat disciplinar.

Rezumat:

Instanța de control judiciar apreciază că nu au fost analizate și prezentate motivele pentru care au fost înlăturate apărările reclamantului.

Se reține că este o certitudine că art. 252 alin. 2 din Codul muncii, prin fiecare componentă a sa (decii și în ceea ce privește textul de la lit. c), statornicește o nulitate absolută de formă, pentru nerespectarea unei cerințe de formă ad validitatem. Ea are totodată, caracterul unei nulități exprese, în cazul căreia legea instituie o prezumție de vătămare, astfel încât beneficiarul prezumției nu trebuie să dovedească faptul vătămării, ci doar nerespectarea formei legale. Prin urmare, decizia contestată nu cuprinde elementele obligatorii prevăzute de art. 252 alin. 2 din Codul muncii, sub sancțiunea nulității absolute,

pârâta necombătând apărările formulate de către reclamant în timpul cercetării disciplinare prealabile. O atare omisiune/imprecizie este sancționată de lege cu nulitatea.

Deci, temeiul anulării deciziei contestate în lipsa condiției indispensabile de legalitate sus-arătate este reprezentat de dispozițiile legale sus menționate, art. 252 alin. 2 din Codul muncii.

Aici mai trebuie amintit și faptul că, potrivit art. 79 Codul muncii, în caz de conflict de muncă, angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

A pari, nici în cazul deciziei de sancționare nu pot fi invocate ulterior emiterii și comunicării sale alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în cuprinsul său inițial. Se au în vedere și dispozițiile art. 1 alin. 2 Cod civil, potrivit cu care în cazurile neprevăzute de lege, atunci când nu există uzanțe, se aplică dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare.

(Decizia nr. 786 din 25.09.2109, dosar nr. 2614/40/2018)

Hotărârea:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată sub numărul .../40/2018, pe rolul Tribunalului Botoșani, reclamantul A., în contradictoriu cu pârâta B. a solicitat instanței anularea Deciziei de sancționare disciplinară nr. 177/15.11.2018 emisă de pârâtă, prin care a fost sancționat cu „avertisment scris”, întrucât aceasta este nelegală și netemeinică.

În motivarea solicitărilor, reclamantul a arătat că decizia contestată s-a întocmit în mod abuziv fără a se ține cont de condițiile de legalitate prevăzute sub sancțiunea nulității absolute, ca fiind obligatorii, în sensul că nu s-a descris fapta care a constituit abaterea disciplinară și nu s-au expus motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

Referitor la descrierea faptei, reclamantul a arătat că studiind contestația a presupus că a fost sancționat pentru „întârzieri repetate”, în decizie neexistând nicio descriere a faptei, mai exact nu sunt evidențiate perioadele de timp întârziate în repetate rânduri, respectiv data, ora și minut, ci doar o singură referire cu privire la data de 21.09.2018 prin care se arată că a ajuns la serviciu la ora 08:14. În acest context, reclamantul a considerat că nu se poate concluziona că a întârziat în mod repetat.

În privința motivelor pentru care au fost înlăturate apărările formulate în timpul cercetării disciplinare, reclamantul a arătat că pe lângă susținerile verbale, a depus un răspuns care conține apărarea sa scrisă, motivată pe netemeinicia faptelor prezentate în referatul directorului B. și pe încălcarea prevederilor art. 5 din Legea nr. 190/2018 privind măsurile de punere în aplicare a Regulamentului UE 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27.04.2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date, pe prevederile Codului muncii, ale art. 87 alin. 2 din Regulamentul intern al B. valabil la acea dată și ale art. 10 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil.

În fapt, reclamantul a arătat că prin Referatul nr. 7931/21.09.2018 al Directorului B. a fost învinuit că în repetate rânduri a întârziat, deși în zilele de 17, 18 și 19 septembrie 2018 s-a prezentat la serviciu la punctul de lucru de pe str. ..., în jurul orei 08:00 și a părăsit incinta în jurul orei 16:30, neprezentându-se ultimul și neplecând primul la și de la serviciu.

Mai mult decât atât, reclamantul a evidențiat că obligația sa este de a lucra 40 de ore pe săptămână, într-un program mediu de 8 ore pe zi, scopul fiind realizarea obligațiilor din fișa postului în timpul programului de lucru sau chiar în afara lui dacă, pentru realizarea intereselor B., este necesară suplimentarea acestuia, în anumite momente pentru reprezentarea

intereselor B. depășind programul de lucru, întrucât nu a plecat din sala de ședințe sau din alt loc pe considerentul terminării programului.

De asemenea, reclamantul a arătat că s-a prezentat la serviciu uneori din concediu medical sau de odihnă pentru a rezolva probleme urgente, fără a solicita vreun beneficiu, iar orele de informare, documentare și analiză uneori se întâmplă să fie în afara programului.

Reclamantul a susținut și că întârzierea sa, de 14 minute într-o zi, la punctul de lucru nu a adus un prejudiciu B., de altfel natura funcției sale nu-i impune prestarea unui serviciu care să se cuantifice strict în 8 ore de program/zi.

Din referatul directorului, a arătat reclamantul se reține doar o întârziere de 14 minute în data de 21.09.2018, situație reglementată expres de Regulamentul intern, sancțiunea aplicabilă fiind: „întârzierile mai mari de 10 minute se cumulează și se înregistrează la nivel de o oră în condica de prezență”.

Mijlocul de dovadă pe care pârâțul își întemeiază referatul de cercetare disciplinară, este „capturi video din datele de 17, 18 și 19.09.2018”, probă care este inadmisibilă, susține reclamantul, întrucât condițiile în care este permisă monitorizarea video sau a conversațiilor salariaților sunt stabilite în mod clar, cumulativ și limitativ de art. 5 din Legea nr. 190/2018, iar acțiunea pârâtei de monitorizare personală este nelegală, Regulamentul intern al B. prevăzând suficiente modalități de supraveghere a salariaților.

Concluzionând, reclamantul a solicitat declararea probelor „capturi video” ca inadmisibile, iar faptele surprinse în aceste capturi ca neîntemeiate, întrucât imaginile surprinse de dispozitivele video pot fi folosite numai în scopul pentru care au fost achiziționate și anume protejarea patrimoniului B..

Reclamantul și-a întemeiat susținerile pe dispozițiile art. 192 și 255 (1) din Legea nr. 134/2010, a art. 10 din Legea nr. 287/2009, a art. 252 alin (2) lit. a) și c), art. 266, art. 268, alin. 1 lit. b), art. 270 și 272 din Legea nr. 53/2003, a art. 5 lit. a), b), c), d) din Legea nr. 190/2018 și art. 87 (2) din Regulamentul intern al B..

Prin întâmpinarea formulată la data de 08.01.2019, pârâta B. a solicitat respingerea, ca neîntemeiată a contestației, întrucât decizia de sancționare cuprinde toate elementele obligatorii prevăzute de art. 252 alin. 2 din Legea nr. 53/2003, în sensul că este motivată atât în fapt, cât și în drept, este descrisă fapta, motivele pentru care au fost înlăturate apărările salariatului, prevederile Regulamentului intern încălcate, termenul și instanța la care poate fi contestată decizia, cât și faptul că procedura de cercetare disciplinară a fost efectuată potrivit dispozițiilor aplicabile.

Pârâta a arătat că la individualizarea și aplicarea sancțiunii a ținut cont de prevederile art. 250 din Legea nr. 53/2003, republicată aplicându-i-se reclamantului cea mai ușoară sancțiune „avertismentul scris”, prevăzută de art. 248 alin. 1 lit. a din Codul muncii, respectând toate condițiile pentru aplicarea acesteia.

Referitor la susținerile reclamantului, pârâta a apreciat că angajatorul are prerogativa recunoscută de lege de a individualiza sancțiunea disciplinară, aplicând-o pe cea pe care o consideră drept cea mai eficientă, având în vedere criteriile prevăzute de Codul muncii, astfel încât să se asigure o cât mai bună realizare a rolului preventiv și educativ al răspunderii disciplinare.

În acest sens, pârâta a arătat că rezultatul cercetării disciplinare prealabile s-a consemnat în Raportul de constatare nr. 10030/12.11.2018 (însoțit de opinie separată) din care rezultă că pentru întârzierile repetate salariatul se face vinovat de nerespectarea prevederilor art. 75 lit. a) și lit. d) din Regulamentului intern și, ca urmare, a fost sancționat legal și oportun reclamantul.

În drept, pârâta și-a întemeiat apărările pe dispozițiile art. 205 din Codul de procedură civilă, a art. 247, a art. 248 alin. 1, art. 251, a art. 252 și a art. 272 din Codul muncii și a art. 75 lit. a) și d) din Regulamentul intern al B., în dovedire anexând înscrisuri.

Prin sentința civilă nr. 129 din 13 februarie 2019, Tribunalul Botoșani a respins excepția nulității absolute a deciziei de sancționare disciplinară nr. 177/15.11.2018.

A respins ca nefondată contestația formulată de reclamantul A., împotriva deciziei de sancționare disciplinară nr. 177 din data de 15.11.2011 emisă de pârâta B.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul A. a solicitat instanței, anularea Deciziei de sancționare disciplinară nr. 177/15.11.2018 emisă de pârâta B., prin care a fost sancționat cu sancțiunea „avertisment scris”, pentru întârzieri repetate la serviciu, susținând că în decizie nu este descrisă fapta care constituie abatere disciplinară și nu sunt cuprinse motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

Instanța, a reținut că potrivit art. 251 din Codul muncii sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile și conform prevederilor art. 252 din Codul muncii: (1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

(2) Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;

b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;

c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea.

În acest sens, Tribunalul a constatat că pârâta la data de la dat de 15.11.2018, ca urmare a referatului nr. 7931/21.09.2018 întocmit de directorul B., precum și a răspunsului nr. 8079 din 26.09.2018 întocmit de reclamantul A., a emis raportul de constatare nr. 10030/12.11.2018 în baza căruia s-a emis decizia de sancționare nr. 177 în data de 15.11.2018, în cuprinsul căreia s-a descris fapta salariatului „de a fi întârziat în mod repetat în zilele de 17, 18, 19 și 21.09.2018, încălcând prevederile art. 75 lit. a) și lit. d) din Regulamentul intern „nerespectarea programului de lucru”, respectiv „întârzieri repetate, în aceeași lună”, precum și motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat, acestea fiind: „salariatul se face vinovat pentru că a întârziat la serviciu trei zile consecutiv; salariatul însuși recunoaște că a întârziat la serviciu prin răspunsul afirmativ dat domnului Director la întrebarea – dacă ceasul acestuia arată aceeași oră cu ceasul dumnealui - respectiv ora 08:14, motiv pentru care a constatat întârzierea la serviciu a d-lui A.”.

Potrivit art. 247 din Codul muncii, angajatorul dispune de prerogativa disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Din dispozițiile legale mai sus menționate rezultă că sancțiunile disciplinare pot fi aplicate numai în cazul săvârșirii cu vinovăție a unei fapte în legătură cu munca, prin care s-au încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de munca sau contractul colectiv de munca aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Potrivit dispozițiilor art. 250 din Codul muncii, angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele: a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită; b) gradul de vinovăție a salariatului; c) consecințele abaterii disciplinare; d) comportarea generală în serviciu a salariatului; e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Pentru existența unei abaterii disciplinare este necesar ca fapta săvârșită de către salariat să se răsfrângă negativ asupra procesului muncii, prin nesocotirea obligației instituită de art. 39 alin. 2 lit. b din Codul muncii, respectiv încălcarea obligației de a respecta disciplina muncii. În planul raportului juridic de muncă, acest fapt se transpune în obligațiile de serviciu asumate prin contractul individual de muncă, fișa postului, CCM la nivel de unitate, regulament de ordine interioară, statut de personal, cod deontologic, note/directive interne sau orice alt document prin care se instituie disciplina muncii în funcție de specificul activității prestate.

Analizând situația de fapt existentă în cauză prin raportare la dispozițiile legale care reglementează abaterea disciplinară și sancțiunile aplicabile, s-a observat că sunt neîntemeiate susținerile reclamantului privind inexistența abaterii disciplinare, în condițiile în care acesta a încălcat prevederile Regulamentului intern, respectiv art. 75 ce prevede că următoarele fapte constituie abateri disciplinare: lit. a) nerespectarea programului de lucru și la lit. d) întârzieri repetate în aceeași lună dar și art. 87 alin. 1 ce prevede că prezentarea la serviciu se face cu cel puțin 5 minute înainte de începerea programului de lucru și se evidențiază de fiecare angajat în condica de prezență.

Impedimentele invocate de reclamant nu pot constitui o justificare legală pentru nerespectarea prevederilor legale și regulamentare, fiind lipsite de relevanță probatorie susținerile reclamantului legate de îndeplinirea atribuțiilor de serviciu sau de alocarea timpului personal în alte ocazii câtă vreme pentru această din urmă situație există posibilitatea recuperării orelor suplimentare prestate.

Tribunalul a reținut că respectarea dispozițiilor regulamentare privitoare la programul de muncă, constituie o obligație a oricărui angajat și încălcarea acesteia poate atrage răspunderea angajatului, astfel constatată că sancționarea cu avertisment scris a reclamantului efectuată cu rolul de a-l responsabiliza, s-a făcut cu respectarea prevederilor Regulamentului intern și a Legii nr. 53/2003.

În consecință, instanța a reținut că din probatoriul administrat în cauză a rezultat existența abaterii disciplinare pentru care a fost sancționat reclamantul, Decizia de sancționare dovedindu-se a fi legală și temeinică, iar apărările reclamantului nefiind în măsură să îl exonereze de răspunderea disciplinară antrenată de abaterea constatată și sancționată prin decizia contestată.

Ca urmare, constatând că angajatorul a respectat prevederile art. 252 alin. 2 lit. a) și c) din Codul muncii, acesta menționând în decizie descrierea faptei care constituie abatere disciplinară și motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile, precum și temeinicia celor reținute, Tribunalul a respins contestația ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. În motivarea apelului a arătat că sentința este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive :

În decizie nu este descrisă fapta care constituie abatere disciplinară și nu sunt cuprinse motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

În fapt, în zilele de 17, 18 și 19 septembrie 2018 s-a prezentat la serviciu la punctul de lucru de pe str., în jurul orei 08:00 și a părăsit incinta acestuia în jurul orei 16:30 minute, întocmai ca și ceilalți colegi de serviciu. În toate aceste zile nu a sosit primul și nici ultimul la serviciu.

Prezența la serviciu s-a făcut cu respectarea întocmai a prevederilor din Regulamentul Intern al B., valabil la acea dată, care prevede un interval de timp optim pentru sosirea la serviciu (începând cu 5 minute înaintea orei 8:00 și nu mai târziu de 10 minute după ora 8:00).

Mijlocul de dovadă pe care pârâtul își întemeiază referatul de cercetarea disciplinară, sunt „capturi video din zilele de 17, 18 și 19.09.2018”.

Proba este nelegală fiind obținută prin mijloace de probă nelegale (monitorizarea video a salariaților), fără să îndeplinească condițiile de legalitate ce sunt prevăzute în Legea nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al parlamentului European și al Consiliului din 27.04.2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date, pentru motivele:

Condițiile în care este permisă monitorizarea video sau a conversațiilor salariaților sunt stabilite în mod clar, cumulativ și limitativ de art. 5 din Legea nr. 190/2018, condiții încălcate de intimatul - pârât.

Pe cale de consecință, proba (monitorizarea video a salariaților) este inadmisibilă, încălcând prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă care la art. 255 Admisibilitatea probelor, prevede: „(1) Probele trebuie să fie admisibile potrivit legii și să ducă la soluționarea procesului”.

Motivarea este expusă pe larg în cererea de chemare în judecată și în înscrisurile depuse odată cu aceasta.

Prima instanță s-a pronunțat în sensul respingerii acțiunii atât pentru motivele de nelegalitate cât și pentru motivele de netemeinicie, soluție pe care o critică pentru următoarele motive de nelegalitate:

1. Față de lipsa descrierii faptei în Decizia de sancționare disciplinară,

În considerentele sentinței prima instanță face vorbire despre faptă, a enunțat-o, dar fără să precizeze în ce constă aceasta, respectiv să descrie în concret fapta așa cum ea se presupune a fi descrisă în decizia de sancționare. Practic nici nu ar fi avut cum să o facă pentru că în decizie nu este descrisă nicio faptă. Angajatorul nu a înțeles să procedeze la descrierea amănunțită și detaliată a faptei, pentru a se putea aprecia în concret și circumstanțiat asupra legalității măsurii de sancționare.

Decizia de sancționare nu oferă elemente din care să se poată deduce descrierea faptei cu indicii concrete, ce a fost săvârșită de reclamant și care au permis angajatorului să aplice sancțiunea disciplinară, mai exact în ce au constat efectiv „întârzierile repetate”.

Din consultarea literaturii și a practicii judiciare în materie a reținut că, prin „descrierea faptei ce constituie abatere disciplinară” nu se poate înțelege, în niciun caz, enumerare sau enunțare, ci reprezentarea explicită a acelor aspecte care pot duce la concluzia că fapta salariatului reprezintă o încălcare de către acesta a normelor de disciplina muncii săvârșită în legătură cu munca. Din descrierea faptei trebuie să rezulte în mod concret în ce a constat acțiunea sau inacțiunea săvârșită cu vinovăție de salariat, în cazul de față data și durata exactă a întârzierilor, în caz contrar se aduce atingere dreptului la apărare al salariatului și, pe

cale de consecință, instanța se află în imposibilitate de a realiza controlul sub toate aspectele asupra sancțiunii dispuse.

Dispozițiile art. 252 alin. 2 din Codul muncii au caracter imperativ, cu consecința atragerii sancțiunii nulității absolute a deciziei, descrierea faptei neputând fi complinită, în fața instanței de judecată, prin alte înscrisuri decât decizia de sancționare.

De altfel, sancțiunea fiind aceea a nulității absolute, descrierea faptei nu poate fi acoperită în niciun fel, respectiv prin valorificarea înscrisurilor „anexa” deciziei de sancționare, gen înscrisuri întocmite cu ocazia cercetării prelabile, deoarece angajatorul nu poate invoca alte motive de fapt și de drept decât cele precizate în decizia de sancționare.

În aceste circumstanțe, solicită să se aprecieze că nu sunt îndeplinite cerințele art. 252 alin. 2 lit. a din Codul muncii întrucât decizia de sancționare nu prevede descrierea faptei ce constituie abatere disciplinară iar aceasta nu poate fi completată cu alte acte întocmite anterior, concomitent sau ulterior deciziei de sancționare.

2. În Decizie nu sunt cuprinse motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prelabile.

În considerentele sentinței prima instanță a apreciat că textul din decizie: „salariatul se face vinovat pentru că a întârziat la serviciu trei zile consecutiv; salariatul însuși recunoaște că a întârziat la serviciu prin răspunsul afirmativ dat domnului Director la întrebarea - dacă ceasul acestuia arată aceeași oră cu ceasul dumnealui - respective 08:14, motiv pentru care a constatat întârzierea la serviciu a d-lui A.” ca fiind motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare.

Nu este de acord că textul prezentat mai sus între ghilimele reprezintă motivele pentru care au fost înlăturate apărările salariatului pentru simplul motiv că din punct de vedere literar textul de mai sus reprezintă concluzia la care a ajuns, în mod eronat crede el, membrii comisiei de disciplină și aceasta (concluzia) fiind însoțită prin majoritate, cu opinie separată.

În timpul cercetării disciplinare prelabile a depus la Comisia de disciplină un „Răspuns” cu nr. 8079/26.09.2018 (înscris existent la dosar) prin care formula apărările.

În prima parte a apărării a prezentat condițiile în care este permisă monitorizarea video sau a conversațiilor salariaților așa cum sunt stabilite în mod clar, cumulativ și limitativ de art. 5 din Legea nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date.

În a doua parte a apărării a relatat pe larg faptele ce i se impută cu arătarea încadrării lor în legislația muncii, respectiv Codul muncii și Regulamentul Intern al B. și cum acestea nu pot fi încadrate ca fapte considerate abateri disciplinare.

În decizia de sancționare nu se prevede niciun motiv pentru care îi sunt înlăturate apărările prezentate mai sus. În decizie se relatează pe scurt chiar apărările sale, nicidecum motivele pentru care acestea au fost înlăturate.

Aceasta rezultă și din definiția cuvântului „motiv” din DEX:

Motiv, motive, s. n. I. Cauza, rațiunea, temeiul subiectiv al unei acțiuni; imboldul care împinge la o acțiune sau care determină o acțiune; mobil. Loc. adv. Fără motiv = nejustificat. 0 Loc. conj. Pentru motivul că... = fiindcă, deoarece.

În aceste circumstanțe, solicită ca instanța să aprecieze că nu sunt îndeplinite cerințele art. 252 alin. 2 lit. c din Codul muncii întrucât decizia de sancționare nu prevede motivele pentru care sunt înlăturate apărările salariatului în timpul cercetării disciplinare prelabile.

Motive de netemeinicie:

Prima instanță în faza cercetării judecătorești a încuviințat doar proba cu înscrisuri.

Cu toate că instanța face referire la obligativitatea evidențierii fiecărui angajat în condica de prezență la începerea programului, atât angajatorul care avea obligativitatea probei cât și instanța nu au considerat relevantă această probă pentru a fi administrată.

Solicită instanței de apel să admită proba cu înscrisul „condica de prezență” pentru datele de 17, 18, 19 și 21.09.2018 și să solicite angajatorului să pună la dispoziția instanței de apel aceste înscrisuri.

Cu toate că referatul directorului, cercetarea disciplinară și decizia de sancționare fac trimitere doar la singurul mijloc de dovadă „capturi video”, înregistrarea existentă pe acest suport ce constituie de fapt probă nu a fost administrată de prima instanță. Angajatorul nu a considerat această probă relevantă și nu a prezentat-o, drept urmare instanța nu s-a pronunțat asupra admisibilității ei și nici nu a avut nici posibilitatea să o administreze în faza de cercetare a procesului.

Cu toate acestea prima instanță a reținut că „din probatoriul administrat în cauză a rezultat existența abaterii disciplinare pentru care a fost sancționat reclamantul, decizia de sancționare dovedindu-se a fi legală și temeinică, iar apărările reclamantului nefiind în măsură să îl exonereze de răspunderea disciplinară antrenată de abaterea constatată și sancționată prin decizia contestată”.

În cererea de chemare în judecată a invocat nelegalitatea probei obținută prin mijloacele de probă „capturi video”, a solicitat ca instanța să se pronunțe asupra admisibilității acestor probe, considerând că angajatorul (cel obligat la sarcina probei în procesele privind conflictele de muncă și singurul care deține aceste „capturi video”) va depune la dosar suportul video al acestor înregistrări sau instanța îi va solicita să facă această dovadă, motivat de faptul că este singurul mijloc de dovadă consemnat în decizia de sancționare.

Nici în considerentele și nici în dispozitivul sentinței completul de judecată nu a făcut nicio referire la acest mijloc de dovadă și nici la proba în sine înregistrată pe acest suport.

Prima instanță nu s-a pronunțat asupra admisibilității probei „capturi video”.

În concluzie, critică sentința ca fiind dată cu nesocotirea dispozițiilor art. 425 alin. 1 lit. b din Codul de procedură civilă, astfel:

Un proces civil finalizat prin hotărârea care dezleagă fondul, cu garanțiile date de art. 6,1 din Convenția Europeană privind Drepturile Omului, include printre altele dreptul părților de a fi în mod real „ascultate”, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, aceasta implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv, real și consistent al mijloacelor, argumentelor și elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța în determinarea situației de fapt (a se vedea hotărârea CEDO din 28.04.2005 în cazul Albina contra României și hotărârea CEDO din 15.03.2007 în cauza Gheorghe contra României).

Consideră că președintele primei instanțe nu a răspuns în concret la apărările formulate de reclamant (atât în ceea ce privește nulitatea cât și netemeinicia deciziei de sancționare) și că maniera în care sunt exprimate considerentele soluției face ca dispozitivul hotărârii, motivarea reflectând transparența asupra silogismului judiciar care explică și justifică dispozitivul, să nu fie susținut în conformitate cu art. 425 alin. 1 lit. b Cod procedură civilă.

În drept, a invocat alin. (1) art. 255, lit. b alin. (1) art. 425, alin. (1) art. 466, alin (1) art. 470, alin.(1) art. 471, art. 477, art. 478 și art. 479 Cod procedură civilă; art. 252 alin. (2) lit. a) și c), 266, 268 alin. (1) lit. b), art. 270 și 272 din Legea nr. 53/2003 Codul muncii; art. 5 lit. a), b), c) și d) din Legea nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27.04.2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date; art. 87 (2) din Regulamentul Intern al B..

Intimata a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat și menținerea hotărârii primei instanțe ca legală și temeinică.

Examinând apelul declarat în cauză, prin prisma motivelor invocate, a actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

Conform art. 252 alin. 2 Codul muncii, sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

Analizând prevederile art. 252 alin. 2 Codul muncii și raportându-ne la modalitatea în care au fost transpuse în decizia contestată, este evident că aceasta este nulă absolut pentru nerespectarea exigențelor trasate la lit. c) din art. 252 alin. 2 Codul muncii.

Prin decizia de sancționare disciplinară nr. 177/15.11.2018 emisă de pârâta B. reclamantul a fost sancționat cu sancțiunea „avertisment scris”, conform art. 247 alin. 1 lit. a și art. 251 alin. 1 Codul muncii, coroborate cu art. 75 lit. a și d și art. 87 alin. 1 din Regulamentul Intern al B.

A fost reținut ca obiect al abaterii disciplinare fapta salariatului de a fi întârziat în mod repetat în zilele de 17, 18, 19 și 21.09.2018.

Deci, decizia nu prezintă carențe în ceea ce privește descrierea faptei/faptelor imputate ca abateri disciplinare reclamantului.

În decizie s-a prevăzut că motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat sunt următoarele: „salariatul se face vinovat pentru că a întârziat la serviciu trei zile consecutiv; salariatul însuși recunoaște că a întârziat la serviciu prin răspunsul afirmativ dat domnului director la întrebarea - dacă ceasul acestuia arată aceeași oră cu ceasul dumnealui - respective 08:14, motiv pentru care a constatat întârzierea la serviciu a d-lui A.”.

Reclamantul în „Răspunsul” înregistrat sub nr. 8079/26.09.2018, după la Comisia de disciplină, a formulat apărările în timpul cercetării disciplinare prealabile. Astfel, reclamantul în acest răspuns a afirmat că mijlocul de probă pe care se întemeiază cercetarea disciplinară sunt „capturi video din zilele de 17, 18 și 19.09.2018 și că această monitorizare este ilegală, indicând dispozițiile legale pretins a fi încălcate, respectiv art. 5 din Legea nr. 190/2018, conchizând că „obținerea de probă prin mijloace de probă folosite ilegal duce ca însăși proba în sine să fie ilegală”; a invocat conduita generală a salariaților privind programul de muncă, susținând că au fost și alți salariați care au ajuns cu întârziere de câteva minute în zilele menționate, invocând Regulamentul Intern al B., în sensul că „se tolerează un număr de maxim 10 minute de întârziere din motive obiective ce nu țin de persoana salariatului (cum ar fi trafic îngreunat în jurul orei 8:00 a.m., condiții de instabilitate meteorologică etc.); a susținut că a fost îngădit în modul de desfășurare a programului (inclusiv la venire) de prezența purtătorilor de chei din spațiile de birou; că și-a respectat atribuțiile de serviciu, lucrând uneori și ore suplimentare.

Într-adevăr, în ceea ce privește întârzierea din data de 21.09.2018 s-a consemnat în decizia de sancționare disciplinară că această faptă este recunoscută de reclamant, însă în ceea ce privește faptele imputate din datele de 17, 18 și 19.09.2018, față de care reclamantul și-a prezentat propria poziție, arătând că mijlocul de probă folosit pentru dovedirea acestora este ilegal, nu a primit răspuns.

Instanța de control judiciar apreciază că nu au fost analizate și prezentate motivele pentru care au fost înlăturate celelalte apărări ale reclamantului sus redată.

Se reține că este o certitudine că art. 252 alin. 2 din Codul muncii, prin fiecare componentă a sa (decii și în ceea ce privește textul de la lit. c), statornicește o nulitate absolută de formă, pentru nerespectarea unei cerințe de formă ad validitatem.

Ea are totodată, caracterul unei nulități exprese, în cazul căreia legea instituie o prezumție de vătămare, astfel încât beneficiarul prezumției nu trebuie să dovedească faptul vătămării, ci doar nerespectarea formei legale.

Prin urmare, decizia contestată nu cuprinde elementele obligatorii prevăzute de art. 252 alin. 2 din Codul muncii, sub sancțiunea nulității absolute, pârâta necombătând apărările formulate de către reclamant în timpul cercetării disciplinare prealabile.

O atare omisiune/imprecizie este sancționată de lege cu nulitatea.

Deci, temeiul anulării deciziei contestate în lipsa condiției indispensabile de legalitate sus-arătate este reprezentat de dispozițiile legale sus menționate, art. 252 alin. 2 Codul muncii.

Aici mai trebuie amintit și faptul că, potrivit art. 79 Codul muncii, în caz de conflict de muncă, angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

A pari, nici în cazul deciziei de sancționare nu pot fi invocate ulterior emiterii și comunicării sale alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în cuprinsul său inițial. Se au în vedere și dispozițiile art. 1 alin. 2 Cod civil, potrivit cu care în cazurile neprevăzute de lege, atunci când nu există uzanțe, se aplică dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare.

Cum obligațiile de ordin formal în sarcina angajatorului, prevăzute de art. 252 alin. 2 lit. c Codul muncii, expresie a principiului statului social și al dreptății instituit prin dispozițiile art. 1 alin. 3 din Constituția României, care se oglindește și în dispozițiile art. 8 din Codul muncii, potrivit cărora relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualismului și al bunei-credințe, iar pentru buna desfășurare a relațiilor de muncă participanții la raporturile de muncă se vor informa și consulta reciproc, în condițiile legii și ale contractelor colective de muncă, au fost încălcate de pârâtă, se impune, în considerarea dispozițiilor art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă, admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței civile atacate, în sensul admiterii contestației formulate de reclamant, cu consecința anulării Deciziei nr. 177 din 15.11.2018 emisă de B.

Drept procesual civil

1. Acțiune în constatarea calității de unici moștenitori ai proprietății terenului a autorilor reclamantului și, respectiv, în constatarea lipsei acestei calități a autorilor pârâților, formulată ulterior soluționării definitive a altor litigii, determinate de aplicarea legilor fondului funciar. Autoritate de lucru judecat. Condiții.

Rezumat:

Dispozițiile art. 431 Cod procedură civilă, care reglementează efectele lucrului judecat, prevăd că „nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect. Oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”.

Dispozițiile art. 432 Cod procedură civilă, care reglementează excepția autorității de lucru judecat, prevăd că aceasta „poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată”.

Așadar, dispozițiile art. 431 al. (2) Cod procedură civilă consacră efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, care se traduce prin faptul că partea care a câștigat procesul anterior soluționat se poate prevala de dreptul recunoscut prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă într-o nouă judecată, fără ca partea adversă sau instanța să mai poată lua în discuție existența dreptului.

Totodată, pentru partea care a pierdut procesul, autoritatea de lucru judecat are un aspect negativ, în sensul că aceasta nu mai poate repune dreptul său în discuție într-un alt proces. Aceasta intervine dacă, într-un al doilea proces, între aceleași părți, se încearcă valorificarea aceleiași pretenții, invocându-se același temei juridic, existând astfel autoritatea de lucru judecat a hotărârii inițiale asupra sorții unui viitor litigiu, în sensul de interdicție a unei noi judecăți cu privire la aceeași chestiune litigioasă, între aceleași părți.

Vorbim de aspectul pozitiv al autorității de lucru judecat atunci când nu sunt întrunite condițiile excepției autorității de lucru judecat (tripla identitate de părți, obiect și cauză), însă, potrivit hotărârii judecătorești anterioare, definitive, există o identitate de chestiune litigioasă pentru aceleași părți (indiferent dacă în al doilea proces figurează sau nu și alte părți), fapt ce obligă instanța investită cu al doilea litigiu să țină seama de ceea ce s-a decis deja prin prima hotărâre și să-și sprijine propriul raționament pe dezbaterile jurisdicționale anterioare, în măsura în care acestea au legătură și influențează chestiunea litigioasă dedusă judecății ulterior.

În speță, în mod evident, nu sunt întrunite condițiile autorității de lucru judecat, nefiind dată tripla identitate, de părți, obiect și cauză.

Pentru a opera aspectul pozitiv al autorității de lucru judecat a acestei hotărâri trebuie îndeplinite cumulativ două condiții: identitatea de părți și identitatea de chestiune litigioasă (care nu se confundă și nu presupune identitate de obiect și/sau cauză).

Or, nici aceste condiții nu sunt îndeplinite, pârâții (persoane fizice) din prezenta cauză nefiind părți în dosarul în care s-a pronunțat sentința Judecătoria Câmpulung Moldovenesc.

Pe de altă parte, prin sentința pronunțată de Judecătoria Gura Humorului, definitivă, a fost respinsă, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâții ..., prin care solicita, printre altele, să se constate calitatea autorilor săi de succesori universali ai defunctei.

(Dosar nr. 112/237/2017, decizia nr. 287 din 27.07.2019)

Hotărârea:

Prin cererea adresată Judecătoriei Gura Humorului, înregistrată sub nr. .../237/2017 din 17.01.2017, reclamantul A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții B., C., D., E., F., Comisia Locală de aplicare a Legii nr. 18/1991 G., Comisia Județeană de aplicare a Legii nr. 18/1991 și Romsilva, să se constate existența dreptului (vocației) de unici moștenitori după defuncta H. pentru autorii săi, I. și J., precum și inexistența dreptului (vocației) de succesori după aceeași H. a numiților K., L. și M. (decedați) - nepoți ai soțului defunctei și veri primari ai fiicei defunctei, N., prin moștenitorii lor legali astfel: K. prin succesorii: B. - soția sa supraviețuitoare, C. - fiică; M., prin succesorii: D.- fiică; L., prin succesorii: E. fiică; F.- fiică.

Prin sentința civilă nr. 1386 din data de 7 decembrie 2017, Judecătoria Gura Humorului a admis excepția autorității de lucru judecat, invocată de către pârâți și a respins acțiunea pentru autoritate de lucru judecat; a obligat reclamantul la plata către pârâți a sumei de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocat.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul, criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate.

Prin decizia nr. 1392 din 20 noiembrie 2019 Tribunalul Suceava a respins, ca nefondat, apelul și a obligat reclamantul să plătească intimaților C., D., E. și F. suma de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs, în termen legal reclamantul A., invocând dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 7 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea motivelor, reclamantul a arătat, în esență, următoarele:

Hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază, în sensul că nu s-au analizat cele două petite cu care a fost investită instanța, și prin aceasta s-a încălcat autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 230 din 29 ianuarie 1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, care este anterioară celei avute în vedere de instanțele de fond și apel cu nr. 695 din 26 septembrie 2006 a Judecătoriei Gura Humorului.

Este indubitabil faptul că prin sentința civilă nr. 230/29 ianuarie 1992, Judecătoria Câmpulung Moldovenesc, la cererea mamei sale, a desființat decizia Comisiei Județene de aplicare a Legii 18/1991 prin care i se refuzase dreptul de reconstituire asupra unui ha de pădure din cele 8,45 ha cât i se cuveneau testatoarei H. și a dispus obligarea la reconstituirea în favoarea părinților săi, a dreptului de proprietate asupra a 1 ha de pădure din cele 8,45 ale testatoarei.

Obligarea la reconstituirea dreptului de proprietate asupra 1 ha de pădure din cele 8,45 ha ale testatoarei s-a făcut pentru părinții săi în virtutea calității lor de succesori testamentari cu titlul universal după H., fapt constatat indubitabil de către instanță.

Pentru nici una dintre instanțele fond și apel, în dosarul de față, nu a avut relevanță autoritatea de lucru judecat dat din amonte de sentința civilă nr. 230/1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, care are rolul hotărâtor și exclude celelalte hotărâri ulterioare de după 1996. Sentința civilă nr. 230/1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc nu a fost desființată, din contra, a fost reîntărită recent printr-o acțiune în lămurirea întinderii și aplicării.

Nici hotărârile definitive de respingere a acțiunilor pârâților n-au avut efect de autoritate de lucru judecat pentru fond și/sau apel în dosarul de față.

Instanțele de fond și apel s-au depărtat de solicitările cu care au fost investite, au admis excepția lucrului judecat invocat de moștenitorii pârâților, dat de o hotărâre din 1996 și 2006, fără a se apleca în analiza primordialității hotărârii care imprima din amonte autoritatea de lucru judecat, dat de sentința civilă nr. 230/1992 mai sus arătată.

Instanțele nu au avut disponibilitatea să observe că sentința civilă nr. 230/1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc are rolul hotărâtor și atâta timp cât n-a fost anulată sau modificată, exclude invocarea autorității de lucru judecat a unor hotărâri ulterioare.

Dar care sunt hotărârile ulterioare:

Prima hotărâre este decizia nr. 1859/07 noiembrie 1996 dată de Tribunalul Suceava în apel sau recurs, prin care li se reconstitue dreptul de proprietate pârâților asupra a 1 ha de pădure după unchiul lor, O., decedat în 1939 și/sau după verișoara lor N., decedată în 1948.

Consideră că a fost și este cea mai nedreaptă hotărâre dată vreodată de judecătorii din România, un caz flagrant de încălcare a normelor materiale de drept.

Mai grav este faptul că decizia nr. 1859/07 noiembrie 1996 a fost dată fără observarea lipsei calității procesuale pasive a Romsilva RA, singura intimată, și fără citarea părinților săi sau a Comisiilor de fond funciar.

Această hotărâre a constituit ulterior temeiul de respingere a tuturor acțiunilor promovate de părinții săi sau de el, pe motiv că pârâții au o hotărâre definitivă prin care li s-ar fi atribuit calitatea de moștenitori.

Astfel, reclamantului, în dosarul nr. .../2006 al Judecătoriei Gura Humorului, prin care solicita anularea titlurilor de proprietate date nepoților testatoarei, dar puși în posesie pe locația testatoarei, i s-a respins acțiunea.

În final, arată și susține că în dosarul de față niciuna dintre instanțe nu a răspuns la petitul prin care solicită constatarea lipsei vocației succesoriale a nepoților testatoarei.

Solicită casarea în întregime a hotărârilor de la fond și apel și să se constate lipsa vocației succesoriale a numiților L., M. și K., nepoții după soț ai testatoarei H., din simplul motiv că soții O. și H. au avut un copil natural, pe fiica lor, N. Aceasta înlătură vocația succesorală a celorlalte clase ascendente sau colaterale. Numai astfel i se deschide calea spre revizuirea unor hotărâri nelegale.

Comisia Județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin reprezentant legal, a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității recursului față de ea, deoarece încheierea de ședință din data de 14 septembrie 2017 a Judecătoriei Gura Humorului, prin care a fost admisă excepția lipsei calității sale procesuale pasive, nu a fost atacată cu apel și cu recurs.

La rândul lor, pârâții intimați au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului ca nefondat și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată. Au arătat, în esență, că nu sunt date motivele de casare invocate prin cererea de recurs.

La termenul de judecată din 13 iunie 2019 pârâții intimați, prin apărător, au arătat că, deși prin întâmpinarea formulată nu s-au exprimat astfel, ceea ce au dorit să sublinieze a fost faptul că motivele invocate de reclamant nu se încadrează în cele prevăzute de dispozițiile art. 488 Cod procedură civilă, astfel că recursul este nemotivat.

Examinând cu prioritate excepțiile invocate de intimați, conform dispozițiilor art. 248 Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Nu este dată în cauză excepția inadmisibilității recursului, invocată de pârâta intimată Comisia Județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

Argumentele aduse de această intimată, privind faptul că reclamantul nu ar fi atacat cu apel și recurs încheierea de ședință a primei instanțe prin care s-a admis excepția lipsei calității sale procesuale pasive, nu sunt de natură a atrage inadmisibilitatea căii de atac, ci pot determina, eventual și reanalizarea unui astfel de motiv de casare (ca fiind formulat omisso medio).

În conformitate cu dispozițiile art. 457 coroborate cu cele ale art. 460 Cod procedură civilă, hotărârea judecătorească este supusă, *în întregul ei*, numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta.

În raport de dispozițiile art. 483 Cod procedură civilă și față de obiectul cererii deduse judecării de către reclamant, hotărârea atacată în prezenta cauză este supusă căii de atac a recursului.

Intimata Comisia Județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor este parte în acest dosar, cadrul procesual fiind stabilit de reclamant prin cererea de chemare în judecată, conform dispozițiilor art. 9 Cod procedură civilă, calitate în care a fost citată până la soluționarea definitivă a cauzei, independent de soluția dată excepției lipsei calității procesuale pasive.

Altfel spus, calitatea procesuală a părților se analizează, conform dispozițiilor art. 36 Cod procedură civilă, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată, cu referire la subiectele raportului juridic litigios, iar nu în raport de conținutul criticilor formulate în căile de atac.

Așa cum rezultă din cele anterior redate, reclamantul nu a formulat critici privind soluția dată excepției lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte intime. Prin urmare, această chestiune nu formează obiectul analizei instanței de recurs.

Nu este dată, de asemenea, în cauză nici excepția nemotivării recursului, invocată de pârâții D., E., F., B., C.

Contrar opiniei acestora, criticile formulate de reclamant prin cererea de recurs, vizând faptul că nu s-a răspuns celui de-al doilea petit al cererii sale și că, prin hotărârea atacată, s-a încălcat autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 230 din 29 1992 a Judecătorei Câmpulung Moldovenesc se încadrează în motivele de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 7 Cod procedură civilă, invocate ca temei în drept al căii de atac.

Analizând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate de reclamant, a lucrărilor dosarului, Curtea constată neîntemeiat recursul, urmând a-l respinge pentru considerentele de succed.

Potrivit dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 6 Cod procedură civilă, se poate cere casarea unei hotărâri atunci când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii și numai motive străine de natura cauzei.

Invocând acest motiv de casare, reclamantul arată că, deși a solicitat instanței de apel „să observe” că instanța de fond nu a răspuns și nici nu a analizat cele două petite cu care a fost investită, aceasta „s-a depărtat de lămurirea, analiza și elucidarea în mod indubitabil a petitelor cu care a fost investită instanța de fond și verificarea legalității de instanța de apel”.

Din examinarea cererii de apel depusă în termen legal de reclamant, Curtea constată că aceasta cuprinde, într-adevăr, mențiuni privind obiectul investiției primei instanțe, însă criticile aduse sentinței civile nr. 1386 din 7 decembrie 2017 a Judecătorei Gura Humorului vizează exclusiv soluțiile date excepției autorității de lucru judecat și excepției lipsei calității procesuale pasive a Comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor G. și a ROMSILVA RA.

Prin decizia atacată tribunalul a analizat aceste critici, cu respectarea dispozițiilor art. 477 alin. (1) Cod procedură civilă, potrivit cărora „instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată”.

Prin urmare, date fiind limitele devoluțiunii apelului, stabilite de reclamant, și față de soluția pronunțată, de respingere a apelului ca nefondat, nu se poate aprecia că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază, astfel cum prevăd dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod proc. civilă, cu referire la al doilea petit al cererii de chemare în judecată.

Cea de-a doua critică formulată de reclamant a fost întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 7 Cod procedură civilă, potrivit cărora se poate cere casarea unei hotărâri atunci când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat.

Susține reclamantul că prin soluțiile pronunțate în cauză atât instanța de fond, cât și cea de apel au încălcat autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 230 din 30 ianuarie 1992 a Judecătorei Cămpulung Moldovenesc, care este anterioară sentinței civile nr. 895 din 26 septembrie 2006 a Judecătorei Gura Humorului, în raport de care a fost admisă excepția autorității de lucru judecat.

Critica este nefondată.

Respingând apelul declarat de reclamant, tribunalul a confirmat sentința primei instanțe, de respingere a acțiunii pentru autoritate de lucru judecat, excepție admisă în raport de sentința civilă nr. 895 din 26 septembrie 2006 a Judecătorei Gura Humorului, pronunțată în dosarul nr. .../2006.

A reținut instanța de apel următoarele:

Astfel cum rezultă din actele și lucrările pricinii, prin cererea de chemare în judecată care face obiectul prezentului dosar, reclamantul apelant A. a solicitat să se constate că autorii săi I și J sunt unici moștenitori după autoarea deposedată H., decedată în anul 1957 și constatarea inexistenței dreptului de succesorii după H. a numiților K., L. și M.

Date fiind pretențiile deduse judecării, respectiv cadrul procesual stabilit în dosar, contrar motivelor de apel susținute de apelant, tribunalul constată că în mod just a fost respinsă acțiunea reclamantului, prin reținerea excepției autorității lucrului judecat.

Astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar, prin sentința civilă nr. 895 din 26.09.2006 pronunțată în dosarul nr. .../2006 al Judecătorei Gura Humorului rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 2371 din 20.12.2006 a Tribunalului Suceava, a fost respins ca nefondat, petitul cererii privind constatarea autorilor reclamantului A. de succesorii universali ai defunctei H.

În considerentele acestei sentințe s-a reținut că, prin două testamente încheiate în data de 19 mai 1957, respectiv 26 noiembrie 1957, defuncta H. a testat în favoarea soților I. și J., autorii reclamantului anumite bunuri individual determinate cu condiția ca aceștia să o îngrijească și să o înmormânteze.

Din analiza celor două testamente, instanța a reținut că acestea cuprind legate cu titlu particular, astfel că autorii reclamantului, defuncții I. și J. au avut chemare la moștenirea defunctei H. doar cu privire la bunurile indicate de acesta, rezultând fără echivoc că nu sunt legate cu titlu universal.

S-a reținut apoi, că reclamantul a formulat anterior plângere împotriva Hotărârii nr. 237 din 29 aprilie 2002 a Comisiei Județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care s-a dispus respingerea contestației la cererea prin care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate pentru suprafața de 8,45 ha teren cu vegetație forestieră, după defuncta H., reținându-se că nu s-au depus acte ale calității de moștenitor.

Ulterior, pe parcursul judecării, reclamantul a depus la instanță un testament olograf prin care defuncta H. ar fi testat în favoarea autorilor petentului, întreaga universalitate de bunuri însă, prin decizia civilă nr. 338/2004 a Tribunalului Suceava modificată parțial prin decizia nr. 1004/2004 a Curții de Apel Suceava au fost respinse pretențiile petentului, reținându-se că expertiza grafologică efectuată în cauză a concluzionat că acel testament olograf nu a fost scris, datat și semnat de către H., astfel că a apărut ca nefondat și petitul din acțiune privind constatarea autorilor reclamantului de succesorii universali ai defunctei H..

Raportat la probele administrate în cauză și la cele statornicite prin sentința civilă nr. 895 din 26.09.2006 a Judecătorei Gura Humorului dată în dosarul nr. 8./2006 rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. 2371 din 20.12.2006 a Tribunalului Suceava, contrar motivațiilor din apel, tribunalul conchide că, judicios instanța de fond a reținut îndeplinirea în cauză a condițiilor impuse de dispozițiile art. 431 Cod de procedură civilă, apreciind întemeiată excepția autorității de lucru judecat, invocată de către pârâți.

Astfel, sub aspectul identității de părți, constată instanța de apel că reclamantul din prezenta cerere de chemare în judecată a avut aceeași calitate și în acțiunea ce a făcut obiectul dosarului nr. .../2006 aflat pe rolul Judecătoriei Gura Humorului, iar numiții L., M., B. și P. au calitatea de pârâți în ambele dosare arătate.

Apoi, cu privire la identitatea de obiect și cauză, reține tribunalul, că în cauza de față reclamantul a solicitat să se constate că autorii săi I. și J. sunt unici moștenitori după autoarea deposedată H., decedată în anul 1957 și constatarea inexistenței dreptului de succesori după H. a numiților K., L. și M.

Iar în litigiul înregistrat sub nr. .../RJ/2006 și apoi nr. .../2006 aflat pe rolul Judecătoriei Gura Humorului reclamantul A. a solicitat să se constate nulitatea absolută a titlului de proprietate nr. 813 din 2 septembrie 2003 emis în favoarea primilor trei pârâți, constatarea calității autorilor reclamantului respectiv a numiților I. și J. de succesori universali ai defunctei H., decedată și constatarea nulității absolute a actelor autentice de vânzare-cumpărare a suprafeței de 2,5- 3 ha.

Așa fiind, se apreciază că este dată identitatea de cauză, precum și de obiect, avându-se în vedere că sub aspectul puterii de lucru judecat în noțiunea de obiect se cuprinde nu numai pretenția concretă a reclamantului, ci și dreptul subiectiv dedus judecății, astfel încât drepturile recunoscute printr-o hotărâre irevocabilă să nu fie contrazise printr-o hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces, aspect constatat, de altfel, și de instanța de fond.

Este a se reține, deasemenea, că respectarea principiului autorității de lucru judecat presupune, în ideea asigurării stabilității raporturilor juridice, ca o chestiune litigioasă odată tranșată de instanță, să nu mai poată fi adusă înaintea judecății, autoritatea de lucru judecat nemanifestându-se doar sub forma excepției procesuale, ci și sub forma prezumției de lucru judecat, altfel spus, a efectului pozitiv al lucrului judecat care presupune că ceea ce a stabilit o instanță, să nu fie contrazis de cea ulterioară”.

Sustinerile reclamantului din motivele de apel privind încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. 230 din 30.01.1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc au fost înlăturate de tribunal, cu motivarea că prin această hotărâre s-a admis plângerea formulată de reclamanta I. împotriva Hotărârii nr. 5863 din 5.09.1991 a Comisiei Județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, pârâtă fiind Romsilva RA, și în consecință s-a desființat Hotărârea nr. 5863 din 5.09.1991 a Comisiei Județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor și s-a reconstituit dreptul de proprietate privată al reclamantei și al defunctului J., în calitate de legatari universali după defuncta H., cu privire la suprafața de 1 ha teren pădure. Prin urmare, față de dezlegările date prin sentința civilă nr. 895 din 26.09.2006 a Judecătoriei Gura Humorului, „nu sunt incidente speței dispozițiile art. 431 Cod procedură civilă, așa cum susține apelantul”.

Raționamentul instanței de apel reflectă interpretarea și aplicarea corectă în cauză a dispozițiilor art. 430, 431 și 432 Cod procedură civilă.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 430 alin. (1) și (2) Cod procedură civilă, „hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată. Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”.

Dispozițiile art. 431 Cod procedură civilă, care reglementează efectele lucrului judecat, prevăd că „nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect. Oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă”.

Dispozițiile art. 432 Cod procedură civilă, care reglementează excepția autorității de lucru judecat, prevăd că aceasta „poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată”.

Așadar, dispozițiile art. 431 al. (2) Cod procedură civilă consacră efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, care se traduce prin faptul că partea care a câștigat procesul anterior soluționat se poate prevala de dreptul recunoscut prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă într-o nouă judecată, fără ca partea adversă sau instanța să mai poată lua în discuție existența dreptului.

Totodată, pentru *partea* care a pierdut procesul, autoritatea de lucru judecat are un aspect negativ, în sensul că aceasta nu mai poate repune dreptul său în discuție într-un alt proces. Aceasta intervine dacă, într-un al doilea proces, *între aceleași părți*, se încearcă valorificarea aceleiași pretenții, invocându-se același temei juridic, existând astfel autoritatea de lucru judecat a hotărârii inițiale asupra sorții unui viitor litigiu, în sensul de interdicție a unei noi judecăți cu privire la aceeași chestiune litigioasă, *între aceleași părți*.

Vorbim de aspectul pozitiv al autorității de lucru judecat atunci când nu sunt întrunite condițiile excepției autorității de lucru judecat (tripla identitate de părți, obiect și cauză), însă, potrivit hotărârii judecătorești anterioare, definitive, *există o identitate de chestiune litigioasă pentru aceleași părți* (indiferent dacă în al doilea proces figurează sau nu și alte părți), fapt ce obligă instanța investită cu al doilea litigiu să țină seama de ceea ce s-a decis deja prin prima hotărâre și să-și sprijine propriul raționament pe debaterile jurisdicționale anterioare, în măsura în care acestea au legătură și influențează chestiunea litigioasă dedusă judecății ulterior.

În speță, în mod evident, nu sunt întrunite condițiile autorității de lucru judecat a sentinței civile nr. 230 din 30.01.1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, nefiind dată tripla identitate, de părți, obiect și cauză.

Pentru a opera aspectul pozitiv al autorității de lucru judecat a acestei hotărâri trebuie îndeplinite cumulativ două condiții: *identitatea de părți și identitatea de chestiune litigioasă* (care nu se confundă și nu presupune identitate de obiect și/sau cauză).

Or, nici aceste condiții nu sunt îndeplinite, pârâții (persoane fizice) din prezenta cauză nefiind părți în dosarul în care s-a pronunțat sentința civilă nr. 230 din 30.01.1992.

Pe de altă parte, prin sentința civilă nr. 895/26.09.2006 pronunțată de Judecătoria Gura Humorului în dosarul nr. .../RJ/2006, definitivă, a fost respinsă, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâții L., B. și P., prin care solicita, printre altele, să se constate calitatea autorilor săi, I. și J., de succesori universali ai defunctei H..

Cum corect au reținut instanțele de fond și apel, această hotărâre întrunește condițiile excepției autorității de lucru judecat, respectiv identitatea de părți, obiect și cauză în raport cu litigiul pendent.

Așa fiind, Curtea, constatând că nu sunt date în cauză motivele de casare invocate de reclamant, urmează a respinge recursul ca nefondat.

Celelalte susțineri ale reclamantului din cererea de recurs, privind nelegalitatea hotărârilor judecătorești invocate de pârâți, ulterioare sentinței civile nr. 230 din 29.01.1992 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc, nu pot fi încadrate în vreunul dintre motivele de casare a hotărârii atacate în prezenta cauză, prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 1 – 8 Cod procedură civilă, astfel că nu pot fi examinate.

2. Hotărâre de constatare a perimării. Limitele controlului legalității acestei hotărâri în recurs.

Rezumat:

În conformitate cu dispozițiile art. 416 Cod procedură civilă, „orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni. Termenul de perimare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță. Nu constituie cauze de perimare cazurile când actul de procedură trebuia efectuat din oficiu, precum și cele când, din motive care nu sunt imputabile părții, cererea n-a ajuns la instanța competentă sau nu se poate fixa termen de judecată”.

Dispozițiile art. 417 și 418 Cod procedură civilă prevăd cazurile de întrerupere și de suspendare a cursului perimării, iar potrivit dispozițiilor art. 429 alin. (1) Cod procedură civilă „perimarea se constată din oficiu sau la cererea părții interesate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 421 alin. (2) Cod procedură civilă, „hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare”.

Așadar, controlul legalității unei astfel de hotărâri în calea de atac a recursului este limitat la „constatarea perimării”, respectiv la analiza motivelor, indicate de partea interesată în termen legal, referitoare la respectarea dispozițiilor legale anterior citate. Prin urmare, nu poate fi primită critica recurentelor potrivit căreia instanța de apel avea a analiza mai întâi excepția lipsei calității lor procesuale, respectiv susținerile lor privind faptul că nu au declarat apel în cauză.

(Dosar nr. 3015/206/2015*, decizia nr. 173 din 10.04.2019)

Hotărârea:

Prin sentința civilă nr. 731 din data de 19.17.2017, Judecătoria Câmpulung Moldovenesc a respins acțiunea civilă având ca obiect „fond funciar”, formulată de către reclamantele A. și B., pârâți fiind Comisia Locală de fond funciar C., Comisia Județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, Direcția Silvică, și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice –Direcția Generală a Finanțelor Publice și a luat act că numitul D. a renunțat la cererea de intervenție formulată.

Prin decizia civilă nr. 1503 din 11 decembrie 2018, Tribunalul Suceava – Secția I Civilă a admis excepția perimării cererii de apel, invocată din oficiu, și a constatat perimată cererea de apel formulată de A. și B. împotriva sentinței civile nr. 731/19.07.2017 a Judecătoriei Câmpulung Moldovenesc.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, A. și B..

În motivare au arătat că în mod greșit instanța de apel a invocat, din oficiu, excepția perimării, deoarece ele invocaseră, fiecare, excepția lipsei calității procesuale active, motivat de faptul că nici personal și nici printr-un reprezentant convențional nu au formulat apel, excepție care trebuia examinată cu prioritate.

De asemenea, recurentele au arătat că pentru data de 11 decembrie 2018 au înaintat la dosar o cerere de amânare, motivată de probleme de sănătate.

Recursul nu a fost motivat în drept.

Intimații nu au formulat întâmpinare.

Examinând decizia atacată prin prisma criticilor formulate de reclamante, în raport de lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 416 Cod procedură civilă, „orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de retractare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor, dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni. Termenul de perimare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță. Nu constituie cauze de perimare cazurile când actul de procedură trebuia efectuat din oficiu, precum și cele când, din motive care nu sunt imputabile părții, cererea n-a ajuns la instanța competentă sau nu se poate fixa termen de judecată”.

Dispozițiile art. 417 și 418 Cod procedură civilă prevăd cazurile de întrerupere și de suspendare a cursului perimării, iar potrivit dispozițiilor art. 429 alin. (1) Cod procedură civilă „perimarea se constată din oficiu sau la cererea părții interesate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 421 alin. (2) Cod procedură civilă, „hotărârea care constată perimarea este supusă recursului, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la pronunțare”.

Așadar, controlul legalității unei astfel de hotărâri în calea de atac a recursului este limitat la „constatarea perimării”, respectiv la analiza motivelor, indicate de partea interesată în termen legal, referitoare la respectarea dispozițiilor legale anterior citate. Prin urmare, nu poate fi primită critica recurentelor potrivit căreia instanța de apel avea a analiza mai întâi excepția lipsei calității lor procesuale, respectiv susținerile lor privind faptul că nu au declarat apel în cauză.

Prin încheierea ședinței de judecată din data de 24 aprilie 2018, instanța de apel a dispus suspendarea judecării în temeiul dispozițiilor art. 242 al. (1) Cod procedură civilă, constatând că judecarea cauzei este împiedicată din vina apelantelor care, deși au primit adresele prin care li se pune a în vedere să se prezinte personal la termenul de judecată, având asupra lor actele de identitate, pentru a preciza dacă cererea de apel a fost semnată de ele și dacă înscrisurile înaintate la dosar au fost întocmite de ele, nu au dat curs acestei solicitări a instanței. Această încheiere le-a fost comunicată recurentelor, iar împotriva acesteia au avut deschisă calea de atac a recursului, pe toată durata suspendării, cale de atac de care nu au uzat.

Cauza a fost repusă pe rol din oficiu de instanță, conform dispozițiilor art. 420 al. (1) Cod procedură civilă, în vederea constatării perimării, la data de 30 octombrie 2018, fiind stabilit termen de judecată în acest sens la data de 11 decembrie 2018.

Împrejurarea că pentru acest termen de judecată recurenta A. a înaintat la dosar o cerere de amânare nu este de natură a determina modificarea deciziei atacate, câtă vreme termenul prevăzut de art. 416 alin. (1) Cod procedură civilă se împlinise la data de 24 octombrie 2018.

De altfel, contrar susținerilor din memoriul de recurs, cererea de amânare nu cuprinde referiri la starea de sănătate a celor două apelante, ci este motivată de A. prin faptul că nu a luat cunoștință de apelul formulat, care nu a fost declarat de ea (aspect ce a determinat suspendarea judecării).

În conformitate cu dispozițiile art. 422 alin. (1) Cod procedură civilă, „perimarea lipsește de efect toate actele de procedură făcute în acea instanță”. Altfel spus, perimarea cererii de apel echivalează cu lipsa acesteia. Or, în condițiile în care recurentele pretind că „nu au calitate procesuală activă” pentru că nu au declarat apel în cauză, față de efectele pe care le produce perimarea cererii, acestea nu ar mai avea interes să critice hotărârea care constată perimarea, respectiv să solicite instanței de recurs să se pronunțe asupra „excepției” invocate.

Așa fiind, Curtea, constatând că nu sunt date în cauză motivele de nelegalitate indicate de recurente, văzând și dispozițiile art. 496 Cod procedură civilă, urmează a respinge recursul ca nefondat.

3. Motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă. Cazul în care instanța „nu s-a pronunțat asupra lucrului cerut”, consecință a nesocotirii principiului disponibilității, în virtutea căruia reclamantul este acela care stabilește limitele judecării, prin obiectul cererii de chemare în judecată, respectiv pretenția concret formulată.

Rezumat:

Motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă poate fi invocat atunci când instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut și reprezintă o consecință a nesocotirii principiului disponibilității, în virtutea căruia reclamantul este acela care stabilește limitele judecării, prin obiectul cererii de chemare în judecată, respectiv pretenția concret formulată.

Revizuentul a arătat prin cererea de revizuire formulată că instanța de apel „nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut”, adică nu s-a pronunțat în legătură cu două înscrisuri aflate în dosarul cauzei.

Prin sintagma „lucru cerut” trebuie să se înțeleagă numai acele cereri care au fixat cadrul litigiului, au determinat limitele acestuia, au stabilit obiectul dedus judecării.

Ceea ce caracterizează aceste cereri și le delimitează de alte cereri pe care le pot formula părțile în cadrul litigiului este faptul că, prin pronunțarea asupra lor, instanța pune capăt litigiului, ceea ce nu este cazul în speță.

(Decizia nr. 191 din 20.02.2019, dosar nr. 22/39/2019)

Hotărârea:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani la data de 29.01.2018 reclamantul A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta S.C. B. S.R.L., să se constate că în perioada 01.10.1983 - 11.09.1998 și-a desfășurat activitatea la S.C. C. S.A. ca merceolog și contabil șef Secție III în grupa a II-a de muncă conform prevederilor pct. 3 din Ordinul nr. 50/1990, Anexa 2, pct. 11 și 5, anume în perioada 01.10.1983-14.03.1992, fiind merceolog, a lucrat în grupa a II-a de muncă în procent de 75% conform pct. 3 din Ordinul nr. 50/1990, Anexa II, pct. 11, iar în perioada 15.03.1992-11.09.1998, fiind contabil șef secție III, a lucrat în grupa a II-a în procent de 100% conform pct. 3 din Ordinul nr. 50/1990, Anexa II pct. 5.

Prin sentința civilă nr. 544 din 29 mai 2018, Tribunalul Botoșani a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâta S.C. B. S.R.L.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul A.

Prin decizia nr. 1222 din 22 noiembrie 2018 Curtea de Apel Suceava – Secția I civilă, a respins ca nefondat apelul formulat de reclamantul A. și a obligat apelantul să achite în contul Curții de Apel Suceava suma de 1 leu reprezentând cheltuieli judiciare.

La data de 11 ianuarie 2019 **A. a formulat cerere de revizuire a deciziei nr. 1222 din 22.11.2018** pronunțată de Curtea de Apel Suceava, în motivarea căreia a arătat următoarele:

Solicită a se avea în vedere faptul că instanța de apel „nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut”, adică nu s-a pronunțat în legătură cu cele două înscrisuri pe care le-a descoperit în dosarul cauzei, așa după cum a arătat în răspunsul la întâmpinare datat 24.09.2018, și așa cum a arătat și în susținerea cauzei în fața instanței de judecată în ședința de judecată din data de 22.11.2018 (a se vedea pag. 1 din decizia atacată). În decizia menționată mai sus, se observă că în motivarea acesteia nu se relatează absolut nimic în legătura cu existența celor două tabele la care s-a referit mai sus, a căror existență o invocă în susținerea cauzei. Aceste

tabele se găsesc în dosarul de apel și reprezintă anexe la întâmpinarea pârâtei, fiind numerotate de către pârâtă sub numerele 14, respectiv 18-20. Instanța nu s-a pronunțat în legătură cu cele două înscrisuri (tabele), pe care le-a invocat în susținerea cauzei. În fața acestor probe instanța nu ar fi putut motiva respingerea apelului, deoarece locurile de muncă în care a lucrat se găsesc în cele două tabele făcute de angajator în baza prevederilor Ordinului nr. 50/1990; în mod direct pentru funcția de contabil șef secție III și în mod indirect pentru funcția de merceolog.

Mai este de reținut și faptul că, în contextul celor arătate mai sus, adică a existenței în dosarul cauzei a celor două înscrisuri, care justifică cererea sa de constatare a faptului că este îndreptățit în demersul făcut, invocarea, în judecarea cauzei și motivarea hotărârii atacate, de către instanța de apel a prevederilor Deciziei nr. 9/2016 a ICCJ este nelegală/nefondată, deoarece prevederile acesteia nu au aplicabilitate în această cauză, așa după cum va demonstra în continuare. Analizând cele 4 probleme soluționate prin Decizia nr. 9/2016 a ICCJ, se observă că prezenta cauză nu se încadrează în niciuna din aceste 4 situații; dacă se ține cont de existența în dosarul cauzei a probei cu înscrisuri la care s-a referit mai sus. Primele trei probleme menționate la punctele 1.1, 1.2 și 1.3 se referă la un litigiu cu fostul angajator, „care nu a procedat la încadrarea activității reclamantului în grupa de muncă indicată de acesta”, iar cea de-a patra problemă (pct. 1.4) se referă la o situație în care un reclamant invocă dreptul său de încadrare în grupa a I-a sau a - II a motivat de faptul că a lucrat în „condiții de muncă similare în cadrul altor angajatori”, care evident că au beneficiat de prevederile Ordinului nr. 50/1990. Prin urmare, se poate observa foarte ușor că, în condiția în care instanța s-ar fi aplecat și asupra celor două înscrisuri pe care le-a invocat în susținerea cauzei sale, atunci evident că nu avea niciun fel de motiv de a-i respinge apelul în baza Deciziei nr. 9/2016 a ICCJ. Altfel spus, Decizia nr. 9/2016 a ICCJ și-ar fi avut aplicabilitate în cazul său, dacă fostul angajator nu ar fi procedat la întocmirea celor două tabele la care s-a referit mai sus, sau în condiția în care el ar fi lucrat la o fabrică de încălțăminte și ar fi solicitat constatarea muncii în grupa a II a pe motivul că a lucrat în aceleași condiții cu cei care au lucrat într-o fabrică nominalizată prin anexele de la Ordinul nr. 50/1990.

Având în vedere că pârâta a optat pentru păstrarea sentinței nr. 544/29.05.2018, nerealizând probabil că funcțiile sale se regăsesc în tabelele făcute de angajator, și ținând cont de faptul că n-a ajuns la pârâtă răspunsul la întâmpinare datat 24.09.2018, referitor la cele două tabele, va anexa la prezenta și câte o copie de pe acest răspuns, dând astfel posibilitatea pârâtei să-și fundamenteze un punct de vedere în deplină cunoștință de cauză. Așadar, pârâta ar putea să-și păstreze punctul de vedere depus la instanța de apel numai în condiția în care ar face dovada faptului că la data de 01.02.1997 numărul personalului Secției porțelan era mai mare de 1081 persoane (a se vedea tabelul de la fila 14, la care s-a referit mai sus) și dacă ar putea demonstra că funcția de contabil șef secție III nu se încadrează la codul 23915-TESA ceramica (a se vedea filele 18-20), pe de o parte, iar pe de altă parte dacă ar putea demonstra că cei cu care a lucrat el ca merceolog nu sunt cei pe care i-a precizat că figurează la codul 13311-gestionari magazie finite sticlă (a se vedea filele 18-20 ce constituie anexe la întâmpinarea pârâtei).

Pe fond, având în vedere probele cu înscrisuri pe care le-a adus în susținerea cererii și ținând cont de faptul că cei doi martori au confirmat că a lucrat ca merceolog și contabil șef de secție III în locuri de muncă ce figurează în tabelele făcute de fostul angajator în baza Ordinului nr. 50/1990, luând în considerare că și din înscrisurile din carnetul de muncă rezultă că a beneficiat de spor pentru lucru în grupa a - II a cât a lucrat în funcția de contabil șef secție III, solicită admiterea cererii în sensul de a se anula decizia atacată ca fiind nefondată și a se constata că în perioadele 01.10.1983-14.03.1992 și 15.03.1992-11.09.1998 a lucrat în locuri de muncă care s-au încadrat în grupa a - II a de muncă.

Intimata a depus la dosar întâmpinare.

Curtea analizând cererea de revizuire formulată de revizuentul A. împotriva deciziei civile nr. 1222 din 22 noiembrie 2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava, Secția I civilă, din perspectiva criticilor formulate, reține următoarele:

Art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod proc. civilă stabilește că revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut.

Revizuirea fiind o cale extraordinară de atac, dispozițiile legale fiind de strictă interpretare, nu poate fi exercitată pentru alte motive decât cele prevăzute de lege, fiind inadmisibilă repunerea în discuție a unor probleme de fond, a unor fapte și împrejurări care au fost supuse dezbaterii de către instanță.

Motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod proc. civilă poate fi invocat atunci când instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut și reprezintă o consecință a nesocotirii principiului disponibilității, în virtutea căruia reclamantul este acela care stabilește limitele judecării, prin obiectul cererii de chemare în judecată, respectiv pretenția concret formulată.

Revizuentul reclamant a arătat prin cererea de revizuire formulată că instanța de apel „nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut”, adică nu s-a pronunțat în legătură cu două înregistrări aflate în dosarul cauzei.

Prin sintagma „lucru cerut” trebuie să se înțeleagă numai acele cereri care au fixat cadrul litigiului, au determinat limitele acestuia, au stabilit obiectul dedus judecării.

Ceea ce caracterizează aceste cereri și le delimitează de alte cereri pe care le pot formula părțile în cadrul litigiului este faptul că, prin pronunțarea asupra lor, instanța pune capăt litigiului, ceea ce nu este cazul în speță.

Deci, astfel de situație nu se întâlnește în cazul de față, în condițiile în care instanța de apel a respins, prin decizia civilă nr. 1222 din 22 noiembrie 2018, apelul declarat de reclamantul A. împotriva sentinței civile nr. 544 din 29 mai 2018 pronunțată de Tribunalul Botoșani, ca nefondat, fără a schimba soluția pe cererea care a fixat cadrul litigiului.

Astfel, Curtea constată ca obiectul cererii de revizuire este reprezentat de decizia civilă nr. 1222 din 22 noiembrie 2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava, Secția I civilă. Prin aceasta decizie, Curtea a respins ca nefondat apelul declarat de reclamantul A. împotriva sentinței civile nr. 544 din 29 mai 2018 pronunțată de Tribunalul Botoșani, pe care a menținut-o în întregime. Cu alte cuvinte, instanța de apel nu a schimbat, integral sau în parte, hotărârea instanței de fond, ci a procedat doar la respingerea apelului reclamantului. Sentința Tribunalului Botoșani a fost menținută în întregime, fără alterări sau modificări de către Curtea de Apel Suceava, care prin decizia pronunțată nu a schimbat nimic în configurația cererii respinse de instanța de fond. Or, în acest condiții, pentru a fi aplicabil motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, în sensul de minus petita, ar fi trebuit ca instanța de apel, în urma admiterii apelului, să procedeze la o rejudecare a fondului cauzei, cu principalul efect, acela de schimbare a modului de soluționare a cererii formulate de reclamant, însă o astfel de rejudecare nu a avut loc în instanța de apel și prin urmare, aceasta nu putea pronunța un minus petita, câtă vreme s-a păstrat intactă sentința instanței de fond.

Nemulțumirea revizuentului, în sensul că nu au fost analizate actele depuse la dosar și nu au fost interpretate probele în maniera solicitată de el, nu poate face obiect de analiză în cadrul acestei căi extraordinare de atac prin prisma motivului prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod proc. civilă, care are în vedere pronunțarea ultra, extra sau minus petita în raport de

pretențiile deduse judecății și nu în raport de maniera de reținere și interpretare a probatoriului în cauză.

Se observă că cererea de revizuire vizează aspecte de fond ale pricinii, ce nu pot fi examinate în această cale extraordinară de atac, revizuentul exprimându-și nemulțumirea cu privire la soluția pronunțată de instanța de apel pe fond.

Constatând că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile cerute de art. 509 alin. 1 pct. 1 Cod procedură civilă, Curtea va respinge ca nefondată cererea de revizuire formulată de revizuentul A. împotriva deciziei civile nr. 1222 din 22 noiembrie 2018 pronunțată de Curtea de Apel Suceava – Secția I civilă (dosar nr. .../40/2018).

4. Contestație în anulare. Art. 503 alin. (2) pct. 2 Cod procedură civilă. Eroare materială.

Rezumat:

Prin „eroare materială” prevăzută de art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, jurisprudența creată ca urmare a aplicării acestui articol a stabilit că se înțelege o greșeală de natură procedurală constând în confundarea unor elemente importante sau date materiale pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor și care au determinat soluția pronunțată. Nu sunt asimilate „erori materiale” greșelile de judecată, de apreciere a probelor, de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale.

Susținerile contestatoarei privind pretinsa interpretare eronată a dispozițiilor legale nu pot fi analizate în calea extraordinară de atac a contestației în anulare, deoarece nu se circumscriu cazului prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, pentru că nu este posibil ca pe această cale aceeași instanță să reanalizeze aceste aspecte asupra cărora s-a statuat anterior și să conchidă dacă interpretarea instanței de recurs este corectă sau nu.

(Decizia nr. 313 din 18.09.2019, dosar nr. 592/39/2019)

Hotărârea:

Prin decizia civilă nr. 499 din data de 25.04.2017, Tribunalul Botoșani a respins cererea de apel formulată de apelanta-reclamantă S.C. A. S.R.L., prin reprezentant legal B., împotriva încheierii din data de 17.11.2016 pronunțată de Judecătoria Botoșani, în dosarul nr. .../193/2016, în contradictoriu cu intimata S.C. C. IFN.

Împotriva acestei decizii a formulat cerere de revizuire SC A. SRL, calea de atac fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani la data 26.11.2017, prin care a solicitat schimbarea în totalitate a Deciziei cu nr. 499 A din 25.04.2017 și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin decizia civilă nr. 337 din 3 aprilie 2018 Tribunalul Botoșani a respins cererea de revizuire formulată de către revizuenta S.C. A. S.R.L., prin administrator B., prin lichidator judiciar C.I.I. D., împotriva deciziei civile nr. 499, din data de 25 aprilie 2017, pronunțată de Tribunalul Botoșani, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. ..././2016, în contradictoriu cu intimata S.C. C. IFN, prin reprezentant legal E., ca nefondată.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs S.C. A. S.R.L., prin administrator special B., solicitând admiterea recursului și casarea în totalitate a deciziei atacate.

Prin decizia nr. 278 din 25 iunie 2019 Curtea de Apel Suceava a respins recursul ca inadmisibil; suma de 160 lei, reprezentând diferență taxă timbru de plata căreia a fost scutit recurentul în urma admiterii cererii de ajutor public judiciar rămânând în sarcina statului.

Prin cererea adresă la data de 7 august 2019 și înregistrată sub nr. .../39/2019, contestatoarea S.C. A. S.R.L. a formulat contestație în anulare împotriva deciziei nr. 278 din

25 iunie 2019 a Curții de Apel Suceava, pe care o consideră netemeinică și nelegală, dezlegarea dată recursului fiind rezultatul unei erori materiale.

În motivare a arătat următoarele:

Cu ocazia judecării recursului împotriva deciziei civile cu nr. 337/3.04.2018, pronunțată de către Tribunalul Botoșani în dosarul mai sus menționat, la termenul din 11.06.2019, instanța a invocat din oficiu excepția inadmisibilității recursului în raport cu prevederile art. 513 alin. 5, art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013 și art. 457 Cod procedură civilă, excepție cu privire la care a solicitat să depună concluzii scrise, având în vedere și practica judiciară (a depus hotărâre dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție).

Prevederile art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă nu sunt incidente în cauza supusă judecării deoarece nu este dată situația prevăzută de la art. 711 alin. 4 și art. 714 alin. 4 Cod procedură civilă, solicitând înscrierea în fals față de procesul verbal de înmânare din 14.04.2016 și a înștiințării din aceeași dată.

Potrivit art. 513 alin. 5 Cod procedură civilă „Hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită”, fără nicio altă mențiune care să înlăture calea recursului împotriva unei hotărâri date pe calea revizuirii.

Prin decizia cu nr. 278/25.06.2019, instanța a invocat în susținerea admiterii excepției prevederile art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013, ori această prevedere se aplică proceselor pornite începând cu data de 1.01.2019, faptul că procesul în cauză a început la o dată ulterioară publicării acestei legi în Monitorul Oficial, nu are relevanță, le era opozabilă dacă procesul începea după data de 1.01.2019.

Instanța nu a avut în vedere solicitările lor privind înscrierea în fals față de procesul verbal de înmânare și înștiințare, solicitare făcută în apel și revizuire, ceea ce a dus la încălcarea prevederilor art. 476 alin. 1, 477 alin. 1, art. 478, art. 479 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că legea civilă nu acționează retroactiv și că prevederile art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013 se aplică proceselor pornite după data de 1.01.2019, dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale și, în consecință, solicită admiterea contestației în anulare, anularea deciziei civile cu nr. 278/25.06.2019 cu admiterea recursului făcut împotriva Deciziei cu nr. 337/3.04.2018.

Examinând contestația în anulare, prin prisma motivelor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată că este nefondată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, invocate de contestator, „hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare când dezlegarea dată este rezultatul unei erori materiale (...)”.

Conturând presupusa eroare materială, contestatoarea a susținut că aceasta ar consta în eronata respingere, prin decizia nr. 278 din 25 iunie 2019 a Curții de Apel Suceava, ca inadmisibil a recursului declarat împotriva deciziei civile nr. 337 din 3 aprilie 2018 a Tribunalului Botoșani, în contextul unei greșite rețineri și interpretări a dispozițiilor art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, art. 513 alin. 5 Cod procedură civilă și art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013.

Contestația în anulare este o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată în condițiile expres prevăzute de lege pentru a se evita transformarea ei într-un „apel la apel” sau „recurs la recurs”.

Prin „eroare materială” prevăzută de art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, jurisprudența creată ca urmare a aplicării acestui articol a stabilit că se înțelege o greșală de natură procedurală constând în confundarea unor elemente importante sau date materiale pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor și

care au determinat soluția pronunțată. Nu sunt asimilate „erori materiale” greșelile de judecată, de apreciere a probelor, de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale

Aspectele invocate prin contestația în anulare de față au fost analizat și dezlegate de instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs, a reținut că „Potrivit art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția cazului când un terț invocă un drept real asupra bunului (art. 715 alin. 4) sau când se soluționează partajul în cadrul contestației la executare (art. 712 alin. 4 Cod procedură civilă). Ultimele două ipoteze nu sunt date în cauză, prin urmare încheierea pronunțată de instanța de fond este supusă doar căii de atac a apelului.

Împotriva deciziei nr. 499A/25.04.2017 a Tribunalului Botoșani prin care s-a soluționat apelul declarat împotriva încheierii instanței de fond, reclamanta SC A. SRL a formulat cerere de revizuire, soluționată prin decizia civilă nr. 337A/03.04.2018 a Tribunalului Botoșani.

Conform prevederilor art. 513 alin. 5 Cod procedură civilă, hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită, iar în cauză, hotărârea revizuită este decizia nr. 499A/2017 a Tribunalului Botoșani, definitivă conform art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, așa cum am arătat mai sus.

Codul de procedură civilă, la art. 457 alin. 1, prevede că hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, iar decizia împotriva căreia s-a formulat recurs este o hotărâre definitivă, întrucât ca și decizia împotriva căreia s-a formulat revizuirea.

Aceleași prevederi se regăsesc și în cuprinsul art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013 (forma în vigoare la data când a început procesul), legiuitorul dispunând, în teza finală, că „nu sunt supuse recursului hotărârile date în apel în cauzele în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

Având în vedere textele de lege menționate anterior, Curtea apreciază că decizia nr. 337/2018 a Tribunalului Botoșani nu este susceptibilă de recurs, motiv pentru care, în baza art. 496 Cod procedură civilă, va respinge ca inadmisibil recursul declarat în cauză”.

Deci, considerentele reproduse, rezultatul analizării și interpretării de către instanța de recurs a aspectelor invocate prin contestația în anulare, demonstrează că nu poate fi vorba de o eroare materială, ceea ce invocă contestatoarea fiind o pretinsă greșeală de judecată (care nu determină aplicarea textului legal invocat ca și motiv al contestației în anulare speciale).

În realitate, ceea ce urmărește contestatoarea prin exercitarea căii de atac extraordinare de retractare de față este tocmai repunerea în discuție a aspectelor analizate de instanța de recurs și reevaluarea acestuia, ceea ce are semnificația unui recurs la recurs.

Se constată, deci, că în cauză nu sunt îndeplinite cerințele art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, nefiind înregistrate erori materiale, în sensul existenței unor erori de fapt involuntare în cuprinsul deciziei contestate.

În cazul în speță, contestatoarea nu a invocat o eroare materială în sensul art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, ci pretinse greșeli de judecată săvârșite de către instanța care a soluționat recursul, greșeli care, însă, nu pot face obiectul contestației în anulare.

Deci, susținerile contestatoarei privind pretinsa interpretare eronată a dispozițiilor legale, nu pot fi analizate în calea extraordinară de atac a contestației în anulare, deoarece nu se circumscriu cazului prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, pentru că nu este posibil ca pe această cale aceeași instanță să reanalizeze aceste aspecte asupra cărora s-a statuat anterior și să conchidă dacă interpretarea instanței de recurs este corectă sau nu.

Curtea reține că nu se invocă o eroare materială a instanței de recurs, ci se critică chiar aprecierea acesteia în sensul că recursul este inadmisibil, respectiv o presupusă greșeală de judecată.

Astfel, prin toate aprecierile contestatoarei cu trimitere la dispozițiile art. 718 alin. 1 Cod procedură civilă, art. 513 alin. 5 Cod procedură civilă și art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013 se critică în mod evident raționamentul instanței de recurs în soluționarea excepției inadmisibilității.

În consecință, se constată că eroarea materială invocată de contestatoare ca fiind săvârșită de instanța de recurs nu poate fi încadrată în art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă, respingerea recursului, ca inadmisibil, nefiind rezultatul unei erori materiale, ci a modului în care instanța de apel a interpretat și aplicat legea.

Așa fiind, pentru cele sus reținute, Curtea va respinge contestația în anulare ca nefondată.